

magazín

www.ikun.cz

první český on-line magazín o koních a lidech kolem nich

Historický zlom:

UNESCO v Kladrubech

Aleš OPATRŇÝ
opět dokázal,
že je MISTR

Alois Starosta:
**Sport přestává být
o vztahu ke koni**

Tokio 2020:
**Zcela nově
a s českou
nadějí**

I čeští
chovatelé
si připisují
úspěchy!

Nulté číslo ZDARMA

Kůň first: **Výjimečný Guidam Sohn, kouzelný Aladin a rychlý Pacific Hill**

4	Ing. et Ing. Tomáš Jiránek: Kladrubská krajina na seznamu UNESCO
11	OH Tokio 2020: Očekávaná akce se zcela novým systémem
15	Všestrannost na OH: Budeme mít 24. olympionika?
16	Drezura: Ruský tým poprvé za 28 let na olympiádě
18	Na olympiádu opět Ukrajinci, Češi snižují ztrátu
22	OH kvalifikace v Moskvě: Světová velmoc si stěžuje na nedostatek peněz
24	Alois Starosta: Jezdecký sport stojí na rozcestí
30	ME juniorů skoky: Družstvo dětí sedmé a dva jezdci ve finále
32	ME juniorů všestrannost: Tým plný českých teplokrevníků
34	Martinické mistrovství: Aleš Opatrný opět dokázal, že je mistr
40	Královická korunovace královen v drezuře
46	Rozloučení s mimořádným Guidam Sohнем
50	Spřežení v Pardubicích s Petrem Vozábem a dalšími novinkami
52	Voltiž: Aladinova kouzelná skupina
56	Martinická vzpomínka na Jana Papouška st. pro Jana Chýleho
58	Ptýrovská přehlídka: zajímavá podívaná bez velkého zájmu diváků
61	ČT: Všech šest hřebců do testu zařazeno
62	Anglický plnokrevník? Pro jezdecký sport nepostradatelný!
65	Barbora Málková: Anglický plnokrevník – anděl s nálepkou ďábla
66	Stáj Pharláp: Moravská pony velmoc s vlastním chovem teplokrevných skokanů
70	Představujeme: Kousek Provence ve Fryčovicích
74	Hrdina Českého derby Pacific Hill: Klidas, který to roztočil
76	Jezdecký mash

Nikdy neříkej nikdy...

...a dej si pozor na to, co si přeješ, mohlo by se ti to vyplnit!

Nikdy jsem se nechtěla etablovat na internetu. A mnohokrát jsem plánovala vlastní časopis.

A hle, výsledek řízení osudu: na své obrazovce vidíte nulté číslo historicky prvního českého on-line magazínu o koních a lidech kolem nich. Ne příliš originálně, ale o to příhodněji nazvaného Kůň. Když se nejprodávanejší časopis o koních v Anglii jmenuje Kůň a pes, proč by to v Čechách nemohl být Kůň?

Vážně nikdy neříkejte nikdy – ještě před pár týdny jsem tvrdila, že ČASOPIS v žádném případě ne. Opravdu. Nejsem přeci blázen, za 15 let jsem se vyléčila! Tímto se všem velice omlouvám. Netušila jsem totiž, co za poprask nastane, až se jednou jezdecká veřejnost (spolu se mnou) z internetu dozví, že pozici šéfredaktora nejmenovaného nejstaršího časopisu o koních už nezastávám. Děkuji za všechny ty pozitivní reakce a podporu! A ne já, ale vy všichni okolo jste mi vnukli myšlenku pokračovat dál ve věci, kterou asi ze všech věcí umím nejvíce a navíc mě baví. Jeden zkušený novinář mi řekl, ať do toho rozhodně jdu, že s obsahem problém já mít nebudu, kde však problém vznikne, to je byznys model. Tak tedy nulté číslo vám předkládáme s věrnými nadšenci jako vzorek zdarma. Naším cílem je zaujmout vás tak, že si ho poté předplatíte.

Nikdy jsem nechtěla slyšet na digitální formu, není přeci nad „print“. Počítám se mezi staromilce, ovšem nakonec jsem se přistihla, že tištěná média už nestihám sledovat, natož si nějaká kupovat! Takže to nemůžu chtít ani po ostatních. Vzedme-li se však vlna zájmu o magazín tištěný, rádi přání davu vyslyšíme. Přestože poštovné se stává luxusní záležitostí a přestože se minimálně jedna třetina vytištěných periodik neprodá a zničí. Dojali mě koňáci starších věkových kategorií, když slíbili, že si digitálně zasláné číslo nechají vytisknout – naši budoucí čtenáři jsou báječní... Skvělá je také moje rodina, bez její podpory bych totiž nikdy odvahu porušit „nikdy neříkej nikdy“ nenašla!

Jedna zkušená novinářka mi poradila, ať si nyní dám přestávku, odpočinu si a v klidu popřemýšlím, co dál. Ať si zapisuji všechny nápady a uvidím, že za týden se mi skvělý nápad bude zdát jako naprostý nesmysl. Jak vidíte, ani dospělý člověk si někdy nenechá poradit. Chtěli jsme vám totiž předložit příjemné čtivo na léto. Obsah magazínu se bude ještě dále vyvíjet, nulté číslo nabízí spíše prázdninová témata. Můžeme však slíbit, že se budeme řídit mottem „Kůň First“, tedy kůň na prvním místě. Podporovat český chov a chovatele a domácí jezdeckou veřejnost. A tady v žádném případě ono „nikdy neříkej nikdy“ neporušíme...

Souhrou náhod (nebo že by opravdu zasáhla vyšší moc?) se červenec 2019 zapisuje zlatým písmem do koňské historie nejen české, ale také planetární. Světovým dědictvím se stává kladrubská krajina s unikátními starokladrubskými koňmi. Význam této události si zatím neumíme ani domyslet, je to příliš čerstvá záležitost a po počáteční euforii musí přijít střízlivé uvažování, jak s tímto významným a současně obrovskou odpovědností dále naložit. V exkluzivním rozhovoru s architektem Tomášem Jiránkem, který je aktivním účastníkem mnohaleté odysey, se dozvíte zajímavé informace o tom, co všechno zápisu na seznam UNESCO předcházelo.

Původně jsme zlomové události v Kladrubech vyhradili pouhé čtyři strany – ovšem už jsem odhalila jednu velkou výhodu digitální podoby. Strana sem, strana tam, z plánovaných 66 máme naprosto bez bolesti 75! No není to úžasné?

Alois Starosta nazývá koně drogou, proti níž je heroin cukrová vata. Závislí na této droze jsou všichni, o kom píšeme a kdo s magazínem zatím nezištně pomáhá. Děkuje za přízeň.

PS: Nikdy bych nechtěla do prvního čísla fotku jen tak vedle koně! Jenže znáte to sami, nikdy neříkej nikdy neplatí, stejně jako neplatí poručíme větru dešť. A tak místo plánované vyjížďky do lesa se holt musí vzít zavděk halou. Jak by řekl Zdeněk Fialka, to jsou malé věci...

Zdena Motyginová a redakční dream team

Historický okamžik

KLADRUBSKÁ KRAJINA PROHLÁŠENA SVĚTOVÝM DĚDICTVÍM

Šestého července obletěla Českou republiku naprosto senzační zpráva – Výbor pro světové dědictví UNESCO na svém zasedání v ázerbájdžánském Baku rozhodl o zapsání krajiny hřebčína v Kladruzech nad Labem na Seznam památek světového dědictví UNESCO. Kladrubská krajina se tak stala 14. památkou České republiky na proslulém prestižním seznamu.

text: Zdena Motyginová
foto: Magdaléna Straková
a archiv NHK

Ing. et Ing. Tomáš Jiránek,
ředitel královéhradecké
společnosti New Visit.

To je samozřejmě zlomový okamžik jak pro Českou republiku, tak pro mnohá zařízení určená chovu koní. Na této dlouhé a náročné odyseji provázal kladrubský hřebčín Ing. et Ing. Tomáš Jiránek, ředitel královéhradecké společnosti New Visit, krajinářský architekt a urbanista.

Co je tedy vlastně konkrétně zapsáno na seznam UNESCO?

Tuším snad, kam bude mířit řada otázek od pravověrných hipologů. Na světový seznam kulturního a přírodního dědictví UNESCO je zapsána „Krajina pro chov a výcvik ceremoniálních kočárových koní v Kladruzech nad Labem“ (Landscape for Breeding and Training of Ceremonial Carriage Horses at Kladruhy nad Labem). Takřka ve všech slovech je přítomný starokladrubský kůň. Nedílnou součástí argumentů tzv. integrity a autenticity je živý vztah hřebčínské krajiny se všemi jeho hospodářskými, administrativními a chovatelskými stavbami a s jeho účelovou podstatou. Stádem starokladrubských koní zde kontinuálně chovaných. Dříve jsem vždy říkal a uváděl, že bez krajiny v Kladruzech by nebylo starokladrubských koní. Dnes stejný smysl věty pootočím a říkám, že bez koní v Kladruzech nad Labem by nikdy nebyl hřebčín na seznamu UNESCO.

Jaký význam bude tato historická událost mít pro starokladrubské koně?

Pro starokladrubského koně je tento zápis jistota v mnoha ohledech. Starokladrubský galakarosiér, už není jen neformální světovou elitou. Ale také formální. Rakušané mají na světový seznam zapsanu Jezdeckou španělskou školu ve Vídni. Nikoliv lipického koně. Pro svět je však nepředstavitelné, aby Jezdecká španělská škola ve Vídni byla vázána na jakéhokoli jiného koně, než na koně lipické. My máme na světovém seznamu krajinu hřebčína, ale v celostním nahlížení, tedy včetně živého každodenního vztahu se starokladrubáky. Česká republika má své koně doma. Tedy ve svých stájích a krajině. Stádo starokladrubských koní denně opouští své stáje na pastviny a se západem slunce se vrací zpět. Také tohle je v Kladruzech starobylá tradice, kterou svět prudce ztrácí. Mám husí kůži na předloktí, když si tohle uvědomím.

Takže podle vás je toto naprosto unikátní?

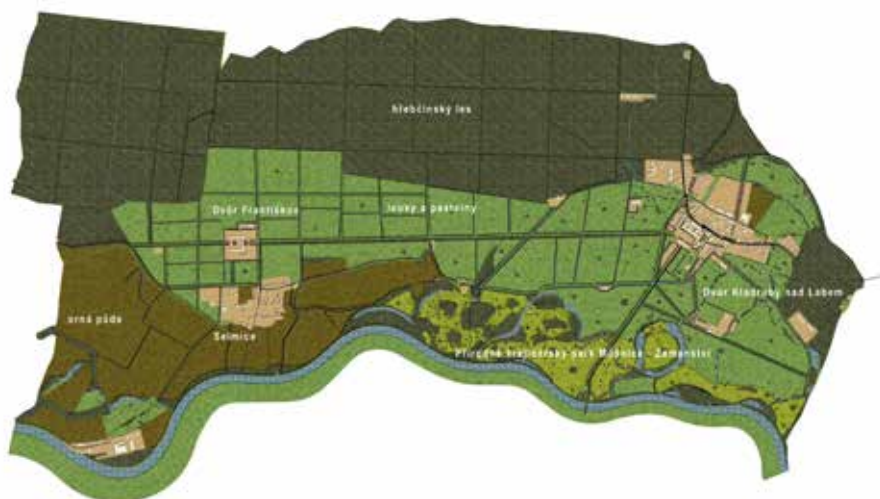
Ano. V dalších hřebčínech světa to tak není. Prostě není. Budme na tohle nesentimentálně hrdí. Je to nejenom romantické, zodpovědné a krásné. Je to také národní marketing a strategický business plán. Kladruhy jsou v nadsázce řečeno resortní univerzitní kampus studia vztahů a souvislostí. Tři resorty dokázaly díky profesionální odborné argumentaci spolupracovat a našly svou vizi v Národním hřebčíně v Kladruzech nad Labem. Zemědělství jako zřizovatel podniku. Kultura jako garant všech kulturněhistorických. Životní prostředí jako garant přírodně-ekologické hodnoty logicky vzniklé na ochraně krajiny účelově budované pro stádo starokladrubských koní.

Vy ale přicházíte ze zcela jiného oboru – můžete vůbec vnímat vztah koní a lidí?

Nejsem koňář profesionál. Ani hipolog. Jsem krajinář a urbanista. Ale trůfám si říci, že jsem nahlédl hluboko do důležitosti vztahu koní a jejich prostředí, ve kterém žijí. Od svého dědy, který byl kdysi správcem školních statků, od své maminky, která celý svůj život vyhledávala svět koní, a od dvou noblesních hipologů ctím kohokoli, kdo vidí koně jako kulturní bytost, která si zaslouží krásné prostředí a to nejvládnější zacházení. Že se v koních zrcadlí kultura lidí, kteří o ně pečují. A jsem nesmírně hrdý na to, že světová organizace UNESCO pochopila, že vztah koní, lidí a krajiny je v Kladruzech plný. A že to není samozřejmost.

Čím se však Kladruhy tolik liší od jiných hřebčínů?

Uvědomme si jednu, vlastně hrůzoplňnou věc. Hřebčín v Kladruzech nad Labem je na seznamu proto, že je prokazatelně jedinečný. Prostě sám takový. Maďarské hřebčiny mají koně, kteří však nemají svou krajinu. V Bábolně musí klisny s hříbaty cupitat po silnici mezi kamiony. Dříve obrovská rozloha

pastvin pro Shagya-araby. V Mezőhegyes mají svého Nonia či Gidrana. Nemají však své pastviny. Chtěli by je mít. Ale už nemůžou přes vlastnické rozdělení dřívě největšího hřebčína na světě. Francouzi mají svůj překrásný, dřívě královský hřebčín Haras du Pin. Mají stále překrásnou komponovanou krajinu architektky krále Ludvíka XIV. Nemají však svá stáda klisen s hříbaty na pastvinách. Protože chov byl před několika lety privatizován do soukromých stájí. Jejich národní poklad ztratil vztahovou sílu. Koně svůj původní domov.

Ale ve Španělsku nebo Itálii to možná bude jinak?

Pýcha Španělska, jejich andaluští koně ze stájí starobylého hřebčína v Yeguada Cartuja také, bohužel přišli o svou krajinu. Dnes se ostatním drátem oplocená jediná pastvina, kam bílé stádo barokních koní vybíhá, doslova chvěje výrobou z nedaleké cementárny. Vztah mezi kartuziánským klášteřem s dřívě překrásnou komponovanou hospodářskou zahradou a hřebčínem rozčíslá dálnice. Je mi smutno, že v Lipici, tedy také v architektonizované krajině s majestátními alejemi z montpeliérských javorů a v pastevních lesích z korkových dubů, stojí v samém srdci obrovské parkoviště pro autobusy ve vidině modly doby, cestovního ruchu. Itálie dokonce přišla o své hřebčiny úplně. Italský královský hřebčín v Persano již takřka nemá ani své Neapolitano, ani svou krajinu. Hřebčín je vojenskými kasárnami.

Opravdu neexistuje aspoň jeden jiný?

Fandím Portugalcům. Mají svůj královský hřebčín v Alter Do Chao, zdá se, zatím v naprostém pořádku. Krajina koní je zde chráněna tradicí a úctou. Koně jsou sice na svých lesnatých pustínách krmení granulami, ale jsou tam. Vidět stádo lusitánských koní a mezi nimi jelena je silný autentický zážitek přirozenosti vztahů. Zkrátka Národní hřebčín v Kladrubech nad Labem a jeho krajina pro chov starokladrubských koní je dnes místo se zásadní rolí světového lídra celostní hipologické kultury. Je to možné nahlížet jako akademické prostředí pro studium komplexní hospodářské farmy včetně hospodaření s vodou v krajině. Starokladrubský kůň již nebude chybět v žádné světové hipologické encyklopedii. Nikdo si jej už nedovolí opomenout. To bych se skoro vsadil. Česká republika dává světu tento dar.

Můžete nás alespoň ve zkratce seznámit s jednotlivými kroky v celé odyseji? Kdy se datuje její počátek?

V roce 1997 oslovuje MVDr. Norbert Záliš, ředitel Národního hřebčína v Kladrubech nad Labem, s.p. tehdejšího náměstka ministra kultury Ing. Zdeňka Nováka coby renomovaného odborníka na historické památky zahradního a parkového umění, aby mu byla představena velkoryse komponovaná krajina hřebčína. Toho času jsem zpracovával diplomovou práci v rámci svého studia krajinářské architektury. Byl jsem zde správcem krajiny. Prvnímu v historii hřebčína mi bylo dovoleno být oficiálním správcem krajiny. Ředitel to myslím udělal proto, že viděl krajinu koní celostně a mimo jiné jako architektonické dílo, nikoliv pouze inženýrsky jako správu chovu, správu lesa a správu polí.

Petr Sejkora / petr.sejkora@kelcom.cz

Jak klíčové osobnosti na hřebčín reagovaly?

Pan Novák, dnes státní tajemník Ministerstva kultury a jedna z klíčových osobností nominace, tehdy přijel a byl, domnívám se, překvapen kvalitou místa. Podobně to bylo také u Ing. Boženy Pacákové, která jako specialista Národního památkového ústavu se zodpovědností dohledu nad národními kulturními památkami zahradního a parkového umění o architektonických kvalitách krajiny hřebčína nevěděla. Byla návštěvou nadšená. V její knize o historických zahradách a parcích v Čechách a na Moravě se v souvislosti s Kladruhy nad Labem píše pouze o zámecké zahradě, která sama o sobě existuje i dnes spíše jako torzo.

Hovořilo se již tehdy o UNESCO?

Záliš a jeho tým systematicky pracoval na strategii prohlášení hřebčína včetně koní za národní kulturní památku (kulturní památkou již je od roku 1994). Měl jsem tu čest být u jednoho z vícero jednání na téma UNESCO. Byl jsem ze své pozice správce krajiny svědkem rozhovoru o tomtéž se senátorkou MUDr. Jaroslavou Moserovou, DrSc., která měla na Ministerstvu zahraničních věcí na starosti Sekretariát české komise pro UNESCO a v roce 1999 byla na dva roky zvolena předsedkyní Generální konference Organizace OSN pro vzdělání, vědu a kulturu UNESCO v Paříži. Světovou hipologii má Záliš dobře přečtenou a jeho přesvědčení o síle vzájemného, dobrovolného vztahu lidí a koní předurčuje jeho celostní vizi pro prezentaci Národního hřebčína v Kladruzech nad Labem právě tak. Kvalita vztahu, tedy také prostředí, kde koně žijí, předurčuje budoucí kvalitu dříve dvorního, dnes státního ceremoniálního galakarosiera. Krajina hřebčína je zcela zásadním pilířem kvalitního chovu starokladrubských koní. Šlo mu vždy v první řadě o to, aby byl podnik příkladným hipologickým centrem nejenom pro Českou republiku, ale také pro svět.

Takže kdo je podle vás nositelem myšlenky krajiny jako světového dědictví?

V roce 2001 jsem byl ředitelem Zálišem požádán o prezentaci krajiny hřebčína na konferenci v Národním muzeu. Na této konferenci o životním prostředí České republiky poprvé veřejně zaznělo o krajině hřebčína viděné skrze vzájemný vztah. Strategii podniku bylo prezentovat tuto architektonizovanou krajinu jako živou krajinu koní, nikoliv jako obraz do učebnice krajinářské architektury. Přednáška se jmenovala Koně, lidé, krajina. Tedy odpověď na vaši otázku je pro mě bez nejmenších pochybností jasná. Otce myšlenky prezentovat Národní hřebčín v Kladruzech nad Labem jako tzv. světový skanzen hipologické kultury prostřednictvím jeho zařazení na seznam světového a přírodního dědictví UNESCO byl Norbert Záliš!

Ale ředitel Záliš byl většinou označován za osobu, která pouťovým atrakcím příliš nefandí a určitě by nesouhlasil s davy turistů procházejícími hřebčínem!

Ano, byl jedním z těch zodpovědných, kdo si uvědomují jistou nutnost ochránit hřebčín a jeho koně před masovým cestovním ruchem. Uvědomoval si dobře už v devadesátých letech, že památky na seznamu UNESCO, přírodní i kulturní, mohou v budoucnu čelit jisté „invazivnosti turistického cestovního ruchu“.

Co se tedy dělo po jeho odchodu z ředitelské pozice?

S jeho odchodem z hřebčína v roce 2003 se prudce změnila strategie péče o krajinu. Nemohu zapomenout na opětovně rozorané pastviny, které jsme zatravňovali v duchu celostní soběstačnosti podniku a v duchu strategie vrátit hřebčínu nejenom původní majetkovou strukturu, ale také strukturu hospodářskou. Naštěstí se postupným úsilím a argumentací ze strany Ministerstva kultury a Národního ústavu památkové péče podařila udržet v mezích. Nechci zacházet do podrobností. Zmínil bych zejména Mgr. Petru Ulbrichovou z Ministerstva kultury a architektku Kučovou z Národního památkového ústavu. Těmto dámám patří veliký dík.

Kdy tedy nakonec byla podána osudná žádost?

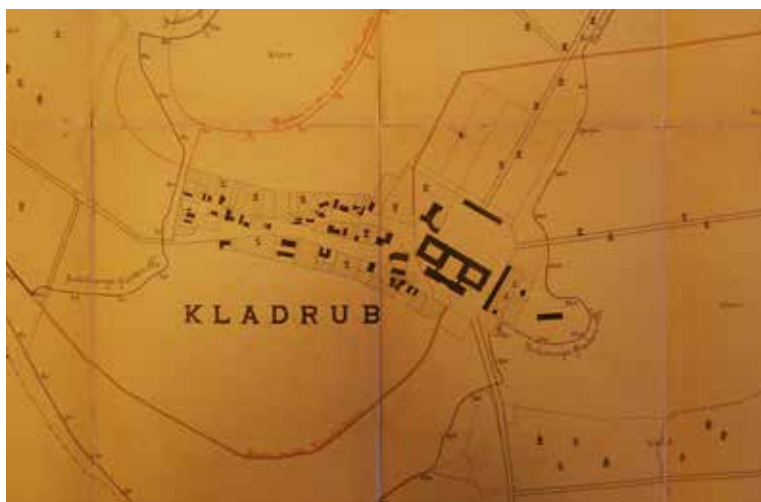
V roce 2007 ministr kultury Václav Jehlička podává žádost České republiky do centra UNESCO v Paříži a na indikativní seznam, tedy zjednodušeně řečeno na seznam čekatelů, je zapsána kulturní krajina hřebčína v Kladruzech nad Labem. V roce 2010 jsem se díky některým lidem s pamětí na Ministerstvu kultury do služeb tématu vrátil a dostal jsem šanci vyhotovit tzv. Management plán, což je jedna z podmínek centra světového dědictví. V roce 2012 byl aktualizován do podoby, která byla předložena jako součást finální nominační dokumentace. Starokladrubský kůň se tak stal samozřejmou účelovou podstatou pro krajinu. Chov starokladrubáků je neodmyslitelnou součástí právě prohlášené krajiny. Vztah je živý a plný. O ten tu jde. Dá se říci, že UNESCO chrání domov starokladrubských koní. Jsem hluboce přesvědčený, že kontinuální rodina starokladrubského koně, tedy naše národní kulturní památka, získala další významnou míru ochrany existence.

Myslíte si, že celý vývoj potěšil též Dr. Zálíše?

Nedovolím si podsouvat názor do úst Norbertu Zálíšovi, ale chci si myslet, že má radost s pohledem k okamžiku klíčového rozhodnutí v roce 1989, tedy že podpisem ministra zemědělství MVDr. Bohumila Kubáta vzniká neprivatizovatelný státní podnik Národní hřebčín v Kladruzech nad Labem. Základ k tomu, abychom mohli s hrdostí říci, že hřebčín dnes má své hranice v linii hranic z roku 1772. Za touto větou já osobně vidím skutečně vysoce profesionální práci týmu odborníků i politiků.

Zásluhy na současné podobě hřebčína a vlastně také na samotném úspěchu celé mise UNESCO má jistě i nynější ředitel?

Dovolím si do rozhovoru vložit ještě jeden vážný, velice osobní moment. Měl jsem o ten podnik skutečně strach. Ředitelé se od roku 2003 střídali takovou rychlostí, že jenom nastavená setrvačnost nedovolila jeho manažerský i chovatelský rozpad. Nechci to zběsilé období hodnotit více, ale v té nestabilitě se nedala dělat vážná práce na tak seriózním projektu, jakým je UNESCO nominace. Samotná nominace totiž směřuje paradoxně zejména do vlastních řad. Do struktury podniku, do majetkoprávní stability, do vzdělávání a přesvědčování vlastního týmu. V neposlední řadě do jisté čistoty prezentace kultury národního, dnes již světového hipologického bohatství. Díky inženýru Jiřímu Machkovi, který podnik dokázal stabilizovat, navázal na vizi ředitele Zálíše a přináší vlastní energii. Pastviny budou v plné míře domovem koní, louky budou produkovat kvalitní krmivo pro koně, vlastní orná půda bude půdou pro zrna a stelivo pro koně, vlastní lesy zdrojem dřeva pro ohradu a mostky. Přebytky prodány. Vlastní Kladrubský náhon přivede nedostatkovou vodu a odvede tu přebytečnou, to vše v překrásné, lidmi účelově komponované krajině. Kůň účelovou podstatou fenomenálního vtahu.

Co vlastně zahrnuje vaši kancelář zpracovaný Management plán hřebčína v Kladrubech nad Labem, jeden z pilířových dokumentů pro nominaci?

Dokumentuje všechny relevantní kapitoly ve vztahu k místu. Územně plánovací, dopravní, lesní hospodářství, ochranu přírody, majetkoprávní, statut ochrany a podobně. Staví svůj postoj i k řece Labi a její vztah s lidmi. Nahlíží celostně komplex profesí jako vzájemně se ovlivňující organismus, pojmenovává nejenom jeho přednosti, potenciál, ale zejména jeho slabá místa a hrozby. Samozřejmě, že je to postaveno na vidění ideálu. Proto je jeho

součástí autorská urbanisticko-krajinářská vize celého jádrového území. Tato síť popsaných problémů musela následně projít hluboce profesionální diskusí a postupných rozhodnutí.

A na tom se již podílely jednotlivé resorty, že?

Ano. K tomu byl ministrem zemědělství postaven odborný tým, který pomáhal Národnímu hřebčínu ve spolupráci s regionem i obcemi odstraňovat jeden problém za druhým. Trpělivě a velice systematicky. Ministerstvo kultury garantovalo poté sestavu vlastní nominační dokumentace. Nevím, zda smím jmenovat. Ale já byl z té práce nadšen. Když jsem viděl skutečné autority této země, jak jsou zapálené pro cíl, byl jsem jednoduše nadšený. Ta sestava je napísána ve veřejně přístupné nominační dokumentaci. Rozhodovaly systémové kroky i zcela zdánlivě banální detaily. Občas i kafe na stole v pravý okamžik má svůj význam. Hřebčín má díky projektu svou další jistotu existence.

Využíváte také nějakým způsobem kult?

Okolí hřebčína, které je formálním nárazníkovým pásmem, něco jako ochranné pásmo chráněného místa na světovém seznamu, má ohromný rozvojový potenciál. Může se stát šlapajícím zázemím konzervativnímu hřebčínu. Toto pásmo má svou geografickou charakteristiku a my jsme ho nazvali již v Management plánu Kladrubské Polabí. Mám rád fenomén řeky. Na řeku se váže život v polabské krajině už od dob osídlování.

Zaujaly mě zmínky o hřebčínech – vypadá to, jako byste je znal lépe než kdovíjaký „koňák“. Vy jste je musel kvůli celému procesu navštívit? Čím jste se v nich inspiroval?

Tomuto se říká Komparativní studie. Jde o to, že nominující stát musí zároveň prokázat jedinečnost nominovaného místa, statku či památky. Naším úkolem bylo nastudovat a popsat další světové hřebčiny pohledem souvislosti s tématem. Naší Radě pro projekt UNESCO v Kladrubech nad Labem jsem předložil vizi metodiky posuzování a nahlížení srovnávaných hřebčínů a jejich krajin. Postavil jsem to na principu, kterým žijí celý svůj profesní život ve vztahu k hřebčínu v Kladrubech. Jsme opět u vztahového trojúhelníku koní, lidí a jejich krajiny. Ve zkratce je to celé postaveno na plnosti, živosti a autenticitě tohoto vztahu. Zkrátka lidé v Kladrubech nad Labem vytvořili umělecké dílo v účelovém vztahu k chovanému hospodářskému zvířeti. Tím je kůň.

O jakých se tu bavíme počtech?

Nominační tým měl na stole „stovku“ světových hřebčínů, z nich byla vybrána dvacítko těch nejvýznamnějších reprezentantů k vlastní srovnávací studii a 15 jich bylo vyhodnoceno jako důvodně srovnávaných pro prezentaci před světovou rozhodčí komisí UNESCO. Bylo nutné také dobře rozpoznat, zda se jedná o hřebčiny, kde žijí celé rodiny koní, či pouze o hřebčince, tedy chovatelské statky pouze pro hřebce. Jsem za tu příležitost vědecký lidský, vědecký i profesně jako architekt. Nesmírně mě to obohacovalo. Při kterékoliv návštěvě hřebčína, kde jsem se choval jako nevýrazný návštěvník se zájmem o koně, jako investigativní inkognito žurnalista, jsem byl rozdechvélý touhou

objektivního poznání, ale také jistou měrou sobeckého strachu o výsledek návštěvy. Stavěl jsem ale také na jedné Zálišově větě, kterou mi čas od času sděloval při osobních rozhovorech: „Tome, ten můj svět koní jde do kyték, lidé mají koně čím dál víc pouze jako vlastní hračku“.

Vida, jak aktuální – o tom bude ještě řeč na dalších stránkách našeho časopisu... On to ale nemyslel zcela vážně, ne?

Myslel to hluboce vážně, ale s jistou profesionální nadsázkou profesionála a perfekcionista. Ale jedno jsem pochopil a bez ostychu to říkám i vám. Vztah koní a lidí se zplošťuje, koním se zbytečně bere jejich prostor. V příkladu našeho Národního hřebčína máme světu co ukazovat. Nebo jinak. O čem je přesvědčovat. Může to být skutečně světový skanzen hipologické kultury. Teprve s komparací jsem tuhle větu svého ředitele plně pochopil.

Takže opravdu jsou Kladruby jediný hřebčín zapsaný do UNESCO?

Ano. Jeho krajina pro chov ceremoniálních kočárových koní je jediným hřebčínem na světě, který je na seznamu světového přírodního a kulturního dědictví. Jak je to s lipicány jsem zmínil výše.

I krásná kultura a hipologická tradice uherské pošty v maďarském Hortobágy Mátaí Ménes je okrajová zmínka v chráněném mokřadním regionu. Zde jde o ochranu přírody, nikoliv o koně. Byl jsem v rakouském Piberu i v maďarském Hortobágy. Abychom dokázali odpovědět na logické otázky těm, kteří v těchto příkladech cítí souvislosti.

Je zásadním ukazatelem stáří hřebčína?

Skutečná existence hřebčína z hlediska jeho „věku“ není zásadním kritériem, které by Radu UNESCO zajímalo. Ale zajímá ji prokázaná autenticita, integrita a další kritéria. Fakt, že existence Kladrub míří tak hluboko do historie je však tak silným momentem, že prokazatelně svědčí o jisté magii souvislosti. Hřebčín přečkal neskutečné momenty ohrožení ve své minulosti. Ale přečkal.

Ne jako ve Francii...

Pojďme zdvořile, diplomaticky a na jisté úrovni říkat Francouzům, že udělali chybné rozhodnutí, když své „královské plemeno“ odloučili od svého překrásného domova v krajině Le Pin. Že ta jejich „Ludvíkovská krajina koní“ je bez svých koní prostě smutná a neúplná. Jejich lidé to vědí. Mluvil jsem s nimi o tom. Sobecky jsem se radoval z této informace, pro úspěch České republiky. Ale lidsky je mi z toho smutno. Chápete, že?

To určitě nejste sám. Můžeme však pozvat francouzské chovatele koní alespoň k návštěvě hřebčína, i když - je na místě nadšení krajských politiků z nárůstu turistického ruchu?

Asi ano. Dívají se na to z logiky své zodpovědnosti k rozvoji kraje. My však víme, že koně nejsou suvenýry. Koně potřebují svůj klid. Mají své vlastní biorytmy. A také lidé, kteří denně pracují v hřebčíně, potřebují svůj klid na práci. Mimo jiné, právě tento klid a atmosféra je také součástí oné autenticity chráněné památky. Věřím, že celosvětová diskuse nad ohroženými památkami UNESCO ze strany zběsilosti cestovního ruchu povede k účinné regulaci. Pro Španěly i Rakušany je jejich jezdecká škola národní „Trade Mark“ a přesto své návštěvníky zásadně drží na uzdě. Pouští je ke svým koním velice opatrně a řízeně. Zde bych požádal hipologickou i veterinární obec o toleranci a zejména jistou pomoc. My architekti musíme brzdit lákadla velikých a ohavných parkovišť, v nadsázce řečeno.

OLYMPIJSKÉ HRY TOKIO: Očekávaná akce se zcela novým systémem

Vývoj společnosti je vidět ve všech oblastech a dotýká se i takové události, jako jsou olympijské hry. Navíc ještě když se konají v technologické velmoci, jakou Japonsko určitě je. Mottem celé akce je nejen docílit toho nejlepšího, ale též ukázat jednotu v různorodosti a propojit současnost s budoucností.

text: Zdena Motyginová
foto: archiv

Už podoba a jméno maskota Miraitowa vyjadřuje staré japonské přísloví, které znamená naučit se staré věci dobře a získat z nich nové znalosti. Má silný smysl pro spravedlnost a je to atlet. Oplývá zvláštní schopností, neboť se dokáže pohybovat kdekoli. Maskot her paralympiády Someity má hmatové senzory a ztělesňuje handicapované sportovce, kteří bourají tabu, posunují hranice a mají velkou vnitřní sílu.

V pořadí již hry XXXII. olympiády proběhnou za rok v termínu 24. července až 9. srpna. Představí se na nich 33 sportů včetně skoků, drezury a všestrannosti. Od 25. srpna na ně navážou paralympijské hry ve 22 sportech, také zde se můžeme těšit na jezdeckou disciplínu paradrezuru. Země se 130 miliony obyvatel se chopila pořádání olympijských her již v roce 1964 a nutno říci, že velmi úspěšně. Díky těmto hrám se miláčkem Japonců stala gymnastka Věra Čáslavská, když získala 3 zlaté medaile.

Tokio v číslech

Rezervace vstupenek začala již v lednu a hned se na ně stály virtuální fronty... V Česku je budou prodávat dvě cestovní kanceláře – IBTravel a Invia.cz. „Ceny vstupenek se v přepočtu budou pohybovat v rozmezí od přibližně 650 korun za lístky na základní skupiny týmových sportů, rozjíždky ve veslování či kvalifikační jízdy vodního slalomu nebo rychlostní kanoistiky až po zhruba 65 tisíc korun za vstup na zahajovací ceremoniál,“ Blanka Konečná, manažerka ticketingu Českého olympijského výboru. Pořadatelé hlásí, že do objednávkového systému rezervace vstupenek se zaregistrovalo již 7,5 milionu lidí. Olympijský oheň ponese štafeta složená z 10000 běžců. Na místě bude více než 200 000 dobrovolných pomocníků. V současnosti podepsalo partnerství s OH na 64 společností. V Tokiu bude připraveno na 43 sportovišť, z čehož osm speciálně vybudovaných. Ne všechny budou umístěny přímo v Tokiu, ale také v jeho okolí.

Olympionici v sedle

Jezdectví je na programu olympijských her od Paříže v roce 1900. Z programu však zmizelo a vrátilo se až v roce 1912 ve Stockholmu. Dnes se velmi diskutuje o disciplínách, které by se popřípadě měly zařadit či vyřadit, budeme si držet palce, aby skoky, drezura i všestrannost jako základ jezdecké vzdělanosti na programu zůstaly. Jezdectví je navíc

Rekordmanka Isabell Werth.

Equestrian park.

Studie Sea Forest s olympijským krossem.

Kdo bude přebírat pomyslnou zlatou štafetu po Britu Nicku Skeltonovi a jeho skvělém Big Starovi? Foto FEI/Arnd Bronkhorst

jediný olympijský sport, v němž figurují zvířata a v němž spolu soutěží muži a ženy. Takže jako jediný vlastně splňuje genderovou vyváženost, že?

Nejúspěšnějším státem v zisku zlatých medailí se stalo samozřejmě Německo. Ze 26 nejceněnějších kovů vlastní hned šest drezurní hvězda Isabell Werth (a k tomu ještě čtyři stříbrné, jako by to nestačilo...). Na všech pěti olympijských hrách, jichž se účastnila, získala medaili a stala se tak rekordmankou. Tři zlaté ve sbírce má i jezdec všestrannosti Michael Jung, spolu s jednou stříbrnou. Ale zlatého medailistu mají i japonští pořadatelé – v roce 1932 v Los Angeles vyhrál ve skákání Takeichi Nishi a kůň Uranus. Do Ria odjelo deset japonských jezdců, většina z nich jezdí a závodí v Evropě.

Jezdecké plochy a zkouška v srpnu

Jezdecké sporty se v Tokiu budou odehrávat na dvou místech. Tím prvním je 18hektarový Equestrian park, založený v roce 1940, kde probíhaly jezdecké soutěže už v roce 1964. Kros všestrannosti bude vybudován v komplexu Sea Forest Cross-Country Course, který po olympijských hrách poslouží veřejnosti jako rekreační zóna.

Od 10. do 14. srpna proběhne soutěž všestrannosti nazvaná Ready Steady Tokyo Test Events. Zde se v praxi vyzkouší průběh soutěže včetně veterinárních kontrol a všech tří zkoušek všestrannosti jak v Equestrian parku, tak krosu na Sea Forest. Otestuje se přesun koní z parku do prostor krosu a nazpět – drezurní a skoková zkouška totiž bude probíhat v Equestrian parku.

Kdo ze skokanů?

Jezdci jako všichni sportovci musí být starší 18 let a koně starší 9 let. Koně musí mít nejpozději 15. ledna 2020 majitele stejné národnosti, jako startující jezdec. Skokanů bude startovat 75 včetně tří z hostitelské země, jedna národnost může vyslat max 3 jezdce. K začátku července měly splněnou kvalifikaci tyto země: JPN, USA, SWE, GER, SUI, NED, AUS, UKR a ISR, dále se budou rekrutovat tři nejlepší týmy z mistrovství Evropy, tři z Panamerických her, po dvou z kvalifikačních závodů skupiny F a G a ten nejlepší tým z finále Poháru národů 2019. To by mělo být 60 jezdců, a poté se doplní 15 jednotlivci z olympijských žebříčků, po dvou z každé skupiny (A, B, C, E, G), vždy však jen jeden zástupce z jedné země. Olympijské žebříčky mají uzávěrku na konci roku 2019. Do 3. 2. 2020 musí národní olympijské výbory potvrdit Mezinárodní jezdecké federaci, že týmy opravdu kvótu využijí.

Neuvěřitelné novinky u skoků!

Tokio bude, co se týká systému skokových soutěží, naprosto přelomové. Nejenom že nastupují tříčlenná družstva, olympiáda bude bořit léta zavedená pravidla třeba rozeskakování, posuďte sami. Začneme od začátku. Nejříve budou bojovat o medaile ne týmy, jak bylo zvykem, ale jednotlivci. První soutěž se jede podle stupnice A ne na čas. Celkem 30 nejlepších postupuje do finále, kde však budou startovat s nulou na kontě. A všichni bezchybní pokračují do rozeskakování – ale pozor: zde odstartují podle času finále! Nejrychlejší ve finále tedy nastupuje do rozeskakování jako poslední.

Velké novoty provázejí také soutěž pro 20 týmů. Bude-li některý z jezdců v soutěži vyloučen nebo vzdá, obdrží tolik bodů, kolik má nejhorší výsledek + 4. Do finále týmů nastupuje 10 nejlepších družstev, opět začínají s nulou, v obráceném pořadí od nejhoršího k nejlepšímu týmu. Po dvou jezdcích však musí následovat 10minutová přestávka, během níž se spočítá pořadí. A poslední jezdcí pak nastoupí v opačném pořadí tak, aby jako poslední startoval jezdec nejlepšího týmu.

V případě rovnosti bodů na medailových místech může navíc dojít k rozeskakování. Toho se mohou účastnit všichni tři jezdci, pořadí určí šéf

PROGRAM

SOBOTA 25. červenec 17:00 – 22:00
Equestrian Park
Drezura Grand Prix družstva a jednotlivci
1

NEDĚLE 26. červenec 17:00 – 22:00
Equestrian Park
Drezura Grand Prix družstva a jednotlivci
2

ÚTERÝ 28. červenec 17:30 – 22:40
Equestrian Park
Drezura družstva Grand Prix Special
Dekorování

STŘEDA 29. červenec 17:30 – 21:25
Equestrian Park
Drezura jednotlivci Grand Prix kür
Dekorování

PÁTEK 31. červenec 8:00 – 11:10
Equestrian Park
Všeestrannost drezurní zkouška družstva
a jednotlivci 1

SOBOTA 1. srpen 8:00 – 11:10
Equestrian Park
Všeestrannost drezurní zkouška družstva
a jednotlivci 2

NEDĚLE 2. srpen 8:30 – 11:55
Sea Forest Cross-Country Course
Všeestrannost kros družstva a jednotlivci

PONDĚLÍ 3. srpen 17:00 – 22:25
Equestrian Park
Všeestrannost finále družstva a kvalifikace
jednotlivci
Všeestrannost skoková zkouška finále
jednotlivci
Dekorování týmy
Dekorování jednotlivci

ÚTERÝ 4. srpen 19:00 – 22:45
Equestrian Park
Skoky kvalifikace jednotlivci

STŘEDA 5. srpen 19:00 – 21:40
Equestrian Park
Skoky finále jednotlivci
Dekorování jednotlivci

PÁTEK 7. srpen 19:00 – 22:05
Equestrian Park
Kvalifikace skoky družstva

SOBOTA 8. srpen 19:00 – 21:20
Equestrian Park
Finále družstev
Dekorování družstva

**Rozhodčí
Drezura**

FEI delegát Mary Seefried, AUS; Hlavní
rozhodčí Katrina Wüst, GER; členové
Andrew Gardner, GBR; Francis Verbeek,
NED; Hans-Christian Matthiesen, DEN;
Janet Foy, USA; Susie Hoevenaars, AUS;
Magnus Ringmark, SWE

Všeestrannost

Hlavní rozhodčí Nick Burton GBR; členové
Christina Klingspor SWE; Jane Hamlin,
USA; asistent technického delegáta Neil
Mackenzie-Hall, NZL; stavitel Derek Di
Grazia, USA

Skoky

Hlavní rozhodčí Jon Doney, GBR; Kazuya
Hirayama, JPN; Kim Morrison, CAN;
Carsten Soerlie, NOR; stavitel Santiago
Varela, ESP

Oficiální web her www.tokyo2020.jp

ekipy, ale počítat do výsledku se bude jen ten nejlepší. Pořadí v rozeskakování určuje čas týmu ve finále. Prostě pro hlavního rozhodčího, Brita Jona Doneyho musí být nová pravidla noční můrou a pro nás ostatní důvodem k zamyšlení, jestli by se tedy i pravidla jezdeckého sportu, který diváky na tribuny moc neláká, neměla trošku pozměnit...

Kolik a kdo z drezuristů?

Z 60 startujících jezdců se jich 45 kvalifikuje s týmem, kromě hostitelské země mají splněno GER, USA, GBR, SWE, NED, ESP, RUS a AUS. Opět tři budou nejlepší z ME a dva z Panamerických her, jeden z kvalifikace skupiny F. Zbylých 15 jezdců jsou nejlepší jezdci z olympijských žebříčků, ovšem opět jen jeden za jednu zemi.

A všeestrannost?

Celkem 65 jezdců se bude účastnit soutěže všeestrannosti, přičemž 15 týmů. Kvalifikovaly se: JPN, GBR, IRL, FRA, GER, AUS, NZL, POL, CHN, THA. Opět se dále budou kvalifikovat týmy na ME a PAG. A pozor, zde nás zajímá, jak je to s individuálními jezdci. Takže 14 ze skupiny A až G, vždy dva nejlepší ze žebříčku, ovšem vždy jeden z jedné země. Dále šest z celkového olympijského žebříčku, a zde mohou být i dva z jedné země. Do 16. března 2020 musí národní olympijský výbor potvrdit, zda využije přidělenou kvótu pro jednotlivce. A proč nás zajímá právě všeestrannost? Protože jak to vypadá, po všech těch plánech je nakonec všeestrannost jedinou disciplínou, kde by mohl český jezdec pomýšlet na účast...

VÍTE, ŽE...

... Československo má zlatou olympijskou medaili z disciplíny skoky? Získal ji **František VENTURA** na IX. OH v Amsterdamu v neděli 12. srpna 1928. V tento závěrečný den olympiády před zraky 40 000 diváků se konala na centrálním stadionu poslední soutěž her, Velká cena národů ve skoku. Mezi šesti bezchybnými v základním kole byl právě kapitán F. Ventura s Eliotem a také rozeskakování spolu s dalšími dvěma dvojicemi absolvoval bez chyb, druhé rozeskakování už jen na dvou skocích (kolmý plot vysoký 160 cm, oxer s výškou 160 cm a šířkou 210 cm) již jen československá dvojice!

... českých (nebo československých) účastníků olympijských her bylo 23? Startovali na sedmi olympijských hrách: Paříž 1924, Amsterdam 1928, Berlín 1936, Řím 1960, Barcelona 1992, Athény 2004 a Peking 2008.

Foto Magdaléna Straková

Jaroslav Hatla byl vždy úspěšný i v samostatné disciplíně skoky, kde dosáhl dokonce na titul mistra ČR.
Foto Michael Motygin

... druhým nejlepším výsledkem na OH bylo čtvrté místo týmu ve všestrannosti? Členy družstva byli v Berlíně **Josef DOBEŠ** (Leskov), O. Bureš (Mirko) a kpt. V. Procházka (Harlekýn-Capri). V soutěži jednotlivců mezi 50 jezdci obsadil por. J. Dobeš 23. místo, jako jediný z našich překonal seskok do rybníka bez problémů, Leskov však zastavil na třech různých překážkách a byl penalizován 60 tr. body.

... druhým nejúspěšnějším československým olympionikem je drezurní jezdec Emanuel Thiel? Reprezentoval dvakrát, nejdříve v Paříži skončil s Exem šestý a poté v Amsterdamu dokonce pátý v sedle Lokiho. O obou výkonech se traduje, že byly rozhodčími nedoceny, v Amsterdamu se o naší dvojici hovořilo jako o „morálních vítězích“.

... jediný jezdec, a to Otto Schöniger, startoval na třech olympiádách? V disciplíně drezura skončil v Paříži ze 24 jezdců z 9 zemí na 18. místě, v Amsterdamu pátý s týmem a 10. Mezi 29 jednotlivci a v Berlíně se již tolik nedařilo a tým skončil předposlední, osmý. Jen pro připomínku – poslední skončily USA, které co se týká jezdeckého sportu učinily za poslední roky neuvěřitelný krok vpřed (na posledních hrách byly třetí...).

Olympionik Jiří PECHÁČEK

Také nejúspěšnější český jezdec Jiří Pecháček se účastnil olympijských her. Doprovázeli ho vedoucí Ing. Andrej Glatz a jako ošetřovatelka manželka Zuzana. Bohužel po příjezdu onemocněl a dny do zahajovacího skákání strávil na lůžku s vysokými teplotami. Klisna Garta absolvovala seznámení s prostředím s jednou chybou, bohužel se jí poté obnovilo zranění na přední končetině. Přesto do první soutěže dvojice nastoupila, avšak po osmém skoku musela vzdát další pokračování.

Olympionik Jaroslav HATLA

Sen startovat a dojet se ctí do cíle olympijských her si tak ze současných jezdců splnil pouze Jaroslav Hatla z týmu Horse Academy s koněm Kyrenejennalla's Boy. V disciplíně všestrannost nastoupilo v Athénách 75 jezdců a tento jezdec skončil na velmi pěkném 22. místě. V drezurní zkoušce s 57,8 tr. b. obsadil 38. pozici, po krosu se posunul jen kvůli penalizaci za čas na 28. příčku. Dvoukolovou skokovou zkoušku nejdříve absolvoval s chybou (23.) a finále se dvěma. Kvalifikaci splnil i pro další olympijské hry s Karlou, zde však ze zdravotních důvodů klisny nedokázali.

Miloslav Příhoda a valach Ferreolus Interkonix, ještě jako sedmiletý – dnes je dvojice na vedoucí příčce olympijského žebříčku skupiny C.
Foto Jiří Bělohav

Všestrannost a nečekaná šance pro Českou republiku! BUDEME MÍT 24. OLYMPIONIKA?

Zatímco pozornost českých diváků byla upřena na skokovou kvalifikaci do Budapešti a na smělé plány devíti českých drezuristů ohledně moskevské kvalifikace, tak trošku v pozadí se tvořilo velké překvapení. Miloslav Příhoda se totiž na konci května vyhoupl na špici olympijského žebříčku skupiny C všestrannosti a zůstal tam i na konci června.

text: Zdena Motyginová
foto: archiv

Žebříček FEI k 30. 6. 2019 (skupina C)

75	PŘÍHODA JR, Miloslav / FERREOLUS LAT (RUS)
77	MITIN, Andrey / GURZA (RUS)
71	MARKOV, Aleksandr / LEADER (RUS)
172	OVCHINNIKOVA, Evgeniya / LEGENDA (RUS)
188	FAMINOU, Aliaksandr / MARTINIE (BLR)

Technické parametry olympijské všestrannosti Tokio:

Drezurní zkouška 2020 Olympic
Games 5* B test (krátká)

Cross Country Test: délka 5700 m,
čas 10 minut, rychlost 570 m/min,
počet překážek 38-42

Skoková zkouška družstva:
délka max 600 m, rychlost 375 m/
min, počet skoků 11-12 (max 16
překážek),
výška 125 cm

Skoková zkouška jednotlivci:
360-500 m, rychlost 375 m/min,
počet skoků 9 (max 12 překážek);
výška 130 cm, do finále jednotlivců
postupuje 25 jezdců

Miloslav PŘÍHODA a jeho životní šance

V žebříčku má s valachem Ferreolus LAT Interkonix, 9letým KWPN po výborném producentovi koni pro všestrannost Jaguar Mail, zatím započítané dvojce závody – páté místo na CCIO4*-L Baborówko a desáté na CCI4*-S Sopoty, na konci srpna se chystá do běloruského Minsku Ratomky. S plánováním závodů a vůbec dalšími radami nad zlato pomáhá Švéd Lars Christensen, který stavěl trati v Baborówku a je též trenérem českého Sportovního centra mládeže všestrannosti. Největším úspěchem devětadvacetiletého reprezentanta Jezdeckého klubu Flamenco Sloupno jsou zatím dvě 13. místa na mistrovství Evropy mladých jezdců a v seniorské kategorii 35. pozice z ME ve Strzegomi v sedle valacha Captain Hero v roce 2017. Bude tedy napínavé sledovat, zda se našemu jezdcovi podaří umístění v žebříčku udržet. Největšími konkurenty jsou mu ruští jezdci, ti mají výhodu domácích závodů, kde mohou získávat body do olympijského žebříčku. Naposledy takto bodoval v moskevském areálu Planernaja účastník z Ria (kde nedokončili) Andrej Mitin s trakénskou klisnou Gurzou (Kwazimodo), taktéž v Riu nedokončivší Alexandr Markov, tentokrát s osmiletým holštýnským Leaderem a Jevgenija Ovčinnikova s hannoverskou Legendou.

Silné POLSKO

Pro jezdce všestrannosti proběhly speciální kvalifikační závody v Saumuru a v Baborówku, týmovou jízdenku do Tokia zde získaly Čína, Thajsko a Polsko. Čínský tým se opíral o výkony dvojnásobného olympionika Alexe Hua Tiana, jenž skončil v Riu 2016 v sedle své dosavadní jedničky Dona Genira na výborném osmém místě. Jezdec si však premiéru na OH prožil již jako osmnáctiletý v Hongkongu 2008. Oporou polského týmu v Baborówku zase byl Pawel Spisak, čtyřnásobný účastník OH. Také jeho jedničkou je už v Riu startující anglický polokrevník polského chovu Banderas – soutěž sice tenkrát nedokončili, ale v Tryonu na mistrovství světa skončili na 22. místě. Samozřejmě do Polska vyslaly své týmy Bělorusko a Rusko, ovšem všechny tři části dokončili pouze dva Bělorusové a jeden Rus. Na konci srpna se bude konat mistrovství Evropy ve všestrannosti v Luhmühlenu, kde mají šanci na splnění kvalifikace na OH další týmy, v říjnu v Boekelo (NED) získá letenku do Tokia zase vítěz série Poháru národů.

Elena Sidněva a Fuhur s prezidentkou Federace jezdeckého sportu Ruska Marinou Sečinou. Foto Maxima Stables

Drezura:

RUSKÝ TÝM POPRVÉ ZA 28 LET NA OLYMPIÁDĚ

V sobotu 22. června se v moskevském areálu Maxima Park rozhodlo, že Rusko bude poprvé od roku 1992 reprezentovat na olympijských hrách drezurní tým. Rusko obecně o sobě dává vědět čím dál tím hlasitěji – na podzim se v Moskvě bude konat generální shromáždění FEI včetně slavnostního galavečera s vyhlášováním výročních cen Mezinárodní jezdecké federace.

text: Zdena Motyginová

„Evropské“ ZKUŠENOSTI POMOHLY

Na olympijské kvalifikaci, kam původně plánovali vyrazit také čeští jezdci, porazilo domácí Rusko s výsledkem 210,130 procent Bělorusko ohodnocené 198,717 procent. Za ruský výběr nastoupily jezdkyňe sídlící v Evropě – jak obrazně nazývají moskevští drezurní, ale i skokoví jezdci část Evropy na západ od Ruska. „Bylo to vůbec poprvé, co jsem vystupovala v mé vlasti, obvykle vystupuji v Evropě, kde jsem často jediným účastníkem pod vlajkou Ruska. Cítím velkou podporu a zároveň všichni cítíme velkou zodpovědnost. Plně jsem se soustředila na svůj výkon a každý z nás dnes udělal vše pro to, abychom dnes zvítězili,“ řekla Tatjana Kosterina, jež sedlala hannoverskou Diavolessu (Don Frederico). Ruský vedl Anatolij Isačkin a kromě 42leté Kosteriny v něm působily Regina Isačkina (48) s vraným hřebcem Sun of May Life, s nímž skončila v posledním finále Světového poháru patnáctá, zkušená matadorka Elena Sidněva s Fuhurem (Fürstenreich) a 35letá Evgenija Davydova se 14letou KWPN klisnou Awakening po Sandro majitelky Tatjany Miloserdové. Jak Isačkin zdůraznil, tři jezdkyňe sbírají zkušenosti v Evropě, což je na jejich výkonech vidět. Nezapomínejme, že Davydova a Kosterina se Sidněvou skončily s ruským týmem na WEG Tryon desáté a Sidněva je žijící legendou se svými pěti starty na finále SP, šesti účastmi na ME, třemi na WEG a olympijským startem v Sydney.

Právě ona docílila nejlepšího výsledku v Grand Prix (72,022 %), přičemž předvedla výbornou pasáž, piafu a přeskoky. Zato Regina se na tiskové konferenci vyjádřila takto: „U mě nic neproběhlo hladce, ale dělali jsme, co jsme mohli, mám mladého koně, ten bude nyní minimálně měsíc odpočívat, moc toho naježdil. Byli jsme hodně nervózní, nikdo nechtěl zklamat, něco se povedlo, něco ne...“

Mladé Bělorusky nestačily

Jak podotkla nejzkušenější členka mladého talentovaného běloruského týmu, 35letá Hana Karaseva, která startovala s lotyšským Zodiacem, „nejsme rivalové, jsme přátelé, samozřejmě ruský tým je velice silný a my jsme se snažili předvést to nejlepší.“ Bělorusky startovaly pod vedením Světlany Jevčík, a kromě Olgy Safronové (27) a oldenburského Sandro D'Amour v něm měli Volhu Igumentsevu (34) s hannoveránem Ed Khardy a nejmladší jezdkyňi Anastasju Dudkovu (22) s 11letým trakénským valachem Hofmanem. „Tokijskou túru“, jak pojmenovali drezurní a skokovou kvalifikaci na OH sami pořadatelé z ruské federace, si všichni pochvalovali, Bělorusové se nyní chtějí soustředit na bodování v žebříčku. „Tím, že Rusko získalo kvalifikaci týmu, zbývá v žebříčku jedno postupové místo pro jednotlivce, a my se budeme snažit ho získat,“ uzavřela Karaseva. Hlavním rozhodčím závodů byl 4hvězdový Jurij Romanov. Rusové a další národnosti mají nyní před sebe premiérové závody nazvané Euroasijský šampionát ve čtyřech disciplínách včetně drezury.

Ne OH, ale ME

Na jaře přišla Česká jezdecká federace se seznamem dvojic, které mají zájem o start na této moskevské olympijské kvalifikaci. Na 4 místa v týmu kandidovali: Pavla Rubíčková – Xangai, Pavla Rubíčková – Destino Pardinihos a Fantastico, Kateřina Cox – Ajorno, Petra Minářová – Dumont, Vanda Bělinová – Conelly, Adéla Neumannová – Babylon van Lange Weeren, Hana Vášáryová – Filipa, Libuše Půlpánová – Sirio 2, Fabrizio Sigismondi – Escobedo a Michal Košťál – Little Jack. Nakonec z výletu nebylo nic. Nejvýše postavená česká jezdkyň v OH žebříčku je na 220. pozici Libuše Půlpánová a Syrio, ta však nyní závodí hlavně v Německu a soustředí se na mistrovství Evropy v Rotterdamu. Ještě ji čekají na začátku srpna jedny kontrolní mezinárodní závody a podle toho, jak dopadnou, padne poslední rozhodnutí: „Nerada o tom ale mluvím dopředu, tak uvidíme, jak vše dopadne.“

JAK BUDE VYPADAT SYSTÉM NA OH?

Všichni jezdci se musí zúčastnit Grand Prix a podle výsledků se budou kvalifikovat do jednotlivců (drezurní úloha GP kür) a týmů (Grand Prix special na hudbu). Jezdci budou rozděleni do 6 skupin, tři odstartují první den, tři druhý den. Pořadí jezdců v těchto skupinách závisí na postavení dvojic ve světovém žebříčku. Dva nejlepší z každé skupiny plus dalších šest nejlépe umístěných dvojic se kvalifikují pro kür (celkem 18). Osm nejlepších týmů se kvalifikuje do Speciálu na hudbu. Nejdříve odstartují první jezdci všech týmů, poté druzí jezdci a nakonec třetí, ti však až po cca 90minutové přestávce, kdy se určí pořadí startů tak, aby nejlepší družstva nastoupila jako poslední.

Olympijský žebříček skupiny C v drezuře k 30. 6. 2019

24	LOGUTENKOVA, Inna	
	/ FLERARO	(UKR)
105	SAFRONOVA, Olga	
	/ SANDRO D AMOUR	(BLR)
120	AYACHE,	
	Grete / FARAO DA RAIA	(EST)
127	MILCZAREK, Katarzyna	
	/ DZEKO	(POL)

Ukrajinský tým ve složení A. Schröder, U. Kirchhof, F. Szentirmai a R. Tebbel. Foto Kríztina Hajdu

Na olympiádu opět Ukrajinci ČEŠI VŠAK ZTRÁTU SNIŽUJÍ

Osudný pátek 28. června 2019 opět utnul naděje českých fanoušků na start skokových jezdců pod olympijskými kruhy. Stejně jako v roce 2015 nás porazili Ukrajinci, kteří vlastně nejsou Ukrajinci...

text a foto: Zdena Motyginová

Historie se opakuje

Nestalo se tak tentokrát v Šamoríně, ale v Budapešti. Výsledek se podobal přesto, že letos nastavila FEI, i přes protesty české strany, formát jinak – týmy skupiny C se měly rozdělit podle zájmu, kde chtějí o jízdenku na OH bojovat, buď v Budapešti, nebo v Moskvě. Česká strana si vybrala s Řeky, Bulhary a Litevci Budapešť. Sice nás na lépe dostupném a pro jezdce známějším maďarském kolbišti opět čekali kromě domácích také silní Ukrajinci, ale zase jsme se vyhnuli velmi nebezpečným Izraelcům. Nejlepším jezdcem českého týmu se stejně jako v Šamoríně (5+1 tr. b.) stala Zuzana Zelinková s Calerim (5+9 tr. b.), a zatímco v roce 2015 nás Ukrajinci porazili se 17 trestnými body a my měli 31, letos konečné skóre ukazovalo 50:58.

Osudná voda

Průběh soutěže na technicky obtížném parkuru finského stavitele Aki Ylanneho s těžko dodržitelným časovým limitem 77 sekund (za obě kola se do něj vešli jen 2 jezdci!) přinesl jeden zvrat za druhým. Naši jezdci začali výborně a zásluhou Zuzany Zelinkové s Calerim se s 5 trestnými body ujali vedení, neboť jak Ukrajina, tak Maďari dojeli se 6 trestnými body. Ovšem hned naše druhá startující Emma Augier de Moussac s JCS Chacco Diou byla pro dvě neposlušnosti vyloučena na vodě. Ukrajina zásluhou Andrého Schrödera přidala dalších 6 trestných bodů, ostatní již měli dvouciferné výsledky, řecký tým po dvou vyloučených jezdcích dál nepokračoval. Třetí

Do Budapešti dorazila spousta fanoušků jak z ČR, tak z nedalekých závodů ve Wiener Neustadtu. Zleva Lukáš Zach, Matěj Kotalík (ten v Budapešti poprvé v české A-reprezentaci startoval) a Kamil Papoušek. Jak vidíte, jako jednička stála zed'.

Markéta Šveňková jako vedoucí týmu se Zuzanou Zelinkovou. Ta se opět stala nejlepší členkou družstva.

Česká čtyřka ve složení Aleš Opatrný, Emma de Moussac, Zuzana Zelinková a Ondřej Zvára.

Velmi dojemně se pro naši redakci vyjádřila Emma Augier de Moussac po závodech: „Nejprve chci říci, že je mi velmi líto, že jsem tým nepodržela! Chacco je vynikající klišna, mám ji od 7 let, kdy byla velmi nezkušená a nevýrazná, potřebovala trochu více času, aby dospěla do vysokého sportu. Věnovala jsem jí spoustu času a na závodech v Treffenu absolvovala svou první GP5* 160 cm pouze s jednou chybou. Rozhodla jsem se ji vzít do Budapešti proto, že Diva utrpěla zranění čelisti a také pro výsledky, které tento rok předváděla. Pokud jde o vodu, několikrát ji bez problémů skočila, také při tréninku před kvalifikací na OH, takže mě opravdu šokovalo, když zastavila. Nikdy bych ji tam nepřivezla, kdybych si jen na chvíli myslela, že má problém s otevřenou vodou! Znovu se omlouvám za svůj výkon...“

startující českého družstva, které si vylosovalo jedničku a celou soutěž tím pádem začínalo, Ondřej Zvára s Cento Lanem měl kromě vody druhou chybu a dokončil s 9 trestnými body. Velké překvapení čekalo při startu třetího Ukrajince Ulricha Kirchhofa. Jeho Al Pacino totiž na vodu odskočil o cvalový drůbe a přistál ve vodním příkopě takovým způsobem, že olympijský vítěz z Atlanty opustil jeho sedlo. Poslední jezdci již jen stvrdili výsledek – Aleš Opatrný s mladým Forewerem dojel s devíti a jeho bývalý trenér René Tebbel se Saxo de la Cour jen s penalizací za čas (2).

Ve druhém kole zabodovali Bulhaři

Náskok Ukrajinců před českým týmem tvořil před druhým kolem devět bodů. Ten jim však na vítězství stačil i přesto, že ve druhém kole se jim tolik nedařilo. Nejlépe se 2 trestnými body za čas dojel Ferenc Szertinmai a Valour, André Schröder s 18, Ulrich s 9 a René s 16, takže celkem s 27. Český tým opět podržela Zuzana Zelinková v sedle Caleriho, když došla s 9 trestnými body, ke smutku vlastnímu i diváků přispěla vyloučením po pádu na vodě Emma, únava po dnech veder se projevila na výkonu Cento Lana (17) a pěkný výkon s teprve osmiletým Forewerem podal Aleš Opatrný s chyba-

Andre Schröder s Alegrem odskakují širokou vodu.

KDO JSOU VLASTNĚ UKRAJINCI?

Andre Schröder (30) – vyhrál mistrovství Evropy juniorů v 2007. Do roku 2013 jezdil za Německo, poté dva roky za Ázerbajdžán a od roku 2016 Ukrajinu. Startoval s 11letým Allegrem (Cristallo). Nahradil v týmu Cassia Rivettiho, který se vrátil ke svému brazilskému občanství.

Ulrich Kirchhof (52) – v sedle Jus De Pommes držitel olympijského zlata z Atlanty v jednotlivcích i s německým týmem F. Sloothakem, L. Niebergem a L. Beerbaumem. Sedlal 10letého Al Pacina (Alvalon).

Ferenc Szentirmai (35) – původně Maďar, od roku 2011 reprezentant Ukrajiny, vlastně podal nejlepší výkon 6+2 trestného bodu. Jezdil 9letého Valoura (Verdi) z dcery v Čechách známé Curley Sue, již sedlali Aleš Opatrný a Anna Kellnerová.

René Tebbel (50) – netřeba představovat, jeden z neúspěšnějších německých jezdců, na posledních OH za Ukrajinu devatenáctý. Do olympijské kvalifikace vzal francouzského Saxo de la Cour, ten obsadil s bývalý jezdcem Cedricem Angotem 120. příčku mezi nejlepšími dvojicemi světa roku 2018. Poté valacha jezdil mecenáš ukrajinského týmu Olexandr Onišenko. Kirchhof, Szentirmai, Tebbel a Rivetti se účastnili OH v Riu a obsadili spolu s Austrálií a Japonskem 13., poslední místo.

Ferenc Szentirmai se synem Curley Sue na oxeru následujícím po vodě.

René Tebbel a Saxo de la Cour na posledním skoku.

Zleva Jiří Skřivan, viceprezident ČJF pro sport, trenér Tjark Nagel, týmový veterinář Philipp Genn a trenér Miroslav Půlpán na prohlídce parkuru.

mi jen v obou kombinacích (9). Součet druhého kola tvořil pro české barvy 35 trestných bodů a to znamenalo druhé místo. V tomto kole zabojovali Bulhaří a ve složení Datzinski (8), Niagolov (9), Raitchev (14) a Bonev (nenastoupil) ho vlastně vyhráli, skončili celkově čtvrtí (65 tr. b.) za domácími (64).

Vyloučení kvůli krvi na boku koně

Už v prvním kole si pozorní diváci všimli, že na boku Al Pacina jezdecke Ulricha Kirchhofa se objevila krev. To samé následovalo po kole druhém, před dekorováním. Zatímco za první výkon samozřejmě musel být už kvůli

pádu vyloučen, trestné body za druhý výkon ještě dlouho poté figurovaly ve výsledcích. Dnes v nich najdete již jen „vyloučen“. Na webu ČJF k tomu stojí: „Nutno říct, že kvalifikační závod provázely obrovské emoce a napětí, což se dalo očekávat, ale došlo i k ne úplně jasné interpretaci pravidel a několik bodů v postupu řešení nastalé situace ze strany rozhodčích bylo napadnutelných, proto byl za ČJF podán oficiální protest, který je nyní v řešení.“ Podle našich informací z jednání sboru rozhodčích nad tímto podnětem byl kvůli podjatosti vyloučen český rozhodčí Bohumil Rejnek, informace jsou tudíž kusé. Na náš dotaz FEI, proč byl tedy nakonec Kirchhof vyloučen, jsme dostali následující odpověď: „Ulrich Kirchhof z Ukrajiny byl vyloučen z kvalifikační soutěže pro OH Tokio 2020 skupiny C v Budapešti konané v pátek 28. června v prvním kole za pád z koně Al Pacino a za stopu krve na jeho boku. Sborem rozhodčím byl znovu vyloučen též ve druhém kole kvůli stopě krve na boku koně. Eliminace z důvodu výskytu krve na boku koně je povinná podle článku 241.3.30 Pravidel FEI. Tento článek neznamena, že by měl v úmyslu zranit koně, ale je nezbytné, aby byla dodržována pravidla kvůli zajištění ochrany zdraví koní.“

Jedna velká rodina

Samozřejmě výsledek vyloučení neovlivnilo, Ukrajinci nasbírali původně 41, po odečtení Ulricha 50 trestných bodů proti českým 58. Kdyby však tohoto jezdce vyloučili ihned po jeho jízdě, tým Ukrajiny ve třech by zřejmě čelil většímu psychickému tlaku... Smutek v českém táboru byl velký, ale nutno dodat, že Ukrajinci prostě podali lepší výkony, takže sláva vítězům a čest poraženým. Diskuse nad Ukrajinci-Neukrajinci je dost emotivní, pokud však

budou tento postup dovolovat pravidla, má každý mecenáš, který svou zemi chce dostat na olympijské hry, podobnou možnost. Páteční večer ukázal, že jezdci jsou stejně jedna velká rodina – díky zaprvé spojovacímu prvku v podobě Tjarka Nagela, jenž je uznáván po celé Evropě, a díky pobytům českých jezdců v Německu, se nakonec Ukrajinci i Češi sešli u jednoho stolu...

Zleva Szentirmai, Tebbel, Schöder, rodilý Ukrajinec Onišenko a Kirchhof. Foto FEI/ Krisztina Hajdu

Videa najdete na www.ikun.cz u akce Budapešť 2019. <http://www.ikun.cz/#/akce?itemId=636>

Izraelci jedou do Tokia – vstupenku vybojoval v Moskvě tým ve složení Daniel Bluman (Ladriano Z, 1+1 tr. b.), Ashlee Bond (Chela LS, 12+8), Daniele Goldstein-Waldman (Lizziemary, 5+0) a Elad Yaniv (Alvaro du Gue, 9+0). Foto FEI/Maxima Stables

Moskva: KDYŽ SI I RUSOVÉ STĚŽUJÍ NA NEDOSTATEK PENĚŽ...

Moskevská kvalifikace nakonec přinesla celkem očekávané rozuzlení, i když polští jezdci z této soutěže učinili dost napínavé drama. Bohužel jediný bod rozhodl o tom, že do Tokia opravdu jedou Izraelci, a ne naši sousedi. Na třetím místě skončili domácí, kteří si na tiskové konferenci postěžovali na nedostatek peněz...

text: Zdena Motyginová

HRDINOVÉ prvního kola

Do olympijské soutěže týmů nastoupili i Uzbeki, Ázerbájdžánci a Kyrgyzové. Z těchto bývalých ruských zemí do druhého kola postoupili jen Uzbeki. Samozřejmě parkur autora Olafa Petersena mladšího nestál tak technicky náročně jako v Budapešti, trojskok však byl stejný, jen 4 dvojice se vešly do časového limitu prvního kola a stejně jako v Budapešti činil problém vodní příkop, a to hlavně domácímu Vladimíru Tuganovi a jeho Paulem Schockemöhlem odchovanému Tulumovi (Chacco-Blue). Kvůli tomu (20+17 trestných bodů) se původně velká opora týmu ani v jednom kole nezapočítávala do týmového skóre! Zato polští jezdci předvedli v prvním kole bravurní výkon a se 13 trestnými body se dokonce ujali vedení před Izraelci s 15. A to ještě nastoupili jen ve třech... Hrdinou prvního kola se stal jediným bezchybným výkonem Jan Bobik s Chacco Amicorem (ano, též odchovaný v Lewitzu po Chacco-Blue). Ve druhém kole „dali nulu“ zase jeho dva kolegové Andrzej Oplatek se Stakkatanem (z Lewitzu po Stakkatol) a Krzysztof Ludwiczak s Nordwindem (Cassini II). Bohužel tyto výkony na Izraelce nakonec nestačily a stateční Poláci skončili se 17 body druží.

Místo KARANTÉNY závody

Do Moskvy však měli přijet další dva kvalitní polští jezdci, Max Wechta s Londonem a Wojtek Wojciańiec s Chintablue. Ti však neprošli předepsanou 21denní karanténou a veterináři jim tak odmítli vyplnit veterinární

SKOKY JINAK?

Mnoho zainteresovaných si nyní láme hlavu se systémem skokových závodů i soutěží. Vidíte, že pro olympijské hry je připraven zcela nový formát skokové soutěže. Dá se předpokládat, že když se osvědčí, bude to precedens pro ostatní pořadatele. Také Evropská federace připravuje svůj seriál závodů družstev, tak zvanou „euroligu“. Lze se domnívat, že všechny tyto aktivity jsou reakcí na Global Champions Tour a zcela nový formát týmové soutěže, Global Champions League. A systém této série vznikl potřebou přinést více financí, pozornost účastníků i médií a diváků, což se celkem daří.

Dvě malé vlaštoky ztraktivnění sportu je vidět i v ČR – nejdříve vzniklo pravidlo dělení soutěží při 100 a více startujících. Podobné tu už ale bylo v 90. letech, kdy se dělilo dokonce po 70. Druhá vlašotka přiletěla z Plzeňské oblasti České jezdecké federace, jak stojí v červencovém zápisu z Výkonného výboru: „Oblast Plzeň navrhuje omezit počet startů na závodech na max. 250 za den. Zdůvodnění –více času pro řádnou přestavbu parkuru na následující soutěž, nevypisování zbytečně moc soutěží na čas, bez nutnosti stavět parkury zbytečně s nejnižším počtem překážek. Zároveň upozorňuje na nevhodnost začátku soutěží v jarních měsících od 7.00 hodin, je to nekorektní jak pro jezdce, tak pro koně.“

Je s podivem, že také němečtí sousedé, u nichž si myslíme, že všechno šlape, přicházejí se změnami. Pilotní projekt závodů zde představil známý jezdec, pořadatel a obchodník Holger Hetzel (59) z Gochu, jezdeckém areálu ležícím hned na nizozemských hranicích. Důvodem je ztraktivnit domácí soutěže pro domácí jezdce, ti totiž velmi často vyjíždějí do zahraničí na závody podobné úrovně. Co tedy navrhuje a co bude možné v půli srpna na jeho závodech mimo jiné vidět?

1. Zahajovací trénink pro všechny účastníky den před závody.
2. Po každé soutěži dobrovolné jízdy pro opravu koní.
3. V každé soutěži min 12 dekorovaných.
4. Všechna dekorování se konají bez koní.
5. Pozdní přihlášky s nezvýšeným zápisným.
6. Dodatečné přihlášky až do 20 hodin předešlého dne konání soutěže bez zvláštních poplatků.
7. Pořadí koní si určuje jezdec.
8. V nižších soutěžích s více než 36 startujícími rozdělení soutěží podle věku jezdců (do 25 let a nad 25 let).
9. Profesionálové smějí startovat i v nižších soutěžích, ale mimo soutěž.

A jaké změny byste podpořili vy?
Zdena Motyginová

dokumenty! Toto nedorozumění, kdy polská federace tvrdí, že informace poslala a jezdci do Ruska rozhodně nejdou poprvé, na druhou stranu jezdci říkají, že o povinné karanténě nevěděli, víceméně mohlo stát Polsko účast na olympiádě. Možná by veterináři mohli přimhouřit oko, ovšem to by koně nesměli startovat v termínu karantény na závodech... V týmu také chyběl jeden z nejlepších polských jezdců Jarosław Skrzyczynsky. Podle jeho slov se snaží o účast na OH v jednotlivcích, takže sbírá body do žebříčku skupiny C a nyní se chystá na mistrovství Evropy, takže si nemůže dovolit zranění klisny Chacclany. Vedoucí ekipy, známý bývalý jezdec Rudolf Mrugała, tak opravdu není v záviděníhodné situaci...

„TEROR“ ze sociálních sítí

Ruští jezdci se po závodech zpovídali ze svého neúspěchu. Ruská federace více počítala s úspěchem drezurních jezdců, přesto třetí místo bylo pro domácí fanoušky zklamáním. Před samotnou soutěží družstev však fanoušci jezdcům situaci neulehčili – předcházející soutěže absolvovali členové týmu jenom tréninkově, což mnoho přátel na facebooku neslo nelibě a do ruských jezdců se s gustem pustili. „Soutěže jsme absolvovali podle plánu, každý z nás měl svoji taktiku, a tak nás negativní komentáře velmi nemile překvapili. Chtěli bychom poprosit o větší podporu diváků,“ nechal se na tiskové konferenci slyšet Michail Safronov. Na čem se jezdci Natalia Simonja, Michail i vedoucí ekipy Charlam Simonja shodli, je nedostatek financí na výjezdy do Evropy, bez nichž se nedá v podobné konkurenci uspět. Rusům se nepodařilo první kolo, ve druhém už měli lepší výsledky – Maria Bibikova s Quasimodem 18+6, Natalia Simonja a Klen 10+5, Michail Safronov s Corvetem 14+1, dokončili s celkem 54 trestnými body.

Prezidentka vyjádřila s akcí spokojenost, pochválila pořadatele, ukázali světu, že umí, poděkovala novinářům, nebyť jich, tak nepřišlo tolik diváků, sice se ve skocích kvalifikace nepovedla, ale není to nic hrozného, vyvodí se závěry, rozeberou chyby a federace se podle toho zařídí: „Potřebovali jsme dvě generální zasedání, abychom přesvědčili FEI i ostatní národy, že takovou událost zvládneme uspořádat.“ Ano, právě od toho jsou zasedání FEI, a ne kvůli tomu, aby si vysocí funkcionáři národních federací domluvili svoje další rita ve sborech rozhodčích na mezinárodních závodech.

Ne MRÁZ, ale informace přicházejí z KREMLU

V ruském jezdeckém sportu se začíná blýskat na lepší časy nejen výsledky, začíná fungovat též organizace, webové stránky fksr.ru jsou hezky přehledné a plné informací. Tak se lze dozvědět nejen o Euroasijském šampionátu, kterého se bude účastnit 50 jezdců z ARM, AZE, BLR, GEO, IRL, KAZ, KGZ, MDA, RUS, TKM, UKR a UZB. Od Rusů se též můžeme dozvědět, že Evropská jezdecká federace připravuje euroligu, která by měla nahradit evropskou divizi II seriálu FEI Pohár národů. Pravidla se objeví na konci srpna tak, aby evropské země divize II měly čas připravit týmy na sezonu 2020. Přesto si i ruští jezdci stěžují na nedostatek sponzorů a startů v zahraničí, hlavně v „Evropě“. „Nevyjíždíme, a proto jsme docílili takového výsledku, druhé kolo už jsme jeli úplně jinak. To, že Tulum zastavil, se prostě stává... Výběr jezdců byl správný, vybrali jsme to nejlepší, co v Rusku máme,“ sdělil Ch. Simonja. Jeho žena Natalia poděkovala divákům za podporu, Miša o svém Corvetovi prohlásil, že je to mladý kůň, první půlku vůbec nevěděl, o co jde, pak se teprve trošku vzpamatoval a ve druhém kole ukázal dobrý výsledek na to, že s těmito parkury nemá dostatek zkušeností: „Nelze, abychom podobné parkury skákali jednou za rok, nebo dokonce za čtyři roky. Je třeba jezdit do Evropy.“ Na rozdíl od horké Budapešti v Moskvě celé závody provázely nízké teploty až osm stupňů, déšť a vítr. „Ano, pršelo, ale pro každého to bylo stejné,“ komentoval izraelský trenér a olympijský, evropský a světový šampion Jeroen Dubbeldam. Z postupu na olympijské hry se velmi radoval sportovní manažer týmu Amichai Alperovich, když řekl: „Byli jsme optimističtí, ale přesto to byl tlak. Naši to však zvládli a druhé kolo zajeli perfektně! Jsme šťastní a toto je historický úspěch – poprvé bude izraelský tým na olympiádě!“

Alois STAROSTA

SPORT PŘESTÁVÁ BÝT O VZTAHU KE KONI

V srpnu třiasedmdesátiletý (gratulujeme!) Alois Starosta se pohybuje kolem skokového sportu od útlého mládí. Může tedy srovnávat – a také dávat cenné rady. Závodů se účastnil nejdříve jako skokový jezdec, má výkonnost T, poté jako člen a předseda skokové komise, do zahraničí vyjížděl ve funkci šéfa úspěšné skokové ekipy, hodnotil výkony dvojic a hlavně koní ve stylových soutěžích Kritérií mladých koní a nyní se baví trénováním.

text: Zdena Motyginová
foto: Magdaléna Straková

Co se vám vybaví, když se řekne kůň?

Krásné velké zvíře, zároveň sportovní náčiní.

Jak to myslíte?

Protože dneska se sport vydává směrem, kdy přestává být o vztahu ke koním – mrzí mě, že vztah ke koním začíná být příliš komerční.

Je to však logické, nebo?

Je to logické, protože to není sport pro sociálně slabé. A u nich se dobře žije ti, co to umí – talentovaní jezdci, schopní trenéři...

Myslíte, že ještě zbývá hodně lidí, co umí?

V dnešní době se zapomíná na ježdění na koni, jezdci chtějí hlavně vyhrávat. Ale klasické ježdění a skoková drezura se ve skokovém sportu cení pořád.

V zahraničí se díky tomu sportovní koně dožívají 15 a více let, u nás se příliš pospíchá a příliš se klade důraz na úspěch. Koně, co byli výborní, tak ve 12 letech skončili, kdežto ve světě se v těchto letech s vysokým sportem teprve začíná. Takových případů u nás máme hodně.

U mladých jezdců chybí trpělivost – chtějí se učit dobře jezdit a ne jen vyhrávat. Jezdecký sport je běh na dlouhou trať, všichni, kdo příliš pospíchají, brzo skončí, to je neměnné. Spoustu lidí mělo úspěch s jedním koněm, pak se po nich slehla zem. Ti, co jsou dnes na české špičce, tak dostali drezurní

základy, měli trenéry, kteří vědí, o čem mluví, kteří učili jezdit, a ne trikovat. Ne úspěch za každou cenu, ale na základě kvalitní přípravy.

Co je při takové přípravě stěžejní?

Vůbec stěžejní je učit mladé jezdce dobře sedět a s koňmi spolupracovat, ne být jenom tím, kdo poroučí, ale kdo koně vnímá, vcítit se trochu do jeho potřeb. Německá tvrdá škola, kde se preferovala tvrdá drezura, ježdění jen v pracovním sedu na základě pouhé poslušnosti a ne spolupráce, do budoucna neobstála. Dnešní sport se více podobá italské škole bratrů Raimonda a Piera D'Inzeových, ježdění v lehkém sedu, což ještě vylepšila americká škola pod vedením Bertalana de Némethyho, který vrátil ježdění do lehkého sedu v daleko větší spolupráci s koněm a s citem pro pohyb. U úspěšných jezdců tvrdý drill už nevidíme, kdo se dívá na Eurosport, musí se mnou souhlasit.

Ovšem mají dnes jezdci vůbec vhodné koně?

Když mají trenéra, který ví, co učí, je v podstatě každý kůň vhodný, tedy až na toho, který vůbec nechce spolupracovat. Nezáleží na tom, jaké má kůň chody, spíše na tom, aby jezdec pochopil rytmus, rovnováhu a princip kontroly zvířete. Přemíra aktivity a nedostatek kontroly vede ke špatným výsledkům. Rytmus a rovnováha je zásadní atribut, na němž lze pracovat a pak se dobrat k dobrým výsledkům. Nejsou všichni jezdci talentovaní, ale většina se jezdit do nějaké úrovně naučí.

Co u hobby jezdců?

Tam to platí také, koně je třeba brát jako živou bytost a ne jako chlupatou motorku, kde lze řídit tempo a rychlost, my se musíme vcítit do zvířete a pochopit ho.

Ale jak jezdec pozná, že je trenér kvalitní?

Pozná to jediné tak, že se jeho výsledky budou zlepšovat. U nás bohužel je více trenérů, než koní, a někdy na opračovištích slyšíme a vidíme zoufalé věci. To jsou zážitky hrůzy. Když převládne násilí, a ne spolupráce, nikdy to není dobře. Žádný kůň neskáče z radosti, všichni musí být k tomu cvičení, musí poslouchat – ani děti se neucí s radostí. A vše je individuální. Každému koni vyhovuje jiná práce, a od toho tam stojí ten trenér, který by to měl poznat, stejně jako kvalitu jezdce.

Měl by podle vás mít jezdec nějaké předpoklady?

Samozřejmě. Ať psychické nebo fyzické. Musí k nim mít vztah, jako ke svému partnerovi. Ti, co mají koně opravdu rádi, na nich nejezdí. Ale to my nejsme. My je máme rádi, protože nám umožní sportovat. Proto by se měl jezdec snažit podle toho vypadat. Kdysi za císaře pána nesměl mít jezdec větší váhu než jedna osmina váhy koně. Nechci to rozebírat, zjistil jsem to ze starých knih, ale dneska to neplatí. Jsou bohužel k vidění i případy, kdy není dobře poznat, jediné podle rajtek, která žádá patří koni a která jezdce. A všechny mají rády koně, ale svičková se šesti je svičková se šesti. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že pokud jsem sportoval, při výšce 183 centimetrů moje váha nikdy nepřesáhla 70 kilo – a dalo mi to práci! Ale protože jezdecký sport je podle mě velice noblesní a estetická záležitost, zvíře nese váhu, která musí být pružná a přizpůsobivá. Zkráceně řečeno, tlustí lidé na koně nepatří.

A máme pro ně jinou disciplínu?

Jezdeckví umožňuje další disciplíny, třeba spřežení.

A co děti na ponících?

Sport na ponících nabral ohromné otáčky dopředu. Je vidět, že spoustu dětí je velice šikovných, dobře jezdí, někdy mi přijde až příliš závodění na úkor zdraví koní i jezdců. Rodiče by si však podle mě měli uvědomit, že 14letá nebo 15letá krásná štíhlá 170 cm vysoká dívka už na poníka nepatří. Už se tam nemůže nic naučit, navíc to velice špatně vypadá.

S manželkou Lucií.

Co o něm možná nevíte?

Jezdit začal v roce 1959, první MČR absolvoval v roce 1961 Lomikarem ve Žďáru nad Sázavou, na bývalých vojenských koních, velice dobře přiježděných, „kteří velice dobře skákali i s podobnými jezdci, jako jsem já“. Jeho manželkou je známá milovnice anglických plnokrevníků, pedagožka České zemědělské univerzity, trenérka, rozhodčí jezdeckých závodů Ing. Lucie Starostová, duše na Brandejsově statku sídlícího Akademického jezdeckého klubu ČZU. Mají syna Filipa a vnučku Julinku.

Vloni slavil 50. výročí cesty do Mexika na koni, bohužel jeho spolujezdec Jan Sídek, jenž se ujal náročné organizace celé cesty, právě v roce 2018 zemřel.

Myslíte na závodech? Protože pracovat s poníky a připravovat je pro děti často musí člověk dospělý menšího vzrůstu...

Ano. Na závodech je velice často vidět šikovně převážně krásné dívky s dlouhýma nohama, které koukají pod břichem koně, a to moc pěkné není. Mělo by se rozhodovat nejen podle věku, ale i podle vzrůstu.

V jaké pozici je dnes jezdecký sport?

Myslím, že se těm tzv. západním zemím začínáme trochu přibližovat. Ale jen malinko. Trochu mně přijde příliš, že peníze hrají čím dál větší roli. Pravděpodobně to tak musí být, protože jezdecký sport opravdu není pro lidi, kteří nemají kvalitní zázemí pro sportující zvíře, což dnes není levná záležitost. Takové návody, které člověk čte na internetu, nekovat, 24/7 nemá se sportovním koněm nic společného. Kůň už dávno není výmyslem přírody, to by byl jen kůň Převalského. Nelíbí se mi snaha vracet koně do přírody, kdy jsou ti chudáci nepřetržitě venku v nepříznivých podmínkách a potom na nich ještě jezdit. Koně kovali už v dobách starého Říma a mě mrzí, že se v Čechách najdou lidi, kteří nakonec věří doktorce Strasser, případně panu Vydrovi. Podle mě takové zacházení s koňmi spadá do kompetence spolku pro ochranu zvířat.

Koně do této podoby vyšlechtil člověk a s přírodou to má společného asi tolik, jako když pustíte pudla do lesa, aby si něco ulovil. Kůň samozřejmě zůstal koněm, stepním zvířetem, jehož přirozeností je pohyb, takže by měl chodit do výběhu. I sportovní kůň by měl mít možnost chodit dejme tomu na dopoledne do výběhu, nebo na pastvu, musí mít čistou a suchou stáj, kvalitní krmivo, ale je to sportovec, atlet. Musí mít možnost si odpočinout, aby mohl podávat výkony. Toto jsem zjistil při svých cestách do zemí na západ od našich hranic.

Vy více mluvíte o sportovních koních. Ale těch je v České republice jenom menšina.

Všichni koně si zaslouží jistou péči a jistý komfort. Ovšem kůň, který má skákat Poháry národů a velké parkury, musí být pod daleko větším dohledem veterináře, trenéra, jezdce nebo majitele. Je to vrcholový sportovec, který má jiné nároky na výživu a jinak se k němu člověk chová, musí mít daleko větší péči, která musí být adekvátní jeho námaze. Možnost jakéhokoli zranění je u něho vyšší.

U hobby a vyjíždkových koní je možnost zranění koně menší, stejně jako výdej energie, tolik se nenamáhá, takže se může celý den pást, je-li to možné. Jen počítejte při ježdění s tím, že i takový výběh koně unaví. Každý kůň je jiný a od každého chceme něco jiného, jsou jako lidé koně flegmatici, sangvinici, cholerici, některý je neunavitelný, jiný se zase unaví velmi lehce, zkrátka jsou to živé bytosti a ke každému musíme přistupovat individuálně.

Kterí tři Vaši koně Vám nejvíce utkvěli v paměti?

Kenya (Shagya X x Furioso XV), vojenský kůň, nesmírně schopná klisna, ale velice koukavá, problematická na ježdění, jakýkoliv profil pro ni byl stresující zážitek. Pokud jste s ní skočili vodní příkop, tak buď vyhrála, nebo se umístila. Skákala až T.

Rival (Luk A1/1 x Norfolk), menší bělouš s charakterem, srdcem a schopností, myslím, že kdyby měl v té době lepšího jezdce, byl by to opravdu špičkový kůň. Do svých 6 let běhal polokrevné dostihy, kde zchromnul, a po vyléčení skákal ještě parkury do ST i pár T.

Buk (Przedswit X x Almhirt), zakoupený od Dr. Hanulaye v době, kdy 17letý Rival ze zdravotních důvodů končil, v té době jsem se musel starat nejen o trénink, ale i o chod celého oddílu, tak jsem si koupil charakterního koně. Skákal až do ST, ale měl zdravotní problémy – vápenatění chrupavek v kopytech, musel jsem spíše šetřit, než trénovat, bohužel však uhynul na koliku.

Jak jste se dostal k trénování?

Po odchodu Jiřího Pecháčka z Lokomotivy Vršovice, kde jsme spolupracovali 10 let, jsem začal trénovat. V 90 letech začala moje spolupráce s Lubošem Vondráčkem. V té době mě bylo 45 let a zjistil jsem, že jsou kolem mě lepší jezdci, než jsem já (tehdy Vondráček a Chelberg) a rozhodl jsem se

Alois Starosta (vlevo) jako komisař Kritérií mladých koní (vedle něho Jan Chýle, Jaroslav Jindra, Vladimír Hruška a Leopold Mamica). Foto Martina Kůstková

Víte, že...

... poslední CSIO se na českém území konalo v roce 2008? Účastnilo se ho 16 (!) týmů a umístily se v pořadí Francie, Itálie, Velká Británie, Švédsko, Dánsko, Německo, Belgie, Maďarsko, Česká republika, Polsko, Irsko, Rakousko, Švýcarsko, Slovensko, Bulharsko a Slovinsko. Český tým v Praze na Císařském ostrově reprezentovali Zdeněk Žíla, Zuzana Zelinková, Jaroslav Jindra a Aleš Opatrný, dva koně (Pinot Grigio a Cartouche Z) pocházeli ze stáje Mustang, Zdeněk Žíla s Pinotem dali dvojitou nulu, celkem jsme měli 17+29 trestných bodů. Ze slavných jezdců nechyběli Kevin Staut, Nicolas Delomtte, Florian Angot, Emanuele Gaudiano, Mirco Casadei, Goosenové, Soren Pedersen, André Thieme, Thomas Kleis a další. Jo, to byly časy!

s aktivním ježděním skončit a věnovat se pouze tréninku, což mě bavilo celý život.

Kdo patřil mezi vaše nejúspěšnější svěřence?

Bratři Studničkoví a Kuba Novotný, všichni došli až do T, přičemž nezačali na starých zkušených koních, ale od začátku si ty koně připravovali sami. Když máte talentované koně, tak se s nimi i nezkušení jezdci při vzájemné důvěře mohou dostat až ke stupni T.

Ale jistě to není nejlepší varianta?

Lepší varianta k nezkušenému jezdci je zkušený kůň. Ovšem pokud má člověk dostatek inteligence a chce ten sport dělat, tak se dá i s nezkušeným talentovaným jezdcem a nezkušeným mladým koněm docílit absolvování těch nejvyšších parkurů docela dobře.

Vy jste už v 60. letech skákal parkury 140-150 cm, jak vypadaly oproti dnešku?

Rozměry skoků v té době nebyly vůbec menší, někdy byly, co se týče jednotlivých skoků, těžší než dneska, ale stály daleko jednodušší kurzy, dnes jsou velmi technické. Dřív byly vzdálenosti mezi skoky větší, jezdec měl čas si koně shromáždit a najet další skok. V ST startovalo daleko méně koní, dvacet dvojic už bylo výjimečné. Mezi skoky se vyskytovalo hodně profilů – skoky působily mohutněji, byly o mnoho pevnější, měly hlubší háky, koně je mohli okopat.

A běžně se pořádalo CSIO, že?

Pravidelně se střídalo CSIO Praha a Bratislava. V Bratislavě ho pořádala SVŠT, v Praze probíhalo na Trojském ostrově v Praze, který už bohužel jezdeckému sportu nepatří. V 70. letech byla takovým jediným stykem se Západem klubová družba s Weidenem kousek od hranic, kam se pravidelně v červnu jezdilo na poměrně velké závody, kde se podařilo i vyhrát. Před rokem 1989 se zase pořádaly závody, kam jezdila špička socialistických zemí – a tu jsme dokázali i porazit – Pecháček, Glatz a Hanulay v této konkurenci dobře obstáli. V 90. letech sem jezdila druhá garnitura jezdců ze západních zemí...

Co je podle vás lepší – jezdecké kluby, které existovaly dříve? Nebo dnes, kdy každý má svého koně nebo si platí jednotlivé hodiny někde v soukromé stáji?

To je těžká otázka. Dříve vše také záleželo na financování, kluby u Jednotných zemědělských družstev měly větší zázemí. Ale třeba v Praze jezdecké kluby vychovávaly i k práci kolem koní, dnes děti třeba vůbec neví, jak se

Všichni jsou už v Mexiku!

Na památné datum 21. 8. 1968 Alois vzpomíná úplně jinak – překračoval totiž s Janem Sídlem české hranice směrem do Německa, v sedle dvou koní. Čekala je tříměsíční cesta do Čácha, kdy měli ujet 800 kilometrů na jatečních koních od starého pana Absolona, určených původně pro nizozemský masný průmysl. „To byl neuvěřitelný zážitek, putovali jsme od jednoho jezdeckého klubu ke druhému, kde bylo dopředu domluveno ustájení, spali jsme v penzionech nebo v rodinách,“ vzpomíná na ojedinělé putování. Za jeden den ujeli asi 50 km, řídili se mapou, na každé zastávce je zpovídali novináři („samozřejmě trochu byla na vině okupace“), v médiích obsazovali titulní strany. Cílem celé cesty však bylo Mexico City! Tam sice dojeli, ale na mexickém území už ne v sedle, přestože původní plán cesty zněl jasně: z Prahy do Haagu, zde prodat koně, přesunout se do Bruselu, odletět do mexického Veracruz a pokračovat na mexických koních do Mexico City. „Bohužel mexická policie odmítla kvůli horským banditům zajistit doprovod, tak jsme přes Mexiko na koni vůbec nejeli a strávili jsme v Mexico City měsíc jen tak.“ Celou cestu podpořil časopis Květy, v němž vycházely zázitky z cestování, letenky z Mexika zajistily ČSA, masové konzervy dostali od Masného podniku Zvonářka... Vyráželi se třemi koňmi, jeden z nich byl totiž soumar, a dodnes drží rekord v distančních jízdách. „Průkopníci“ vytrvalosti tak uskutečnili velkou a na tu dobu zcela ojedinělou věc.

kůň čistí, vodí, ošetřuje, nemají základní znalosti, které by měl mít každý jezdec. Jak jsem říkal, dnes je to otázka peněz, dobře situovaní rodiče dokážou zajistit takový komfort, že děti jen jezdí, což podle mě není ono, vztah koně a jezdce se utváří při každodenní práci okolo zvířete.

Měl by se nějak korigovat dnešní jezdecký sport?

To je další taková otázka... Myslím, že všechno začíná od toho výcviku, od vztahu ke zvířeti. Dnes vidíme na všech opracovištích trenéry-rodiče, bez jakýchkoliv znalostí, slyšíme různé rady, které s jezdec-

kým sportem nemají nic společného, jezdecké vzdělání se poněkud opomíjí. Myslím, že jezdecký sport se vyvíjí poněkud živelně. Nejsem odborník ani přes ekonomii a psychologii sportu, ale je tu vidět, že chybí řád. Řešení ale neznám.

Jak vzpomínáte na dobu funkcionářství v ČJF?

Když jsem působil ve skokové komisi, byl sport na začátku rozvoje. Byli jsme vděční za jakékoliv peníze, které se do sportu dostaly, za jakýkoliv úspěch, když ekonomicky úspěšní lidé dovezli dobré koně, když jezdci absolvovali stáže v zahraničí – za každé takovéto pokroky. Bylo pár úspěchů, třeba v Maďarsku, ale v té době měla reprezentace nějaký řád. Dnes si každý jede, kam chce, dříve se vědělo, kam se pojedje, a pár slušných úspěchů tenkrát bylo. Jezdci jako Navrátil, Skřivan, Doležal, Jindra v té době vynikali, měli dobré finanční zázemí, dobré koně, jezdili po Pohárech národů, ale nemohu si dovolit srovnání s dneškem.

Co vlastně oproti dnešku musel zvládnout takový kůň v jezdeckém klubu 60. let?

Tenkrát když byl jezdec dobrý, mohl jezdit nejenom 2x v týdnu, ale třeba i 4x, ti nejlepší měli jednoho koně téměř pro sebe. Jinak však musel takový kůň zvládnout jak rekreační jezdce, tak provoz, tedy jezdce, kteří si 2x týdně přišli zajezdit. Lidé platili jízdné 100-200 Kč, což v té době bylo dost peněz, koně chodili 2-3x denně v lekci 50 min, tedy provozní koně bez sportovních ambic. Neměli žádné výběhy, ustájení byli na stáních, uvázání na vazače, naši koně trávili osm měsíců v roce na Pohořelci, kde se jezdilo jen v hale, a čtyři měsíce na Trojáku, kde se dalo jezdit též venku. Ale opravdu tenkrát nebyly výběhy ani boxy, s těmi se začínalo později. Do tedka je mi velkou záhadou, jak tito koně mohli povětšinou sportovat do 20 let, když neexistovaly vitamíny, jen celý den stáli na 150 cm širokém štonu, podestýlalo se pilinami, žádnou slámou, krmilo se senem a ovsem, napájelo z vojenských kýblů – a to byl pokrokový městský jezdecký klub...

Kde jste sháněli jezdecké vybavení?

V Praze jsme měli dva sedláře, pány Vojíře a Roubala, kteří sice dokázali postavit sedlo, ale ne kostry, ty tenkrát nikdo nevytáhl, jezdilo se na sedlech z první republiky nebo na pašovaných z NDR.

Celý život se pohybujete kolem koní – co pro vás znamenají?

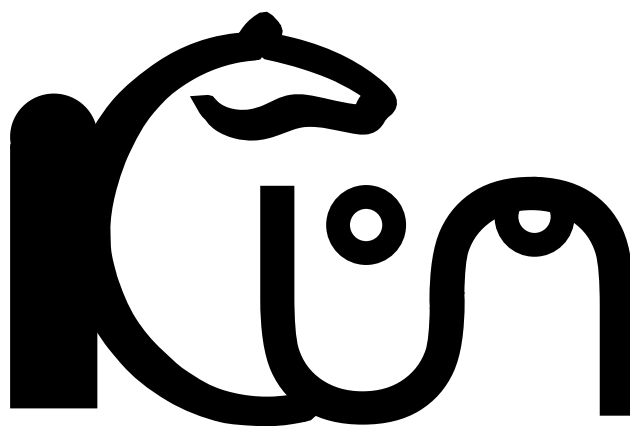
Kdo to bere opravdu, ne jenom jako chvilkovou zábavu k docílení úspěchu, tak je to nejhorší droga, která existuje. Kdo se opravdu do hloubky zajímá o koně, o jejich výcvik a šlechtění, pro něj je to droga na celý život a jedna z nejsilnějších, co existují. Heroin je proti tomu cukrová vata.

KOŇ first: Výjimečný Guidam Sohn, kouzelný Aladin a rychlý Pacific Hill

OBJEDNEJTE SI PŘEDPLATNÉ

PRVNÍHO českého ON-LINE MAGAZÍNU
O KONÍCH A LIDECH KOLEM NICH

Formulář pro objednání www.ikun.cz/predplatne

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ
(09/19-08/20)
12 ČÍSEL 699 Kč

Měsíčník, garantovaných 66 stran
(ale podle potřeby více),
formát A4

František Stružinský a Bob Saint Clar skončili jako 26. nejlepší juniorská dvojice Evropy.

Juniorská Evropa

DVA ČEŠI VE FINÁLE, TÝMY SEDMÝ A DVANÁCTÝ

Nejočekávanější akci skokového ježdění kategorií do 21 let tentokrát přidělila Mezinárodní jezdecká federace nizozemskému Zuidwolde na termín 9. až 14. července. Ani zde jako již poněkoličké v řadě nechyběla početná česká ekipa. Dva z našich jedenácti jezdců se nakonec kvalifikovali též do nedělního finále pro 30 nej.

text: Zdena Motyginová
foto: Lukáš Najman

DĚTSKÝ TÝM překvapivě sedmý

Od kategorie děti se letos na rozdíl od let minulých nečekal žádný větší úspěch, neboť většina kádru byla velmi nezkušená. Nakonec ve třech kolech děti překvapily, neboť skončily ex aequo se Švédy sedmé a dokonce Štěpán Filip s českým teplokrevníkem Cascarem postoupil do finále! Chyba v každém kole nakonec znamenala pěknou 18. příčku. Mezi 23 týmy slavilo zlato Nizozemí před Německem. Na závodech působil v roli trenéra neteře Adély Aleš Opatrný. „Čeští jezdci jezdili slušně, od té úplné špičky jsme však ještě daleko, je to o zkušenostech,“ krátce zhodnotil.

FRANTIŠEK za branami, TEREZA těsně před

Juniorský tým nasbíral 26 trestných bodů a skončil jako dvanáctý, přičemž vítězní Španělé měli na kontě též neobvykle vysoký počet trestných bodů – 14,24. Druhé skončilo opět Německo a třetí Irsko. Pro českou ekipu byla smůla, že T. Svobodové o místo uteklo finále, nejlepší výsledek po třech kolech tentokrát podal František Stružinský s Bobem Saint Clar, když postoupili do finále. Mezi mladými jezdci tentokrát nastoupila jen jedna česká dvojice Anna Heldová a Cara Mia, přes slibné první kolo dojezdu do cíle druhého s 25 trestnými body a do třetího již nenastoupily.

Štěpán Filip s českým teplokrevným plemenným hřebcem Cascarem skončil v kategorii dětí 18. Cascar je bývalý mistr republiky z Martinic v sedle s trenérem a strejdou Štěpána Josefem Kinclem ml.

O místo uteklo Tereze Svobodové a Kleiner Lordovi finále – i Kleiner Lord má na kontě vítězství na MČR seniorů, v jeho sedle seděla Zuzana Zelinková.

VÝSLEDKY:

Děti: 18. Š. Filip a Cascar (0+0+4+4+4), 51. V. Skutecký a Jolly Joker (10+0+4), 63. A. Opatrná a Lordany (0+0+20), 73. L. Najmanová a La Frei (8+12+4), 102. D. Hakr a Atascha (12+22)

Junioři: 26. F. Stružinský a Bob Saint Clar (5,02+5+1+4+21), 31. T. Svobodová a Kleiner Lord (6,75+0+5), 37. S. Vingrálková a Lamour (2,20+8+5), 72. S. Najmanová a Fhorla (5,78+14+9), 104. K. Tomanová a Chacco Gold (39,05+9).

ML. jezdci: 73. Anna Held a Cara Mia (12,53+25)

Video, aktualita a další najdete na <http://www.ikun.cz/#/akce?itemId=644>

Každé mistrovství něčím specifické

První kolo finále absolvovala česká dvojice jen s chybou, kolo druhé ji zatížilo 21 trestnými body. To nakonec znamenalo 26. příčku. Přesto také výkon Františka s Bobem byl takovým milým překvapením. Jak zhodnotil vystoupení Libor Stružinský, trenér a otec v jedné osobě? „Každé to mistrovství má svoji atypičnost – a toto dějiště bylo atypické kolbištěm, kde jezdili junioři, protože na velkém kolbišti se konala početná soutěž dětí a obtížnostně náročná soutěž mladých jezdců. Plac pro juniory se tedy zdál malinko degradující, velký asi jako Martinice, tvar lichoběžníku, při časech 80 vteřin jako na velkém placu byly trochu kratší nájezdy, proto to bylo více technicky náročnější, kolbiště mělo menší tribunu, takže atmosférou takové domácí, podobně třeba Olomouci. Možná by se vše při lepší organizaci vešlo na jedno místo, menší kolbiště nemuselo úplně všem vyhovovat. Co bylo ale pro tým důležité, že vládla dobrá nálada.“

FINÁLE: Takové nové závody

Finále v neděli se už jelo na velkém kolbišti poté, co na něm jezdci absolvovali sobotní warm-up. „Samozřejmě jsme za účast ve finále rádi, bylo tam mnoho parádních výkonů a najít skulinku mezi 140 startujícími je těžké. Při nedělním finále se Fanda s Bobem museli srovnat s větším placem, pro Boba to byly vlastně nové závody, a ve druhém kole navíc bojoval s kondicí. Projevila se na něm únava, neskákal tak energicky, přeci jen dlouhá cesta, pět kol, my ho stále bereme, že se neustále vyvíjí, za dva tři roky bude mít ještě větší výkonnost,“ připomíná L. Stružinský. Boba mají od malička od obsednutí, v Čechách závodil od metru, příprava směřovala pro Fandu na juniory a bude snad pokračovat až do mladých jezdců tak, aby ve 13-14 letech skákal to nejnáročnější. „Fanda je sice junior, ale s Tjarkem byla domluva, že všichni v reprezentaci A by měli jezdit o level navíc a snažit se o zvyšování výkonnosti a ne o sbírání mašlí,“ popisuje. Velmi dobrý výkon letos junioři podali už na CSIO Lamprechtshausen, kdy skončili mezi mladými jezdci čtvrtí v konkurenci vyspělých zemí. „Myslím, že úroveň u nás se za posledních 15 let vyvinula, ve vyspělých zemích sice lépe funguje systém a mají širší základnu, ovšem i u nás se to hnulo, vždyť byly roky, kdy na ME jel jeden dva jezdci a dnes běžně nasadíme dva týmy,“ shrnuje.

Co se týká soutěže jednotlivců, tak mezi dětmi vyhrála v rozeskakování tři dvojici Němka Tiara Bleicher s Danielsem Jackem S, mezi juniory těsně s 1,26 tr. b. Irka Kate Derwin a Ahg Whiterock Cruise Down a zlato mezi mladými jezdci putuje opět do Německa zásluhou Philippa Schulze Topphoffa a Concordess NRW.

Očima TJARKA NAGELA

„Šampionát považuji za vydařený. Vzhledem k tomu, že jsme v týmu měli dvě děti, kterým je teprve třináct let, předčily výsledky mé očekávání. Děti hlavně ve druhém kole ukázaly neuvěřitelně bojovného ducha. Finále bylo velmi těžké, dalo se přirovnat k běžnému parkuru 135 cm v Německu a Štěpán jej zvládl výborně.“

Junioři měli podmínky ztížené malým kolbištěm, které trochu ubralo na šarmu atmosféry ME. Parkury byly velice technické, skoky přicházely rychle po sobě. Přesto byly výkony našich jezdců výborné, poprvé jsme nejezdili na to „zúčastnit se“, ale „umístit se“. Bohužel nám chybělo trochu sportovního štěstí, na takové akci holt musí všechno zapadnout do sebe – forma koní, jezdců, i to štěstí. Jezdecky jsme měli na to umístit se jako družstvo do pátého místa, třeba si to čeští jezdci vyberou příští rok. Štěstí chybělo i pro kvalifikaci do finále, kdy Tereze Svobodové chybělo pouze 0,4 tr. b., aby v něm byla. Finálové první kolo absolvoval František výborně, v druhém bohužel Bobovi došly síly, jezdecky by si zasloužil lepší výsledek.

Soutěž mladých jezdců byla nesmírně těžká, startovali v ní již zkušenější jezdci, kteří se zúčastňují pravidelně velkých cen na mezinárodních závodech. Na tuto úroveň ještě musíme pár let trénovat.

Jsem moc rád, že hlavně junioři udělali oproti minulému roku veliký pokrok. A chtěl bych moc poděkovat jejich domácím trenérům, kteří výborně spolupracovali a mají na tomto úspěchu velký podíl. Dovedu si představit, že příští rok již mezi prvními pěti družstvy na ME budeme, zvláště když se ještě připojí naši mladší junioři, kteří minulý rok startovali v soutěži dětí.“

Betty Richtrová s Mamehou.

Juniorská VŠESTRANNOST S ČESKÝMI TEPLOKREVNÍKY NA EVROPĚ

A o 100 kilometrů severněji se ve stejném termínu konalo další mistrovství Evropy, tentokrát ve všestrannosti juniorů a mladých jezdců. Z původně čtyř jezdkyň nakonec dorazily do Maarsbergu jen tři, přičemž jedna bohužel nedokončila kros. Ovšem velkou zajímavostí je, že všechny čtyři se kvalifikovaly v sedle koní plemene český teplokrevník!

text: Zdena Motyginová
foto: archiv jezdkyň

České dvojice Diana Lochmanová se Simonem (JK Isabel) a Betty Richtrová s Mamehou obsadily 43. a 44. místo. Simon je osmiletý valach po plnokrevném Scyrisovi z matky Lada po Landos chovatele Jaroslava Adamce z Lanškrouna, 11letá Mamehu odchovála matka jezdkyně paní Svatava Richtrová, pochází po otci Lordano z matky Moulin po plnokrevném Monseigneuru. Michaela Haderková se 14letým Mr Míšou SL po Meander odchovaným známým jezdcem všestrannosti Jiřím Ciprou (Jumping Team For Pleasure) nedokončila kros, přestože po drezuře docílila nejlepší umístění z českých jezdkyň s 37,2 trestnými body na 49. pozici. Čtvrté dvojici Natalia Tarabini a Doména 2 (Belfast x Cattaro, chovatel Miroslav Fiala z Nechanic) nebyl doporučen start po české veterinární kontrole pořádané komisí všestrannosti ČJF.

Šťěstí chybělo

Tým doprovázený trenérem Larsem Christenssonem ze Švédska obsadil 13. pozici ze 14 startujících. O dojmy se podělil Petr Myška, který byl na místě jako trenér D. Lochmanové: „Dorazili jsme v pondělí v podvečer do krásného areálu. Celé závody byly organizačně zajištěny perfektně a na vysoké úrovni. Ve středu se začínalo kondiční zkouškou, kde všichni čeští koně prošli. Ve čtvrtek do drezury startovala jedna jezdkyně a v pátek dvě. Moje svěřenkyně startovala v pátek a drezurní zkouška se nám nepovedla, čemuž odpovídalo i bodové hodnocení. Krosová trať vedla po lesních cestách

Takto překonává skoky na parkuru mistryně Evropy mladých jezdců Emma Brüssau (GER) s Dark Desire GS. Foto FEI/Joyce v. Kolfshoten

Diana Lochmanová s Petrem Myškou a Simonem.

Němka Anna Lenna Schaaf dokázala získat titul mistryně Evropy juniorů v sedle klisny Fairytale 39. Foto FEI/Joyce v. Kolfshoten

a loukách, obsahovala krásné nové barevné i přírodní skoky a svojí náročností odpovídala úrovni 2* na maximální obtížnosti (ME). I přes vydatné deště byl povrch tratě perfektní a korektní. Jedna z našich účastnic zkoušku nedokončila, druhá měla jedno zastavení a penalizaci za čas a moje svěřenkyně taktéž jedno smolné zastavení. V neděli druhá kondiční zkouška, obě dvojice prošly. Parkurová část se jela na velkém kolbišti, na které nejsme moc zvyklí. Odpovídala náročnosti soutěže. Jedna dvojice za chybu a čas a naše svěřenkyně za 16 trestných. Diana jezdila dobře, ale na koni se projevila únava. Výjezd se mi moc líbil a jak všichni víme, k jezdeckému sportu je zapotřebí i štěstí, a to nám chybělo.“

Jak to viděly Diana s Betty?

Samy jezdly si odvezly z Maarsbergenu nezapomenutelné dojmy, Diana navíc vyzdvihla spolupráci s P. Myškou: „Trénuje mě již od mých začátků, a proto největší díky patří právě jemu. Jsem mu vděčná za vše, co mě ohledně koní i ježdění naučil, a za to, kam až mě dovedl. Jinak prostředí Maarsbergenu a celý areál ME byl velice krásný a perfektně připravený. Veškeré zázení stájí i bezpečnost měli skvěle zajištěnou, a tak vše probíhalo bez problémů. Byla to pro nás všechny obrovská zkušenost a už i kvalifikaci jsme považovali za úspěch. Přestože vím, že umíme zajet lepší drezuru a jak parkur, tak kros jet čistě, jsem spokojená, že jsme i přes náročnost soutěže dokázali dokončit. Drezura je naše nejslabší stránka a víme, že na ní musíme pracovat. Z krosu mám velkou radost. Nebýt mé hloupé jezdecké chyby, tak Simon neměl vůbec s ničím problém. Kros byl zatím nejdelší, co jsme kdy jeli. Na parkuru už se na něm ale bohužel projevila únava, a proto už nebyl tak mrštný a pozorný jako obvykle. Celkově jsem velice ráda, že jsem se mohla mistrovství zúčastnit a doufám, že se ho zúčastním ještě někdy v budoucích letech, ale to již na úrovni 3*, neboť tímto rokem pro mě končí juniorská léta.“ Betty se kvalifikovala s koněm rodinného chovu, což na takových akcích bývá výjimkou a chovatelka si zaslouží gratulaci. „ME bylo úžasné. Povrch byl ve velmi dobrém stavu, počasí bylo také příjemné až na několik výkyvů, pořadatelé měli vše dokonale zorganizované. Všechny tři zkoušky jsem si velmi užila, i drezurní zkoušku, která není naší nejsilnější stránkou. Při prohlídce cross-country jsem se trochu bála, ale nakonec jsem si to moc užila. I když cross-country bylo dost těžké, zvládly jsme ho jen s jedním zaváháním. Parkur byl odpovídající stupni soutěže a dokončili jsme ho s jedním shozením a minimální penalizací za čas.“

Hegemonie Němců a Britů

Německá média oslavovala tři zlaté medaile, ovšem také prožívala šok ze dvou vyloučených jezdců družstva mladých jezdců – na to nejsou zvyklí. Zlato získali v obou kategoriích jednotlivců a s týmem juniorů před Velkou Británií a Francií, mezi mladými jezdci vyhrála Velká Británie před Francií a Nizozemci. Juniorka Anna Lena Schaaf vyhrála v sedle klisny Fairytale 39 s výsledkem 24,1 před Britkou a Němkou, mistryní Evropy mezi mladými jezdci se stala Emma Brüssau s klisnou Dark Desire GS před dvěma Britkami. Okolo dvaceti dvojic v každé kategorii nedokončilo. Z výsledků už nyní vyplývá, okolo koho se bude točit evropská všestrannost v příštích letech.

Aleš Opatrný s Forewerem, který získal také cenu pro nejlepšího koně plemene český teplokrevník v hlavní soutěži. Teprve osmiletý valach je po Caruso Medimate z klišny Gina la Mexico chovatele Václava Opatrného, Aleš s ním sportuje od roku 2017, předtím ho jezdil jeho pracovní jezdec Peter Rhodes.

MČR SKOKY

ALEŠ OPĚT POTVRDIL, ŽE JE MISTR

Poslední červencový víkend slibovali meteorologové opravdu horko. I když se nakonec počasí v sobotu a v neděli umoudřilo na příjemné teploty, o horké chvílky na martinickém republikovém skokovém šampionátu nebyla nouze a při předávání vlády loňských mistrů těm letošním se mnoho nových majitelů zlatých medailí dost zapotilo.

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Nejdříve se o šťastné sobotě 27. 7. stali úřadujícími mistry místo Středočechů Jihočeši, o den později vystřídal mladou Kateřinu Kučerovou na trůnu Linda Portychová a ženu Ivu Holíkovou Vladislava Fenclová a poté přebíral pomyslné žezlo z rukou (nepřítomné, protože v Šamoríně startující) seniorky Zuzany Zelinkové Aleš Opatrný.

Jedna velká jezdecká rodina, se ztrátami i s přírůstky

V Martinicích se během čtyř dnů sešla opět celá řádka zajímavých jmen i mezi diváky, třeba bývalý velmi úspěšný jezdec, čerstvě 75letý Ladislav Chmelař, svůj zasloužený zlatý odznak si tu od Martina Blažka z Výkonného výboru České jezdecké federace přebíral i jezdec a trenér Jaroslav Jindra, bohužel minutu ticha přítomní diváci strávili vzpomínkou na Ing. Jana Pellara, jenž v sobotu navždycky opustil naše řady. Bývalý jezdec, trenér,

Zleva F. Žlábek a Q-Evannah Z, Luboš Kozák a Quinteros Cassiny a Jakub Štěrba a Go-OnTS, chybí ten nejdůležitější Ing. Jiří Mayer s Esmanem.

Linda PORTYCHOVÁ

Na MČR jsem odjížděla s cílem udělat co nejlepší výsledek, ale že se to povede až takto, jsem nečekala. Že ve třetím kole budu sedlat právě Falino pro mě bylo taky neočekávané, jelikož s Falino jsem začala chodit ST parkury teprve tuto sezonou a kvalifikaci splnila týden před MČR. Úroveň parkurů byla průměrná mistrovství a konkurenci. Všechny parkury byly technické a na mírách, takže chyby přicházely velmi rychle. Celou dobu mi byl samozřejmě největší oporou můj trenér Aleš Opatrný, který mi pomáhal i po psychické stránce – a že to bylo před posledním kolem potřeba!

hlasatel a duchovní otec KMK ze své pozice na MZe ČR vždy držel nad koňmi ochrannou ruku, je označován za jednoho z mála českých hipologů. Čest jeho památce.

Pojďme však k věcem veselejší – a že jich byla během závodů pěkná řádka. Páteční vedro vystřídalo podmracené nebe, aniž by však zapršelo. Bylo příjemné sledovat přilehlé louky, poseté na ruce se pasoucími koňmi s jejich ošetřovateli či jezdci. Kdo zavítal do stájí, na vlastní oči viděl, jakou péči věnují svým čtyřnohým kamarádům. A to ani nemuseli mít tak zkušenou ošetřovatelku, jako třeba Kateřina Vašáková bývalou ošetřovatelku koní Aleše Opatrného Johanku Černou, výjimečně zavítavší ze Slovenska. Mistrovství České republiky je vždy místem setkání celých generací, fandit přijeli nejenom rodiče jezdců, ale třeba i jejich děti různého věku, od kojenců po náctileté. Zkrátka jedna velká rodina.

Zasloužili mistři Jihočeši, za nimi moravská smršť

Na start družstev nastoupilo 16 týmů. Po prvním kole skončily tři bez penalizace – obě Severní Moravy a jihočeský. Jihočeši však v sobotu neponechali nic náhodě a třemi nulami si vybojovali stejně jako v roce 2017 zlato. Jakub Štěrba s plemeníkem Go-On TS sice už nemusel do druhého kola nastoupit, ovšem ještě hrozilo rozeskakování, tak si raději ten parkur, samozřejmě s nulou, taky zajel... Jihočeský tým je zářným příkladem toho, že jezdeckému sportu se závodně můžete věnovat i v pokročilejším věku. A co je na nejstarším členovi týmu 62letém Ing. Jiřím Mayerovi sympatické, že si dokáže i odchovat koně, s nímž tyto úspěchy poté docílují (Esman po Darco). Jiřího i druhého „zasloužilého“ člena týmu Luboše Kozáka trénoval vyznamenaný J. Jindra, sám brzy děda. O zbylé medaile se rozeskakovaly týmy Severní Moravy, výrazně lepší výsledek podali T. Šalková, N. Kaločová, L. Strnadlová a P. Holešovský před J. a M. Hruškovými, M. Klusem a K. Lamichem. Východní Čechy skončily čtvrté a Středočeši pátí.

U25:

Linda Portychová si nadělila krásný dárek k osmnáctinám

Poprvé se konala v rámci MČR kategorie U25, náročnost 135+140+140 cm. Je pravda, že se v ní nakonec sešlo více startujících, než v tradičně vypisova-

Kateřina KUČEROVÁ

V Martinicích mě několik let v rámci důležitých závodů provázela smůla. Letos už nás provázela pouze ve 2. kole, které jsem ke konci parkuru rozhodně mohla odjezdit mnohem lépe. A finále? Šťestí v "nešťestí", i přes úžasný pocit po základním kole bych si rozhodně nevsadila na to, že 8 tr. b. bude stačit na rozeskakování o 3. místo. A o zbytek už se postarala moje neuvěřitelná Anabel, která bojovala a chtěla pro mě udělat všechno, i když jsem jí první i druhé kolo úplně lehké neudělala. Přijela se za mnou podívat velmi početná rodinná "ekipa" a to včetně mého dědečka a tatínka, kteří mi před 10 lety umožnili mít prvního koně v Chrástavě u Liberce. Zásahu za úspěch vždy sklízí celý tým. Děkuji všem, kteří nám fandili a drželi palce, opravdu si toho cením a neskutečně mě to vyhecovalo podat v neděli dobrý výkon. Za formou, kterou Anabel ukázala, stojí práce mého trenéra Davida Fialky, bez něhož si nedokážu představit fungovat, a především mu děkuji za to, že vždy ví, jak mě správně dostat pod tlak, abych dobře jezdila, a vše mi řekne naprosto upřímně, jako například kritiku druhého kola. © Dále vyzdvihávám profesionální práci své ošetřovatelky, která nejen v neděli (přes spánkový deficit) odvedla výbornou práci. Ještě bych chtěla dodat, že mi obrovskou radost dělal i King Kong, který rovněž chtěl bojovat a skákat skvěle.

ných mladých jezdcích (16-21 let), ovšem některé „mladší“ ženy se rozhodly startovat zde a tvořily tak konkurenci výrazně mladším jezdcům. Jenže nakonec všem tak trochu vypálila rybník v srpnu 18letá Linda Portychová, která první kolo absolvovala bezchybně dokonce se třemi koňmi a jako jediná udržela s klisnou Falino nulu až do konce! Zatímco první kolo absolvovalo 17 dvojic bezchybně, včetně letos dařícím se Natálii Ulčové s Demontem, ve druhém jich mnoho chybovalo a již jen tři pokračovaly s nulou – kromě Lindy ještě Miroslava Škanderová s Delisou a vicemistryně starších juniorů z Hořovic Natálie Soukupová s novým Lordem Legacy, jehož jezdí od podzimka. Avšak i třetí kolo míchalo pořadím, Soukupová chybovala dvakrát, M. Škanderová čtyřikrát a na vyšší příčky se jízdou se 2 trestnými body vyšvihla Nicola Grünthalová (23) s Carefulem Z. Ten byl z důvodu zranění teprve na pátých závodech od loňského stříbra mezi ženami. O bronz se musely rozeskakovat tři dvojice a nejvíce se dařilo Kateřině Kučerové (20) s Anabel vant Kathof. Čtvrtá došla juniorka Kateřina Tomanová, pátá Nina Kaločová.

ŽENY: Takové hezké splnění snu Vladislavy Fenclové

Jak už to bývá, kategorie ženy byla plná překvapení. Do tříkolové soutěže 130+135+140 odstartovalo 49 (!) dvojic, a nakonec ji ani jedna nedokončila s čistým kontem, přestože první kolo došlo 22 dvojic bezchybně, se třemi koňmi Alžběta Vojtková a Tereza Veselá, s dvěma loňská mistryně Iva Holíková, předloňská Lucie Strnadlová, dále Kateřina Bardonová nebo Veronika Turečková, která vyhrála titul už v Karlových Varech 2003. Z mnoha bezchybných však po druhém kole zůstaly nuly jen na kontě Ivy Holíkové s oběma koňmi a Lucii Strnadlové s Carinou. Iva Holíková si tentokrát do třetího kola vybrala ne Normana, ale Luanu T, jistě chtěla potěšit její majitelku, klisna si však přišlápla podkovu a přitom si navíc pochroumala nohu, takže chybovala třikrát, což znamenalo až osmé místo. Stejný počet chyb docílila i Lucie Strnadlová, „Carina se mi už zdála unavená, přeci jenom jsou to tři kola“, sdělila nám od volantu na cestě domů do Trojanovic. Na špičku se bezchybnou jízdou v náročném třetím kole s chybou z kola prvního prodrala karlovarská Vladislava Fenclová s desetiletou oldenburskou Piccobelou.

Iva EISERMANNOVÁ

O tom, že po asi 15 letech opět získám medaili, jsem snila, ale nečekala to. Konkurence byla obrovská, mnoho žen již běžně absolvoje i soutěže vyšší, já toho letos moc odskákat nestihla. Po-mohl mi ale s přípravou Tjark, můj domácí trenér Niels von Hirscheid a zde na opracovišti můj kolega Roman Ducháč, který měl bohužel zakovanou jeho stájovou jedničku. Ale nejvíc mi pomohl Percy. Ví, že každý má nejlepšího koně na světě, ale já dvojnásobného. To, jak mě v prvním kole suverénně vytáhl z mého akrobatického kousku na dvojskoku, by mnoho koní nezvládlo. A dneska už na opracovišti věděl, že do toho musí dát všechno. Asi mu Arot poradil. A psychickou oporou mi je manžel Jörg.

Vladislava FENCLOVÁ

Máte za sebou dva rozhovory – co důležitého jste ještě neřekla?

Že mám radost? (smích) Že se mi to dneska povedlo a že je to takové hezké splnění mého snu.

Snila jste o medaili dlouho?

Ono to není jenom o ježdění, ale záleží také na tom, zda má člověk koně, a já mám koně nyní opravdu dobrého, tak je to vývoj.

S jakým kolem jste nejvíce spokojená?

Určitě s dnešním. Včera jsem, myslím, jezdila celkem dobře, ale dneska se mi to opravdu povedlo.

Co říkáte na náročnost soutěží a organizaci závodů?

Za prvé mistrovství v Martinicích mám hrozně ráda, je tady skvělá atmosféra, myslím, že je to nesrovnatelné s kterýmkoliv jiným. Co se týče parkurů, tak první den byl opravdu lehký, na můj vkus až moc, druhý už se musel jezdit, ve třetím bylo poznat zkušenosti jezdců ze zahraničí nebo z větších parkurů, protože ten parkur byl tak, jak má stát.

Kdy se zrodil plán kvalifikace a startu na MČR?

Můj plán to ani tak nebyl, kvalifikaci jsem splnila hned při dalších závodech po loňském mistrovství, takže mi spíš zapadlo do kalendáře.

Vy jezdíte hodně do zahraničí na závody, že?

Právě, já se pohybuji po zahraničních závodech, v Čechách jsme byli letos dvakrát na ČSP a v Olomouci na CSI.

Jaký je ten váš kůň?

Je to kobyla. Je to rezavá kobyla – a tím myslím, že se to všechno vysvětluje. Je hrozně emotivní, každých pět minut je jinak, ale má neuvěřitelné srdce. Mám ji od tří let, když jsem ji kupovala, nejvíce mě na ní zaujala skoková schopnost. Já mám ráda, když jsou koně problematictější, když to není nuda, raději jezdím kobylu.

Jak často jezdíte, stiháte chodit do práce, s kým trénujete?

Trénuji denně a přitom samozřejmě pracuji, mám v práci několik koní. V minulosti jsem trénovala s Milanem Pěchoučkem, který na mě letos neměl úplně čas, jeho roli převzal Miroslav Půlpán, se kterým se mi trénuje fantasticky.

A kdo je vám ve sportu oporou?

Samozřejmě manžel.

Jeden trestný bod za čas a chyba ze druhého kola přivedla k zisku stříbrné medaile v Německu žijící Ivu Eisermanovou s Percym. O třetí místo se rozeskakovaly 4 dvojice s osmičkou, nakonec získala medaili Alžběta Vojtková se Zarthagem BR Z. Přitom 11letého valacha, jehož dříve jezdili Iva Pekárková a Jan Malý, sedlá teprve od května. Dále se seřadily Š. Pospíšilová s klisnou vlastního chovu ČT Garistou (Aristo Z), T. Veselá a F-Ninjo HDH a M. Štovičková a El Rocco.

JEDNOTLIVCI:

Aleš Opatrného vyzval Marek Klus

Už když před závody vešlo ve známost, že na MČR se chystá i Aleš Opatrný se svou stájovou jedničkou, bylo o mistrovi téměř rozhodnuto. Celkem nastoupilo do nejobtížnější soutěže jednotlivců 145+145+150 cm 29 dvojic. Bezchybně absolvovalo první T* osm dvojic, z toho s oběma koňmi Forewermem a Sangris Boyem právě Aleš. Nejrychlejšího času docílila Nikola Bielíková v sedle Carthinja, jediná žena v poli. Za chybu šel nakonec celkově desátý junior František Stružinský s Bobem Saint Clar. Druhé kolo absolvovalo devět dvojic bezchybně, ovšem ne ty, které nechybovaly v kole prvním. Nulu uchoval jen Aleš Opatrný s oběma koňmi a Marek Klus s Carebisem. Dalším dvěma jezdcům Sergeji Motyginovi a Rudolfu Doležalovi zůstal 1 trestný bod za čas z kola prvního. Do třetího kola již po 4 chybách v kole druhém nenastoupila Nikola. Na kontech jezdců, seřazených na startovní listině od nejhoršího k nejlepšímu, přibývaly trestné body. Jen jednu chybu zaznamenali P. Adam s Cachasem (8.) a Jiří Hruška s ČR Oridou-M (6.), první nulu dal až Vladimír Tretera v sedle Gangstera („Gangster je teprve osmiletý, takže jsem moc rád za to, jak se předvádí“) a s celkem 4 trestnými body čekal, co ostatní. Jedno shoení R. Doležala i S. Motygina však Treteru

Aleš OPATRŇ

Aleši, přijel jste vyhrát?

„Samozřejmě když člověk jede na mistrovství, tak má v plánu vyhrát. Ale já jsem to opravdu v plánu neměl. Mými cíli byly Budapešť, potom Evropa s Adélkou a pak jsem myslel, že pojedu někde na mezinárodní závody, jenže přijel jsem z Evropy, otevřel jsem kalendář, a zjistil jsem, že nikde nic není, Šamorín byl plný, a tak jsem si říkal, že MČR nebude až tak na horní hranici náročnosti a pro koně to bude jako sbírání zkušeností dobré. Což ve finále účel splnilo. Rozhodl jsem se tedy před 10 dny, že pojedu. Mám to sem kousek, takže si pojedu skočit.“

Byla úroveň parkurů přiměřená mistrovství?

„Myslím, že co se týče kurzů, aj té obtížnosti, jsou to jedny z nejlepších, co jsem za poslední roky jezdil, už od prvního dne. V sobotu trochu na obtížnosti přidal, v neděli sice nepřidal až tolik na výšce, ale na techničnosti. Proč to dělat o kus větší, když to jde udělat techničtěji, což je vždycky lepší i pro všechny koně, když už tu jezdíme o pár korun.“

vyhouplo do medailové pozice, a jelikož oba jezdci s čistým kontem opět nechybovali, odvezli si z Martinic bronz a nevelkou odměnu za tři kola ve výši 13 000 Kč.

Marek KLUS má medailově splněno

Mistrovství tak vyvrcholilo opravdovým zlatým hřebem – rozeskakováním o zlato. Aleš Opatrnému vyrazil konkurovat Marek Klus. Jelikož kromě Carebise byli všichni jeho lepší koně prodáni, nezbylo mu, než se plně spolehnout na tohoto 9letého hannoverána. „Je to vlastně první kůň, se kterým pracuju od obsednutí od jeho tří let,“ prozradil. Už když ale dojeli bezchybně do cíle třetího kola, měl Marek velkou radost – na mistrovství byl totiž zatím nejlépe čtvrtý a zisk medaile už byl splněním cíle. Nevýhodná pozice

Nakonec bronzový Vladimír Tretera s Gangsterem a s přítelkyní Annou Matějčkovou.

Rudolf DOLEŽAL

Quatro Centa jezdím od čtyř let a letos měl velmi dobrou sezonu, skákal výborně v Olomouci, 2x se umístil v Poháru, pátý tady – drží dlouhodobou formu. Ohledně kurzů si myslím, že Edie Petrovič je perfektní stavitel, který dokáže odhadnout úroveň dvojic, třetí kola vyvrcholila úplně geniálně, ve všech kategoriích proběhlo rozeskakování, tak, jak si to všichni přáli. Organizace – měli jsme trochu obavy v sobotu z počasí, ale krásně to klaplo, všichni jedou spokojeni domů.

Tři bezchybná kola, bezchybné rozeskakování - zasloužené stříbro pro Marka Kluse s Carebisem.

Jiří PECHÁČEK

Mezi diváky nechyběla ani česká skoková legenda Jiří Pecháček. Jak viděl nedělní výkony U25 a žen? „Mezi mladými jezdci podala úžasný výkon Linda Portychová, Nicola Grünthalová taky moc dobře jezdila, koně znám dlouho, překvapuje mě, jak dlouho drží formu. Moc dobrý parkur dnes zajela Kateřina Tomanová, dobrý výsledek jsem čekal i od Kateřiny Kučerové, to je také úžasná kobyla, Natálie Soukupová pro mě byla překvapením, letos jsem ani toho koně neviděl. Škoda, že to takto dopadlo u Mirky Škanderové, čekal jsem výše Andreu Halíkovou nebo Katku Málkovou...”

V ženách se to také míchalo, myslel jsem, že to vydrží těm dvěma bezchybným, nevím, jestli roli hrály nervy...

Vítězka Vladislava Fenclová je pro mě velké překvapení, myslím, že ta kobyla je úžasná, je ještě navíc pěkná, má zkrátka všech pět P. Čtvrtá Šárka Pospíšilová má úžasně poctivou kobylu, i když neoslňuje svým skákáním. Tereza Veselá se mi moc líbila, v rozeskakování měla nevýhodu, že šla první, tak musela riskovat. Třetí kolo to opravdu roztrídilo, tak by to mělo být, že ten poslední den je takový, aby se ukázalo, kdo je nejlepší...”

prvního startujícího v rozeskakování mu náladu nevzala: „Chtěl jsem zkoušet vybojovat zlato, ale když proti Alešovi je to těžké. Nechtěl jsem hlavně nic pokazit.“ Absolvoval k radosti diváků čistě, ovšem hned jak přijel na parkur Aleš a vyzkoušel, kde si to chce před dvojskokem zkrátit, bylo víceméně jasné, jak to dopadne... Rychlý Alešův čas a bezchybná jízda ho poslaly pro další zlato. „Kdyby ten nájezd na dvojskok byl z druhé strany, taky bych to možná zkusil,“ spekoval Marek o zkrácení. Domů do severomoravské stáje Mustang mohl jet se dvěma medailemi s klidem, a přijímat gratulační telefony a sms (v jedné byl dokonce vtipně šnek), radost měl také z výkonu své přítelkyně Mirky Škanderové, která byla na prvním dospělém mistrovství v U25 desátá.

Peníze (opět) až na prvním místě

Mistrovství opět vyvolalo mnoho otázek. Hodně se mluvilo o finančních odměnách – ty přestávají být adekvátní nejdůležitější akci roku, na které musíte být s koněm přítomni tři dny, absolvovat tři ne zcela lehká kola, a ještě předtím splnit kvalifikační kritéria na min třech kvalifikačních závodech. Sečte-li cestovné, startovné, ustájení a ubytování pro jezdce a jeho tým (trenér, ošetřovatel), nasčítá se to na neskutečnou částku. Proto také ti nejlepší, kdo mají šanci na umístění v zahraničí, raději jedou ven. Za vítězství ve tříkolové mistrovské soutěži obdržíte od pořadatele 20 000 Kč, od ČJF 9000 Kč.

Letos navíc nebyly vypsány ani tak zajímavé odměny do otevřených soutěží, kde po zaplacení startovného můžete soutěžit o určitý budget – např. když si jezdec zaplatil startovné ve výši 800 Kč ve 145 cm, vyhrál 3500 Kč.

Další diskuse zřejmě nastane okolo náročnosti soutěže družstev – není 130+130 cm už příliš málo na MČR? A když má drezura dvě „rundy“, malou a střední, není na čase popřemýšlet o MČR kategorie A nebo B či o soutěži pro mladé koně?

Na našich stránkách se o těchto otázkách pokusíme diskutovat.

Fotografie, videa a informace o mistrovství najdete zde
<http://www.ikun.cz/#!/aktualita?itemId=571>

I přes nepřízeň osudu podávala velmi harmonické výkony Kamila Kotyzová v sedle Raduly a za ně si vysloužila zlatou medaili v malé rundě.

KRÁLOVICKÁ KORUNOVACE KRÁLOVEN V DREZUŘE

Podruhé za sebou se stal dějištěm drezurního republikového mistrovství Královický Dvůr nedaleko Slaného. Dobrá dostupnost a vybavenost areálu z něj učinila oblíbenou destinaci nejen pro příznivce této disciplíny postavené na vzájemné souhře jezdce a koně. Termín se oproti loňsku posunul o měsíc dopředu na půli července a uvedl tak sérii domácích mistrovství...

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Organizační tým tentokrát pracoval pod vedením Lukáše Sojky, nové posily areálu. Vít Čmolík, mistr sportu, majitel 50 mistrovských medailí a Zlatého výkonnostního odznaku ČJF, stejně jako vloni vedl sbor rozhodčích. A že v něm působily nějaké veličiny! Rovnou pětihvězdou byla Němka Elke Ebert, tedy pětihvězďová drezurní a paradrezurní rozhodčí, která se navíc specializuje na krokové úlohy v paradrezuře a bude také pískat na mistrovství Evropy v Rotterdamu. Právě tam se chystá česká závodnice Anastasja Vištalová, usilující navíc o kvalifikaci na paralympiádu. Další tři rozhodčí Orsolya Hillier (HUN), Slawomir Pietrzak (POL) a Doc. Ing. Simona Fialová, Ph.D. mají kvalifikaci čtyři hvězdy, tříhvězďovou Ing. Gabriela Valeriánová a tyto doplnily Bc. Katarina Hlavová, Ing. Iva Schützová, Kamila Vaňková a MUDr. Helena Žižková. Do cen věnoval pořadatel 120 000 Kč a Česká jezdecká federace 60 000 Kč, počet účastníků v malé rundě byl 11, střední 6, U25 12, ml. juniorů 11, starších 8, dětí 13 a nastoupilo i 7 družstev se 27 dvojicemi. Výsledky zpracovával a též stíhal fotit Jan Matuška, inteligentním projevem provázel závody v roli hlasatele Martin Blažek.

Mistryně dětí Marie Lumbachová potvrdila formu před ME.
Foto Nataša Skřivanová

Michaela Pavlisová s Colindou Valk zlaté Marie Lumbachové.
Foto Nataša Skřivanová

Děti: Vloni stříbrná, letos zlatá Maruška

Po loňském stříbru získala zlato Marie Lumbachová s Colindou Valk. Sice ji v prvním kole předjela nakonec druhá Johana Vášáryová s Hannou Montanou (68,730 procent, přes problémy se zubem), ovšem druhé a třetí kolo již bylo plně pod vedením Marie, která získala celkově 69,167 procent. Třetí místo patřilo Emě Havlenové s Basilií za 67,362 procent. Vítězka se podělila o dojmy týden po akci: „Stále nemůžu uvěřit, že se nám podařilo zvítězit! Chtěla jsem mít ze všech úloh dobrý pocit a tím, že jsme do nich daly s Colindou vše, co jsme mohly, tak myslím, že se nám to podařilo. Moc jsem si přála, abychom buď obhájily vicemistra z minulého roku, nebo abychom vyhrály. Nejvíce mi pomohly Colinda, neboť mě podržela ve chvílích, kdy to bylo potřeba, a moje trenérka Michaela Pavlisová. Bez nich bych nikdy nebyla, kde teď jsem.“

ML. junioři: Po loňské absenci zlato pro Elišku Skřivanovou

Mezi mladšími juniorkami se sešly dvě účastnice mistrovství Evropy 2019, Eliška Skřivanová z Litomyšle a Julie Sekaninová z Brna. Nakonec lepší ohodnocení získala východočeská jezdčyně, přestože kůr se jí nepovedl tak, jak by si představovala a lepší známky v něm získala nakonec stříbrná Julie i třetí Jana Táboříková. Eliška s Farewellem zvítězila se známkou 68,893 procent, Julie v sedle Furiosa XXV-8 / Red Fernet získala 68,664 a Jana s Janne již jen 67,568 procent. Připomeňme však, že všestranná Jana Táboříková vloni získala stříbro, předloni zlato v dětech (hned za ní tenkrát skončila Eliška Skřivanová) a přitom se ještě stala Jezdkyní roku 2018 ve skocích na pony! Na čtvrté příčce se umístila Juliina stájová kolegyně Eliška Štefllová a Espresso (65,435 %).

Před odjezdem na ME jsme požádali vítězku o vzpomínku na letošní královický šampionát, jehož se vloni kvůli zranění koně nemohla zúčastnit: „V loňském roce mě mrzelo, že jsem s Farewellem nemohla bojovat o mistrovský titul, a o to s větší motivací jsme přijeli letos do Královic, kde panovala velice dobrá atmosféra. Tento areál patří mezi mé nejoblíbenější, je zde výborné zázemí pro koně i jezdce. Po získání mistrovského titulu jsem nemohla mít jiné pocity než výborné!“ Letos 16letá jezdčyně trénuje během roku jak s brněnskou Kateřinou Osičkovou, tak s nizozemským Remym Bastingsem.

Eliška Skřivanová, Julie Sekaninová, Jana Táboříková a Eliška Štefllová, vlevo rozhodčí Simona Fialová, vpravo manažerka drezurní komise Renata Habásková. Foto Nataša Skřivanová

Eva Vavříková na MČR odstartovala s Belle Ennie, valacha Siracusu, s nímž vyhrála titul vloni, si nechala na ME.

Anna Humplíková.

St. junioři:

Čerstvá teta Eva Vavříková potvrdila roli favorita

Je těžké soupeřit s Evou Vavříkovou, která získala bronz na ME dětí a od té doby mnohokrát zvítězila i na mezinárodních závodech. Jistě hlavně kvůli těmto výsledkům se stala členkou Czech Equestrian Teamu, který reprezentuje spolu se skokankou Annou Kellnerovou. Titul mezi jezdci 17-18 let získala čerstvá teta Eva právě s „evropskou“ klisnou Belle Ennie s výsledkem 71,727 procent, přičemž druhé Anna Humplíková a Gembria SH obdržely 65,895 %. Ani jim se nevyvedl kůr, v němž je předjela nakonec bronzová Veronika Gajdolíková s Donnou Fredericou (64,668).

Laura Lišková s Wormanem, českým teplokrevníkem po Workington odchovaným Ladislavem Umlaufem. Sama Laura se drezuře věnuje od 12 let.

U25: Početná konkurence

Rozšíření věkové hranice na U25 (16-25 let) oproti loňským čtyřem startujícím mladým jezdcům (16-21) navýšilo počet dvojic na 12. Loňská mistryně Anežka Zajícová letos nedorazila, vítězství si vysloužila i přes druhé místo v kůru loňská mistryně starších juniorů Laura Lišková s Wormanem před Anetou Havlíčkovou s Fienekou a třetí Tinou Pospíšilovou s Fiorellou TC. Zatímco rozdíl v hodnocení medailistek byly větší, na čtvrté až šesté pozici tvořili minimum – tam se umístily K. Mothejlová (Allitair), B. Zourková (ČT Fénix) a A. Chmelařová (ČT Letkiss B). Laura jezdí Wormana druhou sezonu, předtím ho jezdil její otec a zároveň trenér Pavel. „Budu se snažit dále zlepšovat, abychom příští rok mohli startovat třeba i na mistrovství Evropy,“ sdělila roztomilou češtinou Laura, která se sice narodila v Čechách, ale 11 let žila v Belgii a nyní již šest let tráví v rodné zemi. Úspěchy slaví také s haflingem, s nímž již na ME haflingů skončila v drezuře třetí a trikrát vyhrála MČR haflingů.

Malá runda: I přes nehodu titul pro Kamila Kotyzovou

Loňská vítězka kategorie malá runda Ida Vavříková si naplánovala mateřskou přestávku a sobotu, den druhých kol, rovnou jako porodní. Proto zde stále píšeme o čerstvé tetě malého Jáchyma Evičky Vavříkové... Bez Idy se do boje o příčky nejvyšší mezi 11 startujícími vrhli tři jezdci. Zatímco v prvním kole a kůru vyhrála Kamila Kotyzová s Radulou, druhé kolo se nejvíce povedlo Markétě Vášové s Leontýnou. Bohužel až čtvrté místo

v kůru ji posunulo na třetí pozici a druhý tak skončil s malým rozdílem Fabrizio Sigismondí s Elegantem. Eva Jančaříková s Kandrem po nadějném začátku skončila pátá, vloni bronzový Michal Knoflíček (Zun Light VDL) po povedeném kůru čtvrtý. Kamila nakonec po loňském stříbru získala zlato s výsledkem 70,422 procent přesto, že v sobotu byla spolu s maminkou účastnicí dopravní nehody, obě utrpěly pohmožděninu a Kamile doktoři naordinovali dokonce zpevňující krční límec. S jakými plány do Královic z Orlických hor přijela a jak do nich zapadl start na CDI Brno? „Mistrovství jsem si chtěla letos víc užít, protože na této úrovni se pohybujeme už druhým rokem, vloni to bylo ještě moc hektické, neboť jsem před mistrovstvím v T startovala jenom dvakrát. CDI pro mě bylo zkouška a trénink právě na mistrovství, setkala jsem se tam s Remym Bastingsem, který mi hrozil, že pomohl a pomáhá průběžně, když za ním na trénink jezdím k Praze nebo do Nizozemí.“

Nejlepší v malé rundě F. Sigismondí, K. Kotyzová, M. Vášová, M. Knoflíček a E. Jančaříková.

Hana Vášáryová, Tereza Hábová, Michal Košťál, Alena Ticová, Adéla Neumannová a Vanda Bělinová, účastníci střední rundy.

Opět stříbro pro Terezu Hábovou.

Střední runda: Druhá medaile pro Vášáryov

Loňská vítězka nejnáročnější kategorie mistrovství Libuše Mencke ladí formu před mistrovstvím Evropy na závodech „doma“ v Německu, z loňského třetího na první poskočila stylem start-cíl Hana Vášáryová s Filipou (68,996 %), přestože v pátek startovaly při obří průtrži mračen. Druhá opět skončila Tereza Hábová s Jamesem Bondem, na mistrovství z Rakouska zavítal a bronz i přes zranění nohy získal Michal Košťál v sedle Little Jacka (67,025 %), těsně za ním Alena Ticová s Jazzpointem. A jak vidí vítězka zpětně svůj výsledek? „Ráda používám rčení, že k drezuře je nutná trpělivost a pokora. Je to až neuvěřitelné, kolik let se mi nedařilo vyhrát domácí MČR. Vždy mi kousek chyběl. Byla jsem schopná týden před a týden po MČR vyhrát velká CDI, ale ten osudný víkend mi vždy nevyšel podle představ. Popravdě mě to už docela začínalo trápit. Až do letoška. Letos jsem kromě svých klientů měla ještě na startu moji Johanku. A jako správná matka jsem se nesoustředila na sebe, ale na ni a na zbytek mých holčiček a ono to pomohlo. Celé mistrovství jsem konečně necítila ten nesmyslný, mnou vytvořený tlak, a pořádně si vše užila. Filipu mám od hříbátka. Známe na sobě úplně vše. Prošla si tu dlouhou a nekonečnou škálu výcviku od KMK 4yo do GP. A jsem šťastná, že je to právě s ní. Musím tedy říct, že být matkou a trenérkou na závodech není vůbec jednoduché. Každý svému dítěti přejeme, i když já asi trochu jinak. Víím, jak je tento sport, a všeobecně sport, záluďný. Když někdo vystřelí jako kometa a získá pocit neporazitelnosti, návrat do reality bývá velmi bolestivý a jedinec v mnoha případech tlak neustojí a se sportem končí. Takových případů potkávám X ročně. Takže namenežovat vlastní dítě směrem ke střízlivému úspěchu je moje další životní meta... Bylo krásné dívat se, jak večer před mistrovskou úlohou všechny tři budoucí dětské medailistky (ale i řada dalších) spolu pobíhaly, vzájemně si nosily vody a hrály hry. O tom ten sport přesně v tomto věku je.“

Týmy: Opět Jižní Morava

Hegemonii, co se týmové soutěže týká, potvrdili Jihomoraváci, když ve složení Blatná, Kňoflíček, Vášová a Tóth Skripová vyhráli před Jihočechy (Jančaříková, sestry Civišovy, Gajdolíňová) a vloni bronzovou Prahou (Sigismondi, Habásková, Liška a Neumannová). Oproti loňským 10 družstvům letos odstartovalo jen sedm, tým dále dokázaly sestavit oblasti středočeská, severomoravská, karlovarská a zlínská.

Při dekorování vítězů zazněla pokaždé česká hymna.

Michal Košťál s Little Jackem.

G. Valeriánová s dr. Žižkovou.

Správná paradrezurní čtyřka

Do tříkolové mistrovské soutěže nastoupily i čtyři paradrezuristé. S náskokem zvítězila zkušená Anastasja Vištalová s Dominique, druhá skončila Kristýna Rudolfová s Bajkonurem, třetí Jan Rous s Codamem a čtvrtý Vladimír Votřel s Rokosem. Kdo by čekal, že vítězná klisna bude po dvou kolech a zisku bronzu v družstvech s Michaelou Habáskovou v neděli už unavená, byl na omylu. „V neděli jsem Domču musela spíše brzdit! V sobotním team testu jsme si vysvětlily, že se bude zastavovat až v písmenu G, nikoliv v X dle uvážení madame Dominique,“ komentovala výkon Nastá.

Očima rozhodčích

Členkou sboru rozhodčích byla i MUDr. Helena Žižková, bývalá velmi úspěšná drezurní jezdka, mistryně republiky s Pozorem a majitelka mnoha zlatých a stříbrných medailí z drezurních mistrovství. „Je vidět, že jezdecká úroveň roste, objevilo se pár nových výborných koní, např. Sammy Deluxe s jezdky Blatnou, dále vnímám pozitivně rozdělení na malou a střední rundu, kdy si jezdci podle stupně přípravy koně mohou vybrat náročnost a i ti, co nejsou tak daleko ve výcviku, mají možnost startovat. Organizace celých závodů byla výborná, areál má spoustu předností a pořadatelé jsou velmi vstřícní. Jezdce v druhém kole střední rundy trochu pozlobilo počasí a průtrž mračen poznamenala hlavně výkon Michala Košťála, jehož Little Jack se bál pleskajících kapek o střechy budek pro rozhodčí... Pochválit musím v malé rundě dvojici Kamila Kotyzová – Radula, podaly velmi harmonický výkon, je to klasicky naježděný kůň, uvolněný a ve vynikající rovnováze. Na druhou stranu bych zmínila přítomnost několika koní, nebo jezdců, kde úroveň výcviku (shromáždění, rovnováha) neodpovídala náročnosti soutěží.“

Podobný názor na průběh akce vyjádřila také česká tříhvězdková rozhodčí Ing. Gabriela Valeriánová: „Dá se to hodnotit ve dvou úrovních. Co se týká té organizační, tak ta je na špičkové úrovni, zázemí pro koně i pro jezdce je luxusní, povrchy jsou skvělé i přes nějakou tu nepřízeň počasí, celý pořadatelský tým je velmi vstřícný, areál je nový a moderní a byl budován s ohledem na potřeby jezdců a koní. Co se týká sportovní stránky, tak tu vnímám velmi pozitivně, vnímám zde veliký posun u některých jezdců směrem ke kvalitě ježdění, vnímám, že se objevilo na obdélníku mnoho kvalitních koní a že řada jezdců chápe potřebu systematického tréninku, který sice zabere čas a trvá delší dobu, ale je to jediná cesta, jak se dostat na vyšší úroveň, a skutečně to někteří jezdci svými výkony dokazovali. Já jsem v ČR rozhodovala letos jenom dvakrát, jinak jsem rozhodovala naposledy vloni, takže musím říci, že některé dvojice pro mě byly velmi příjemným překvapením a byla radost je rozhodovat. Ohledně zařazení střední rundy si myslím, že to je pro mnohé jezdce výzva, podle mého názoru je správné zařazení střední rundy oproti Grand Prix, což pomohlo řadě jezdců, kteří měli ambice jít vyšší úroveň, vyhnout se tomu, aby koně tlačili do náročnosti, do níž ještě nebyli zralí. Byl to správný krok pro správný výcvik koní a v tuto chvíli zde již máme několik dvojic, které během příštího roku mohou startovat ve velké rundě, pokud bude zařazena. Jestli by měla být zařazena, to je otázka složitější – záleží na tom, aby se našel dostatek jezdců na odpovídající úrovni.“

Očima nizozemské trenérky a rozhodčí Loes Corsel, která již druhým rokem vede soustředění pořádaná drezurní komisí ČJF: „Myslím, že úroveň jezdců je velmi dobrá, samozřejmě úroveň vyspělých zemí jako jsou Německo, Nizozemí, Anglie, Dánsko, je vyšší, ale pokud se podíváte na úroveň pod těmito top, domnívám se, že čeští jezdci jsou na stejné úrovni, což je dobrá zpráva. Mají kam růst. Jsou tu jak opravdu špičkové koně, tak i ti méně kvalitní, ovšem velmi kvalitní koně jsou náročnější, dokážou být velmi komplikovaní, obecně je někdy lepší začít s normálním, jednodušším koněm, a když se stanete lepším jezdce, můžete jezdit kvalitnějšího, talentovaného a citlivého koně. Jestliže se ptáte, jaké obecné chyby dělají čeští jezdci, pak si myslím, že dávají moc tlaku, moc pobídek, což není ani potřeba, v určitých pasážích to přehánějí, kdežto rozhodčí chtějí vidět harmonii, chtějí vidět, jak spolu jezdec a kůň jemně komunikují. Jinak jsou zde k vidění obecné chyby, na nichž se dá pracovat.“

SEDLO JE TO, CO NÁS SPOJUJE

*Naše dlouholetá praxe, zkušenosti, a především požadavky našich zákazníků nás inspirovaly k inovaci služeb v oblasti prodeje sedel a posunuly je tak do úplně nové dimenze. Inovovaná služba **EQS PROFI** - Servis pasování sedla u Vás ve stáji obsahující komplexní odborné posouzení koně včetně interakce s jezdcem je pouhým začátkem. Nově jako jediní v ČR, v rámci služby **EQS PROFI PLUS**, nabízíme špičkovou metodu měření **MEDILOGIC** a **BVFR** v kombinaci s úpravou, či prodejem sedla na míru a kompletním servisem. A pro ještě vstřícnější krok směrem k našim zákazníkům **EQUISERVIS** přichází se službou **TEST CENTRUM** přímo na závodech!*

EQS TEST CENTRUM na závodech

Pro všechny, kteří si chtějí vyzkoušet nejoblíbenější modely sedel na svém koni na opračovišti nebo dokonce v kolibě přímo na závodech, přinášíme možnost domluvy testovací jízdy v rámci vybraných jezdeckých závodů. Služba je ideální pro ty z Vás, kdo váháte a nejste si jisti výběrem nového sedla, chcete si vyzkoušet jiný typ sedla než ve kterém jezdíte nyní, nebo si prostě jen toužíte vyzkoušet své vysněné sedlo, ale nemáte k tomu příležitost. Na kterých závodech aktuálně **EQS TEST CENTRUM** potkáte, se dozvíte na www.equiservis.cz či na FB.

Služba EQS PROFI

obsahuje komplexní odborné posouzení koně v pohybu na lonži i v klidu ve stáji, změření koně a posouzení interakce mezi koněm, sedlem a jezdcem. Pečlivě je zhodnoceno působení sedla na celkový komfort koně s při-

hlédnutím na fyziologii jezdce a dle potřeby navržení vhodných způsobů řešení a specifikace úprav, které Vám i Vašemu koni samozřejmě provedeme na míru. Zohledněna je anatomie koně, jeho pohyb, věk a s tím související případný růst či změna osvalení, jeho výživová kondice a úroveň výcviku. Velmi důležité jsou pro nás informace od Vás, protože právě Vy znáte svého koně nejlépe. Při výběru nového sedla máte možnost vyzkoušení vhodných modelů přímo na koni, čímž se Vám otevírá možnost srovnání. V případě uskutečněného nákupu sedla máte službu **EQS PROFI ZDARMA**. Prodejem sedla náš servis však nekončí. Velký důraz v rámci poprodejních služeb klademe na pravidelné kontroly, protože v průběhu času dochází ke změnám osvalení, potažmo tělesné konstituce koně.

Služba EQS PROFI PLUS

v sobě obsahuje kompletní službu **EQS PROFI** a k tomu navíc dynamické měření detekční počítačovou metodou **MEDILOGIC** Systém a statické měření **systémem BVFR**. Dynamické měření **MEDILOGIC** spočívá v měření při pohybu koně v zátěži s jezdcem a zaznamenává interakci mezi koněm, sedlem

a jezdcem. Vlivy pohybu, hmotnosti jezdce a techniky jízdy ovlivňují přenášení tlaku, což je s přesností analyzováno společně s nežádoucími tlakovými body. Tato přesná metoda ve spojení s našimi znalostmi posunuje možnosti napasování sedla na nejvyšší možnou úroveň. Stav osvalení koně a profilu zad je analyzován systémem **BVFR**, jehož výstupy jsou zaznamenány do protokolu. Služba **EQS PROFI PLUS** je vhodná především při pasování sedla na velmi atypicky stavěné či senzitivní koně, ale i pro zákazníky, kteří chtějí svému koni dopřát nadstandardní komfort a využít nejmodernější technologie měření s absolutní přesností. V případě nabízené služby je nutná přítomnost jezdce z důvodu provádění jezdecké zkoušky rozložení tlakových bodů ve všech chodech. Pro požadované zahřátí svalů musí být kůň před zahájením měření opohybovaný (jinak mohou být výsledky měření zkreslené).

Podrobné informace o nabízených službách najdete na www.equiservis.cz.

ROZLOUČENÍ S MIMOŘÁDNÝM GUIDAM SOHNEM

V roce 2001 se v píseckém hřebčinci začal pořádat tehdy ještě 100denní test hřebců pro plemennou knihu ČT. O tři roky později do něj byl naskladněn také veliký ryzák s výraznými bílými odznaky a krkolomným jménem Ut Liekt Goed.

text: Ing. Hana Štěrbová, Ph. D.
foto: Martina Kůstková
a archiv majitelů

Naskladněn tehdy byl, po neúspěchu na nizozemském i německém kôrungu, na základě přímé žádosti majitele, protože chovatelská komise rozhodla i tentokrát o nezařazení tohoto hřebce do testu kvůli jeho kohoutkové výšce. Ta přesahovala horní hranici KVH pro PK ČT a vybrán tehdy nebyl. Komise dokonce o jeho přijetí hlasovala a rozhodla 3:2 v jeho neprospekch. Přesto od počátku testace své vrstevníky nepřevyšoval jen výškou, ale zejména obrovskou prostorností chodů a neobyčejnou dynamikou pohybu. To vše navíc doplňovaly vynikající technika skoku, pozornost a síla odrazu, impozantnost tohoto koně ještě umocňoval dlouhý klenutý krk a mimořádný hřebčí výraz.

Vítěz 100denního testu

Stodenní test absolvoval v Písku zcela přesvědčivým způsobem a zvítězil v něm s celkovou známkou 8,5 bodu. Pravidla pro KMK mu tehdy jako čtyřletému neumožňovala startovat v tomto chovatelském cyklu soutěží, a proto jako čtyřletý absolvoval na jihočeských kolbištích několik závodů pro mladé koně v sedle s Michalem Kučerou, který zde v té době pracoval. Ředitel Zemského hřebčince Ing. Šilha však stále neupouštěl od myšlenky jej do plemenitby přece jen zařadit a po žádosti Rada plemenné knihy rozhodla, že jej na základě

Quimero-M. Foto Michael Motygin.

Qentino Donth-M. Foto Michael Motygin.

Garibaldi Sohn.

Gatsby.

výborného výsledku ve stodenním testu zařadí jako 1053 Guidam Sohna.

Šampion KMK a silný ročník 2007

V roce 2006 již tedy mladý hřebec působil nejen v plemenitbě, ale byla mu i umožněna účast na KMK. Ve finále pětiletých Guidam Sohn nenašel přemožitele a v sedle s Tomášem Navrátilem na pardubickém závodistišti zvítězil s celkovým ziskem 28,05 bodu, kdy za provedení skoku obdržel od komisařů NEJNIŽŠÍ známku 9,5 bodu. Bohužel rok 2006 byl na dlouhou dobu posledním rokem působení Guidam Sohna v ČR. Z toho ročníku (tedy 2007) se narodilo celkem 30 hříbat, 12 klisniček a 18 hřebečků. V roce 2015, kdy byl tento ročník osmiletý, startovalo 21 jeho potomků v parkurových soutěžích a z toho 5 dosáhlo výkonnost T.

Návrat do rodné země

Po návratu do svého rodiště v Nizozemí Guidam Sohn úspěšně soutěžil na mezinárodních závodech (CSI4* San Patrignano, Valkenswaard či Lyon, kde byl v 9 parkurech bezchybný) v kategoriích pro mladé koně v sedle s Josem Lansinkem. V roce 2009 se stal vítězem výběrů hřebců pro PK BWP. Jeho dobře nastartovanou kariéru předčasně ukončilo zranění. Do ČR se tehdy dostala i "zaručená" informace, že je po smrti.

Mimořádný syn mimořádných rodičů

Guidam Sohn se narodil 27. 6. 2001 u chovatele pana Halfmana v Nizozemí. Jeho otcem je světově známý a proslulý plemeník Guidam, plemene selle francais, který ve sportu působil na nejvyšší úrovni pod sportovním jménem Vink. Dědem z otcovy strany je další velikan ve světovém chovu sportovních koní Quidam de Reve. Matka Fanakta, preferovaná klisna KWPN, po vynikajícím hřebci SF Zeus, dala mimo Guidam Sohna ještě sedm potomků. Nejznámější a sportovně nejúspěšnější je hřebec Sunny II po Heartbreaker, jehož dosavadní výkonnost je parkur 160 cm, a klisna Nak-tibro po Libero H sportující na úrovni 150 cm. Další tři sourozenci dosáhli výkonnosti 140-145 cm. Sama Fanakta sportovala na stejné úrovni v USA.

Významný producent sportovních koní i plemeníků

Za svého působení v českém chovu dal 1053 Guidam Sohn mimořádně kvalitní a vyrovnané potomstvo. Ve sportu se v současné době úspěšně pohybují mimo jiné Chaluha (matka po Centgraf) pocházející z chovu ZH Písek, kterou momentálně na mezinárodních skokových závodech, kde startuje pod jménem Cheril, sedlá Ali Al Khorafi, 1,60 m. Spolu zvítězili na konci srpna 2018 na Asijských hrách 1,50 m, ale na svém kontě mají i mnoho jiných skvělých výsledků (CSI4*-W Doha, CSI4*-W Rayen). Quido Rebel DK (matka po Lord) chodí mezinárodní soutěže CSI3* 1,40 m, Choddec (matka po Centgraf) 1,60 m, Boucherom (matka po Quick Star) vyhrála CSI2* 1,45 m Wellington, předčasně uhynulá Linet (matka po Vat) 1,50 m, Galileo (matka po Lombard) 1,40 m a mnoho dalších skvělých koní.

2476 Guiro.

2482 Galen.

2483 Gaboo.

Alberta.

Synové v chovu

Do chovu dosud zařadil několik synů i v ČR: Galandro ZH (matka po Lopez 17) – 1,45 m, Quimero-M (matka po Porter) – 1,60 m, Qentino Donth-M (matka po Carol) – 1,55 m, absolventi 70denního testu v roce 2017 Gaboo Insprav (matka po Ermitaž), Galen (matka po Le Patron), Guiro (matka po Kojak).

Druhý příjezd do ČR

Další početný ročník hříbat se narodil v roce 2014, po ročním působení Guidam Sohna v Mněticích. Tentokrát se narodilo 34 hříbat. Ti se letos hojně účastní KMK. Úspěšných potomků má ve sportu Guidam Sohn skutečně mnoho, spousta z nich navíc podědila i výrazně zlatavou barvu a bílé odznaky, pro něj tak typické.

Poslední návrat

Na apríl v roce 2017 se Guidam Sohn vrátil do Čech naposledy. Předcházelo tomu mnoho jednání ze strany píseckého hřebčince, podpořené samozřejmě dlouholetou spoluprací a vybudovanou důvěrou. V roce 2017 zapustil i přes svůj pozdější příjezd téměř 170 klisen. Bohužel jeho zdravotní stav byl od počátku velmi problematický už proto, že zranění končetiny jej omezovalo v pravidelném pohybu, s jehož nedostatkem se začaly množit problémy s trávením. Několikrát byl léčen na klinice v Heřmanově Městci, kde o něj pečovala MVDr. Horná, které za profesionální přístup patří velký dík. Na jaře roku 2019 již však dopředu upozorňovala, že pokud dojde k dalšímu problému, budou jeho následky fatální. V roce 2019 ještě stihl Guidam Sohn zapustit 50 klisen, ale 3. července již nebylo zbylí a jeho trápení s opakovanými kolikami muselo být ukončeno.

Guidam Sohn byl jednoznačně jeden z nejlepších plemeníků, kteří u nás působili coby producenti sportovních koní. Byl zcela jedinečný a každý, kdo měl možnost jej vidět na živo, to jistě potvrdí.

Odpočívej v pokoji, 1053 Guidam Sohn

Graziella DK.

PRAKTICKÉ BEDNY A VĚŠÁKY DO STÁJE

ruční práce
lehký, ale odolný materiál
snadná údržba

mnoho úložných prostorů
vše pěkně pohromadě

Ing. Tomáš Skala
skalatom@seznam.cz
602 352 692

Po dlouhé době na závodech – mistr opratí Petr Vozáb. Poprvé jako přísedící – Kateřina Mandysová.

Spřežení v Pardubicích

S PETREM VOZÁBEM A DALŠÍMI NOVINKAMI

Pardubické závodistiště letos již podruhé (a naposled) patřilo koním ne dostihovým, ale zapřaženým v kočárech. Vozatajství je v Čechách jednou z tradičních sportovních disciplín s mnoha osobnostmi a úspěchy v jeho historii. Budoucnost však může mít, jak se vyjádřil na těchto stránkách v rozhovoru Alois Starosta, i u lidí, kteří chtějí být u koní a věnovat se sportu, ale nejsou ochotni hlídat si váhu, a nebo se prostě necítí jistě v sedle.

A dokonce s kočárem mohou jezdit také handicapovaní jezdci.

text: Zdena Motyginová
foto: Jiří Bělohav

Mezi takové rozhodně nepatří Petr Vozáb, vítěz Velké pardubické a mnohonásobný mistr republiky ve čtyřspřeží, ověčený však také mnoha vítězstvími na mezinárodních závodech. A právě on po dlouhé odmlce poté, co odešel z kladrubského hřebčína a stojí na vlastních nohách, opět startoval na závodech spřežení! „Bylo to ale jen z tréninkových důvodů, protože Ivana Komárková, která s dvojspřežím jezdí, má zraněnou nohu, a já si potřeboval ověřit, jak se koně vodí. Přitom jsem si zavzpomínal a odreagoval jsem se,“ okomentoval svůj start s dvojkou Szultan Siglavy Capriola XV-2 a Favory Farao trenér jezdyně. Další zajímavost však vezl přímo na svém kočáře – a sice Kateřinu Mandysovou z technického a realizačního oddělení pardubického závodistiště. Pro ni to byla premiéra, kterou si nadšeně pochvalovala a každému by něco podobného doporučovala.

Ve dvojspřeží pony byl nejlepší Michal Kořínek (Stern Prinz a Nuget 2) z JK Sobotka.

Nejlepší výkon mezi jednospřežími podal Jiří Koníř s GSS Regia XXXVIII-75 ze stáje Koníř Hrádek.

Dvojspřeží ovládl stylem start-cíl Josef Hrouda s Plutem XX-21 a XX-1 ze SK Stáj Afrodita Němčice.

Vítěz mezi čtyřspřežími Zdeněk Jirásek (Rony 14, Nick 2, Clip 1, Romeo 19) z JK Robousy.

Poníci opět s hobby

Je záslužné, že i když se nepřihlásí mnoho startujících, vypisují se soutěže pro děti. Do kombinované hobby soutěže drezura a parkur nastoupila Eliška Brixí s Nugetem. Ten se stal spolu se Sternem Prinzem nakonec vítězem ve dvojspřeží pony s vozatajcem Michalem Kořínkem. Po drezuře vedoucí Monika Pospíšilová nedokončila maraton, druhý skončil Milan Kořínek.

Nejpočetnější jednospřeží

Na start soutěže jednospřeží se postavilo 17 kočárů. Po prvním dnu sice vedl Ota Bareš s Desperadem, kvůli výkonu v maratonu však skončil až druhý za Jiřím Konířem. Třetí místo patřilo Karlu Nývtovi se Szogunem, čtvrtý skončil Michal Žák a Cody.

Šťastná sedmička

Dvojek nastoupilo sedm, dokončilo šest. Po prvním dni bylo pořadí Hrouda, Nesvačil Jan a Petřek, nejlepším výkonem v maratonu si však o příčku polepšil Jaroslav Petřek s Amonem a Felou-Z. Dále se seřadili jezdci Flodr, Jemelka a Vozáb.

Čtyřky: Jirásek vítěz

Z pětice čtyřspřeží po prvním dni vedl kladrubský Vladimír Moudrý. Nejlepším výkonem v maratonu se však na vítěznou příčku posunul Zdeněk Jirásek. Třetí skončil kladrubský Petr Novák, který absolvoval kombinovanou soutěž se čtyřkou poprvé: „Ano, v Pardubicích byly mé první kompletní závody se čtyřspřežím. Nicméně v letošním roce jsem se účastnil dvou halových závodů se čtyřspřežím v únoru ve Slatiňanech a v březnu v Kralovicích u Slaného. Mé pocity a radost jsou nepopsatelné, účastí v soutěži čtyřspřeží na pardubickém závodistišti se mi splnil můj velký sen. Radost je o to větší, že vše dopadlo dle našich představ, koně odvedli výbornou práci a za to jim patří velký dík. Jestli půjde vše podle plánu, rádi bychom se účastnili soutěže čtyřspřeží na finále Zlaté podkovy v Humpolci. Pardubické závodistiště je naše oblíbené, jezdíme tam rádi. Mají dobré zázemí, jak pro nás lidi, tak pro naše čtyřnohé svěřence. Mimo jiné mají výborné maratonové překážky a drezurní obdélník,“ svěřil se po závodech. Přisedícím při drezuře a parkuru mu byly Kateřina Neumannová a manželka Alice, ta s ním jezdí i ve dvojkách. Petr zapráhl koně Esea, Sacramoso Belisa, Ratona, Monza a Berta.

Kompletní soutěž si poprvé zkusil kladrubský Petr Novák, v maratonu přisedící Ondřej Vrbovský a navigátorka Tereza Machová, přisedící Kateřiny Neumannové.

Toto je Aladinův harém – vybočuje jen lonžér Ondra Svoboda. Zleva Ondrova manželka Adéla a děvčata Kristýna Kyselá, Tereza Czyžová, Michaela Milatová, Klára a Barbora Kyselých, Veronika Cáblová a nejmenší Vanessa Mazochová.

ALADINOVA KOUZELNÁ SKUPINA

**Začátek července, parný letní den, lísteček se nepohne, většina města na prázdninách
nebo u vody. Ovšem ve frenštátské hale je živo
– na mistrovství světa se tu připravuje juniorská voltižní skupina
pod vedením trenérky Adély Svobodové. A v centru dění kouzelný Aladin.**

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Aladin je 12letý teplokrevník po Loutano Orion z matky Amandy po Landruf (netolící příznivci zajásali) z chovu Petra Kříže. V současnosti je jedním z nejúspěšnějších koní českého chovu. Účastník národních, evropských a světových šampionátů. V disciplíně voltiže. A o ní, její kráse, ale i obtížnosti dokáže poutavě vyprávět duše frenštátské voltiže Adéla Svobodová.

Kůň nad zlato

Získat koně pro voltiž je náročný úkol. Ve Frenštátu mají štěstí, že kromě Aladina mají zkušeného 19letého Laudatia a další dva mladší. „Sehnat dobrého koně je opravdu těžké. Nejlepší jsou varianty přes známé, protože ti jsou schopni koně zapůjčit, aby se mohl delší dobu vyzkoušet. Takto jsme vlastně získali oba nepostradatelné koně Aladina a Laudatia. Nemuseli jsme je najisto kupovat, ale směli jsme vyzkoušet, zda to je či není dobré. Někteří koně se totiž chovají na začátku dobře, po měsíci je to přestane bavit, začnou se bránit, utíkat, zpomalovat, prostě do koně člověk nevidí a povahu zjistí, až po určité době. Je to spíše o štěstí,“ popisuje trenérka Adéla. „Rozhodně je lepší, když takový kůň něco dělal – skákal, chodil drezuru, aby nebyl úplně syrový a mohl hned začít pracovat na lonži. Nejdříve začne chodit na volno, potom se na něho dají věci, když se tváří normálně, zkoušejí se na něj dávat děti, pomalu se začíná nákleky, základními sedy, obklekávání, abychom zjistili, jak se bude chovat. Podle toho, jak reaguje, se začíná přidávat,“ dělí se Adéla

Veselá nálada v týmu
– i když dojde na pády...

o své těžce nabyté zkušenosti. A zdravotní stav až na prvním místě: „Zdraví, to je vždycky v každém sportu nejdůležitější – nejmenší vady jsou třeba oči, to u voltiže až tak nevádí, ale nohy a hřbet, to musí mít zcela v pořádku, takže nějaké opotřebované parkuráky rozhodně ne... Ti, co nechtějí skákat, mohou být vhodní, ty to třeba v konečné fázi i baví.“ Voltižní trénink má ve Frenštátě kůň 2x týdně, zbytek chodí pod sedlo, do terénu, někteří skáčou...

Kouzelný Aladin

Frenštátská skupina se může spoléhat jenom na Aladina, jiného na náročnější závody k dispozici nemají. Jaký vlastně je? „Aladin? Pořád to probíráme, je strašně senzitivní, citlivý až precitlivělý, na všechno a na všechny. Když se něco děje, vstávají nám vlasy hrůzou na hlavě, co se asi stane. Na jízdně prchá před ostatními koňmi, má před nimi panický strach, když šel parkurové závody, opracovat se nedal, asi má nějakou špatnou zkušenost. Stejně reaguje na to, co se na něm děje – když je někdo nervózní a ztuhlý, cítí to. Ovšem jinak je na děti strašně hodný – úplně zbožňuje, když o něj ve stáji pečují, když mu ty nejmenší chodí pod břichem, neudělá nic, tam je naprosto spolehlivý,“ líčí Adéla. Na první pohled si u něj všimnete bílého pigmentu na hlavě, od čeho? „To bílé měl i kolem očí – nedostatek pigmentu, špatný poměr mědi v krvi. Našli jsme vitamíny a po nich o své tzv. brýle přišel. Když jsme s ním v roce 2014 startovali poprvé na šampionátu, měl brýle, nyní ho bez nich ani nepoznávají,“ směje se trenérka.

Ondra jako prototyp ideálního lonžera

Koně má ve voltiži na starosti lonžér, zde ve Frenštátě Ondřej Svoboda. Když se zeptáte děvčat ze skupiny, jaký je, nedají na něho dopustit: „Je to ten nejlepší lonžér! Myslíme, že máme nejlepší trenérku a lonžera v České republice, udělali toho pro nás strašně moc, jsme rádi, že je máme a moc jim fandíme.“ Ondřej je ve Frenštátě od svých čtyř let, což znamená celkem 35, prošel si voltižní kariérou v jednotlivcích i ve skupině, postupem času si se současnou manželkou přehodil funkci – ona má na starosti děti a on koně. Jaké vlastnosti musí takový lonžér mít? „Musí mít rád své koně, hlavně je vztah ke koním. On je tam nejdůležitější, děcka nic neovlivní, záleží to na něm,“ říká Adéla. Vynadáno prý nedostává, každý může někdy udělat chybu...

Đevčata ve stáji připravují Aladina.

Přísná hodná trenérka Adéla

A co vám řeknou děvčata ze skupiny o trenérce – když to tedy Adéla neslyší? „Přísná, protože z nás chce dostat to nejlepší, ale je i hodná, když se nám daří. Je přísná, když nic neděláme, ale zároveň to tu máme rodinné, je to fajn,“ odpovídají. A pochvalu dostanou? „Hodně nás chválí!“ Adéla je ve Frenu 25 let (!), účastnila se svého prvního mistrovství světa jako letuška, za největší sportovní úspěch považuje šesté místo na WEG 1994, děti trénuje 20 let, 15 let tu vede voltižní oddíl. Voltiž má však jako koníčka a živí ji podnikání. Na které závody jezdí ráda? „Já už jsem toho procestovala opravdu hodně – ráda jezdím na Slovensko, tam jsem startovala už zamlada na CVI Šála, nyní máme rádi Pezinok, nebo nový areál v Budapešti. Raději mám menší závody, větší jsou o tom, že už je tam moc lidí, rozptýlí se a není prostor si popovídat,“ popisuje. V ČR je bohužel jen sedm národních závodů do roka. „Snažíme se Evropu dotahovat, ale to, že tam nejsme, je naší malou základnou, kterou se nedaří rozšiřovat po celé republice, ale spíše se vše soustřeďuje v tradičních klubech. Tím pádem konkurence není tak velká a závodníci nemají chuť jít dopředu. Ale když se tam dostanou a perou se s Rakušany a Němci, tak to už je jiná motivace,“ popisuje postavení českých voltižérů absolventka fakulty tělesné výchovy a sportu a bývalá gymnastka.

Jeden za všechny...

Je až neuvěřitelné, že místní juniorská skupina spolu cvičí sedm let! Přitom hodně holek přestává s voltiží v 15-16 letech, naše hrdinky se však drží. Motivace se snoubí s úspěchy – když se začne dařit, tak děvčata trénují víc baví. Kdyby se však, nedej bože, něco stalo Aladinovi, není skupinu na co posadit, až tolik je vše závislé na koni. Co musí mít takový voltižní jezdec? „Většinou

Ondřej s Aladinem jdou do haly.

Aladin se opravovává na volno...

dobrý voltižní jezdec je ten, který má rád sport jako takový, rád se hýbe, a přitom musí mít rád koně – v konečné fázi jezdců kolikrát skončili, protože jim koně nic neříkali. Základy gymnastiky jsou sice super, nemusí začínat od začátku, ale i syrové děti se dají vytrénovat, gymnastku tu máme jen jednu,“ odpovídá Adéla. Jak vidíte na fotografiích, nikdy se nepoužívají ochranné pomůcky, přitom k pádům občas dochází: „Na hlavu se padá málokdy, spíše špatný doskok způsobí vyvrtnuté koleno nebo kotník...“ Co je vlastně na voltiži přínosného? „Myslím, že je to super v tom, že děti pracují dohromady, mají dobrý kolektiv, společné povinnosti, musí se dělit o práci, nemusí tu pomáhat rodiče, dostanou úkol a musí ho splnit, musí držet pospolu, bez žádného z nich to nejde, chodit poctivě na tréninky, když vypadne jeden, pokazí to všem... Zkrátka voltiž utužuje kolektiv,“ shrnuje trenérka. Do místního klubu chodí 19 dětí, pondělí a středa se trénuje na koni a každý den by měl být trénink bez koně. Na závodech hraje velkou roli psychika. A kdy se odpočívá? Po závodech kůň chodí 2-3 dny na vycházku a zpátky do práce... Nyní probíhá první trénink po místním CVI, větší pauzu si dávají většinou až kolem Vánoc, kdy je na trénink ve studené hale moc zima.

Místní Dream Team

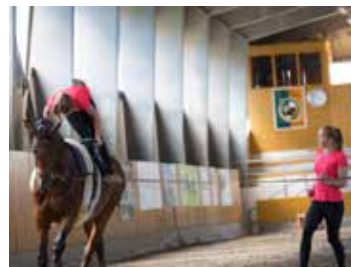
A to už hovoříme se sedmičkou děvčat. Co je na voltiži baví? „Hlavně práce s koňmi a cvičení celkově. A také občasné ježdění v sedle. Máme čtyři koně, Codyho a Dominika pro jednotlivce, Laudatia, tomu táhne na 20 a je to dědeček, pro děti, a Aladina, ten je nejspolehlivější, má toho s námi nejvíce odcvičeno a odzvoděno, nejvíc toho procestoval, je s námi nejdéle a je nejzkušenější.“ A má také nějakou špatnou vlastnost? Zkouším je... „Láďa se bojí cizích koní, snažíme se ho tomu nevystavovat a Ondra ho na to připraví – uklidní ho, mluví s ním,“ potvrdí také děvčata. A jak je to s tím tréninkem, přeci nemohou trénovat každý den? „Musíme doma každý den cvičit, když vypustíme, je to hned poznat. Gymnastiku trénujeme 4x týdně, jeden den

... děvčata se rozvíčují...

Cvičení v tréninku nejdříve začíná na pravou ruku.

A toto je již „závodní“ levá ruka.

Místní „cválající“ barrel sestavil jeden z tatínků. Kdyby měly voltižerky trénovat jen na koni, asi by se uběhal!

Aladin dlouho popocházel a hledal...

... až našel!

PS: Na mistrovství světa v Ermelu skončila skupina nakonec na výborném pátém místě. „Všechny sestavy holky zajely parádně, dobré načasování, vrchol sezony se opravdu povedl. Celkové páté místo je senzační a jsem na ně moc pyšná,“ okomentovala událost šťastná trenérka Adéla Svobodová.

potřebujeme jako regeneraci, trénink běžně trvá dvě hodiny.“ Jaké cviky jim jdou nebo naopak nejdou? „Váha!“ „Mně jdou nejvíc stoje!“ překřikují se, ale slovo si vezme jedna: „To záleží na člověku, každému jde něco jiného.“ A co nejvyšší známka? „Za volnou je naše nejlepší známka 7,9,“ dodávají trochu posmutněle a zazní velmi vtipná hláška „pod tu osmičku se vejdeme vždycky.“ Je tedy jasné, za jakým cílem se na mistrovství světa do Ermela jede: „Za osmičku budeme rádi, je to taková naše meta. Mnoha rozhodčím se líbila naše volná sestava na CVI, takže to vypadá nadějně.“ Ještě se chvíli bavíme na téma pády, což z dálky sleduje trenérka Adéla a nejde jí na rozum, proč se děvčata tak rozhovořila o různých zlomeninách, vyraženém dechu nebo pádech rovnou na hlavu, je to však tím, že děvčata si podobné situace více uchovávají. Když dojde řeč na strach, dozvídám se od letušky: „Při nějakých obtížných cvicích jsem se bála, ale je to o tom, že musíme ten strach překonat a já jsem ho překonala. Musíme věřit sami sobě a navzájem – na hodně velkých závodech už jde hodně o psychiku, protože když to nemáme v hlavě, tak to nemáme šanci udělat.“ Takže psychická příprava před startem vypadá jak? „Jak kdo, je to velmi individuální, uklidňujeme ty, co jsou nervózní, hecujeme ty, co jsou úplně v pohodě, snažíme se, aby skupina táhla za jeden provaz,“ nechají se slyšet. Zkrátka ve voltižní skupině o to víc platí ono mušketýrské Jeden za všechny, všichni za jednoho...

Děvčata procvičují také trojku, nahoře letuška Vanesa, ta přišla až vloni, ale zase je to jediná gymnastka.

Tradiční poděkování Aladinovi.

Vaneska si užívá blízkosti koně – přeci jen je tu nejkratší dobu a přišla právě proto, že má koně ráda.

My odjíždíme, ale děvčata zůstávají a pokračují v tréninku.

Jan Chýle a hřebec
plemene ČT Cool
Paradise (Colman)
vítězí ve XIV. ročníku
Memoriálu.

Asi nejprůhodnější
vzpomínka
na Jana Papouška
se počtrnácté konala
v Martinicích – vždyť
většina z nás ho znala
hlavně ze závodů...
Memoriál Jana
Papouška o 150 000 Kč
se odehrál ve šťastný
den 7. 7. 2019 jako
vrchol pětidenní akce.

V MARTINICÍCH SE OPĚT VZPOMÍNALO NA JANA PAPOUŠKA ST.

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Vítězové soutěží:

ZP (11) – Helena Bečvářová a Gissel,
LP** (17) – Klára Hlaváčková a Sam,
SO do 90 cm (50) – Kateřina Benešová
a Extreme Lucky, Z (85) – Zdeněk
Hruška a Alberta, ZL (47) – Oliver
Písařík a Jasmine, 5-6letí (23) –
Zdeněk Hruška a Alberta, SO do 100
cm – Rozálie Sovová a Laurus, ZL
(91) – Oliver Písařík a Jasmine, 5-6letí
(24) – Alžběta Vojtková a Carthan,
130 (29) – Iva Eisermannová a Percy,
105 cm (52) – Oliver Písařík a Catalpa
P, 115 cm (52) – Barbora Kudějová
a Chicola, 135 cm (52) – Michaela
Refková a Grace Frederica, Derby (17)
– Miroslav Trunda a Trnka-Ruf

ŠTASTNÝ Honza

A nejvíce štěstí přinesl Janu Chýlemu, jemuž se podařilo mezi 34 dvojicemi podat nejlepší výkon. Nejdříve jako 3 další jezdci (Kotalík, Štětina, Arient) dokončil první kolo bezchybně, po druhém kole a opět čistém výkonu postoupil spolu s Matějem Kotalíkem do rozeskakování. Zde dojel v sedle pleménika Cool Paradise s nezvyklými 13 trestnými body, Matěj se Sir Sidem dokonce s 22 trestnými body. Parkur stavěl Belgičan Marc Debaere a v rozeskakování oba jezdci nejen že chybovali, ale také nasbírali trestné body za překročení času – Jan 9 a Matěj 10. „Penalizace za čas nás překvapila, nejeli jsme nijak pomalu,“ komentoval Matěj Kotalík. Podle hlavní rozhodčí Markéty Šveňkové, která parkur přebírala, však byla změřena ta nejkratší trasa. Třetí skončil Jan Štětina s Benitem S (0+4). Ještě dvacátý jezdec startovního pole obdržel výhru 1000 Kč, což tvořilo cenu startovního. S jakými dojmy odjížděl vítěz Jan Chýle? „Se skvělými, když jsem vyhrál! A jak už jsem říkal do mikrofónu, tohle vítězství má pro mě mnohem větší váhu – pana Papouška si pamatuji jako člověka s obrovskou lidskou moudrostí a velkou autoritou, proto má pro mě větší cenu než první místo ve Velké ceně při ČSP. Základní kolo nebylo na maximálních výškách, ale technicky stálo dobře, tento stavitel má svůj rukopis, ve druhém kole zase vše stálo na mírách, ale nebyly tam technické pasáže, stály tam sólo skoky, proto šlo tolik dvojic čistě (9 z 15, pozn. red). V Martinicích se mi daří, v roce 2016 jsem skončil v Memoriálu třetí, vyhrál jsem tu v roce 2012 právě s Cool Paradisem Martinický šampionát mladých koní,“ popisuje šťastný vítěz – ovšem pro rok 2019 byla tato akce původně plánovaná na začátek srpna zrušena. Memoriál patří díky rodině Papouškových k nejvíce dotovaným soutěžím na území ČR. „Ano, musím souhlasit, že toto prýze money není k zahoezení,“ kvitoval výhru 50 000 Kč šťastný vítěz.

Matěj Kotalík skončil v sedle oldenburského Sir Sida (Sir Shutterfly) druhý.

Ladislav Arient měl z bezchybného výkonu s Apollem radost.

Jan PAPOUŠEK

28. 5. 1950–26. 4. 2006

Významný jihočeský organizátor
a propagátor jezdeckého sportu,
jezdec a trenér.

V malé vesnici Srnín nedaleko Českého
Krumlova vybudoval jezdecký oddíl
a sportovní stáj Papoušek.
Skokovému sportu se věnují jeho synové
Jiří a Kamil, třetí syn Jan si oblíbil
dostihové prostředí.

Od roku 2006 jsou pořádány skokové
závody Memoriál Jana Papouška, nej-
dříve tři roky ve Strakoniciích,
poté v Martinicích.

Vítězové Memoriálu Jana Papouška

2006 Jaroslav Jindra a MGT Dias
2007 Kamil Papoušek a Kongo King
2008 Zdeněk Žila a Carlos
2009 Zuzana Zelinková a Cavalino
2010 Jan Studnička a Magic Boy
2011 Jiří Hruška a Aristo Z
2012 Jiří Luža a Land Rebel S
2013 Vladimír Tretera a Caesar
2014 Kamil Papoušek
a Bel Canto Hradiště
2015 Aleš Opatrný a Wally
2016 Tanya Levorchick a Coco d'Eclipse
2017 Kamil Papoušek a Nadal Z
2018 Aleš Opatrný a Clintgold
2019 Jan Chýle a Cool Paradise

www.ikun.cz

SMOLAŘ Matěj

Matěj Kotalík byl poněkud smutný, protože pan Papoušek byl jeho první trenér, nyní spolupracuje s jeho syny, a tak jde o takovou rodinnou záležitost, ale musel se spokojit s druhým místem. Navíc si vezl domů zraněného koně, který dopltil na pozdní start páteční soutěže ST a „hru stínů“ zapadajícího slunce, když odskočil o cvalový dříve a dopadl rovnou do skoku... Čerstvý novomanžel patří k těm jezdcům, jež nestartují na místním mistrovství ČR. „Majitel Listona si přeje, abychom zkusili mezinárodní závody,“ vysvětlil start na Xbionic Summer Tour v Šamoríně zatím ještě úřadující druhý vicemistr ČR (Cesano V).

Příjemně POTĚŠENÝ Kamil

Jak viděl průběh závodů Kamil, prostřední syn pana Papouška? Ten se dostavil až na neděli poté, co startoval ve Wiener Neustadtu, kde se mu s mladými koňmi velmi dařilo. V Memoriálu startoval se sedmiletým belgickým valachem Mister Star VD Zandhoeve (I Am Moerhoeves Star) a skončil jako 13. (4+5 tr. b.). „Já myslím, že Memoriál proběhl dobře. Jsem rád, že jsem tu nakonec mohl být, rozhodl jsem se až na poslední chvíli poté, co jsem ve Wieneru změnil plán. Bohužel Loki, se kterým bych Memoriál mohl jít, je v rekonvalescenci po operaci koliky, rozhodl jsem se tedy startovat s Misterem, ten sice už šel v Praze T za chybu, ale nepřijeli jsme sem vyhrát, spíš solidně dokončit a příjemně mě potěšilo, že jsme šli do druhého kola. Z vítězství Honzy mám radost, přeju vítězství každému, Matěj byl hodně blízko,“ zmínil trochu smutně druhé místo bývalého tréninkového svěřence svého otce. Dále má jihočeský jezdec v plánu závody v Linci, Wiener Neustadtu a nakonec zkusit mistrovství světa mladých koní v Lanaken. „Mám nyní dva fakt dobré koně, kteří by to mohli dát, tím myslím, že jim to přesto, že jsou mladí, neublíží, protože tam to staví opravdu těžké,“ popisuje. Jde o 6letou klisnu Charlyn (Clinton I), jež má na kontě již šest vítězství, a 7letého Great Feelinga (Grey Top). A jak vidí budoucnost Memoriálu, který jde v roce 2020 do svého patnáctého ročníku? „Určitě ještě diskuse bude, ale myslím, že vše bude pokračovat. Pokud soutěž neupadá, tak není důvod k přílišným změnám.“

Sen každého POŘADATELE

Závody se těšily početné účasti, což je sen každého pořadatele. Martinický areál s kvalitním zázemím patří již několik let v Čechách k těm nejoblíbenějším, což je jistě zásluha rodiny Bierhanzlových i bývalého ředitele Martina Pecky, takže se není čemu divit, když denně proběhlo 250–300 startů. Memoriál se 24 soutěžemi (jedna dokonce kvůli více než 100 přihlášeným rozdělena na dvě oddělení!) měl letos mimořádně výhodný termín – jednak začátek prázdnin a cyrilometodějské svátky, jednak 14 dní před samotným mistrovstvím. Bohužel však docházelo k časovým skluzům a posunům startu soutěží, na což asi nejvíce doplatili jezdci pátečního ST, které bylo den předem přesunuto až jako poslední bod programu. Tím mělo být původně terénní Derby. Místo plánovaného začátku v 17 a 18 se nakonec odstartovalo v 18:40 a podmínky mnozí startující hodnotili na hranici regulérnosti. Také dlouhé čekání na poslední soutěž bylo pro čtyřnohé účastníky náročné, obzvláště pro ty, co neměli zajištěné ustájení, neboť soutěže S a ST podle rozpisu měly následovat po sobě. „Počet startů byl velký, třeba ve čtvrtek jsme se ráno zpozдили a už jsme časový skluz nedohonili, jinak jsem však neviděla žádný problém,“ zhodnotila po pěti dnech již notně unavená hlavní rozhodčí Markéta Šveňková.

Noblesa (Cassini's Sohn T) chovatele Jiřího Hochmana, který ji i předváděl, získala nejlepší ohodnocení z 11 klisen. Radost jistě má i čerstvá majitelka Lenka Jiroušová – Kabátová z Nesměně.

Ptýrovská přehlídka

ZAJÍMAVÁ PODÍVANÁ BEZ VELKÉHO ZÁJMU DIVÁKŮ

Jak už to tak v Čechách bývá, bez většího zájmu veřejnosti proběhla chovatelská přehlídka na Ptýrově. Záslužná akce sice nepřilákala pozornost diváků, ovšem zúčastnil se jí pěkný počet koní. Pořadatelé pod vedením Pavlíny Bůžkové, sama chovatelka, rozdělili vystavované koně do kategorií tříletých klisen, klisen s hříbaty a s hřebečky a ostatní. Přehlídce předcházelo zapisování klisen ČT do plemenné knihy.

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Stále nepoučitelná česká rádoby jezdecká veřejnost tak přišla o srovnání, jak se jeví potomci známých hřebců. Ve vyspělých zemích, kde chovu rozumí a dokážou dost brzy rozeznat kvality koní, jsou právě chovatelé a chovatelské přehlídky předmětem zájmu sportovců a obchodníků, dají se tu totiž pořídit nadějní koně za ne příliš vysokou cenu. Bohatí amatéři se pak musí spoléhat na přísun předražených koní od obchodníků a překupníků. Když se však rozhlednete i po České republice, chytří sportovci sledují domácí chovatele a kvalitní koně tak dokáží pořídit za rozumnou cenu.

Je přehlídka vůbec přínosem?

Když tu nejsou diváci, jsou vůbec přehlídky přínosem? „Určitě jsou! Chceme se porovnat s ostatními. Myslím, že by jak diváci, tak chovatelé měli na podobné akce jezdit. Byla by škoda se nezúčastňovat, protože to člověk nikde neuvidí, hříbata už vůbec,“ odpovídá na naši otázku Jiří Hochmann, chovatel vítězné tříleté klisny Noblesy. Očekával nejvyšší známky pro svou klisnu? „Věděli jsme, že je hezká, ale že by vyhrála, to jsme nemysleli, byla tady velká konkurence.“ Co je podle něj v chovu koní nejdůležitější? „Nejdůležitější jsou matky, klisny. Hřebců je tu spousta, a jsou vesměs kvalitní, ale rodina a klisny, to je nejdůležitější – prověřené, jak sportovně, tak exteriérově,

Druhá skončila klisna Stefanie (Sandro Classic), s níž si premiéru při předvádění odbyla dcera majitelky Jany Kosařové Šárka, chovatelem klisny je Pavel Drbohlav.

přestože nemáme tolik generací jako v Německu nebo Holandsku, ale matky jsou nejpodstatnější.“ Doma má čtyři klisny, na kterých chovají, z nich už pochází pěkná řádka potomstva: „Máme čtyřleté, dvouleté, tříleté a letošní čtyři hříbátka a připuštěné jsou zase všechny čtyři. Hřebce nyní máme vlastního, syna Casalla Casuala, takže se mu snažíme v chovu dát prostor a čekáme od něj tři hříbata, čtvrté po hřebci ze Sprehe.“ Je držení hřebce finančně zajímavé? „Hřebec není na výdělek, spíše pro prestiž a že nás to baví. Vloni jako tříletý připustil v Písku asi 60 klisen, letos spíše sportujeme, takže klisen má velmi málo.“ Jde obchod s koňmi dobře? „Snažíme se mladé koně nachystat a prodat, to nás živí, myslím, že se kvalitní kůň dá prodat. Máme samozřejmě výhodu, že si je sami jezdíme, to je pak někde jinde, to si nedovedu představit, že bych platil někde ustájení a ježdění, s tím bývá problém. Odchovat vlastního koně je náročné, připuštění, rok živit kobylu, tři roky hříbě, teď abyste na tom nebyl škodný – a to nepočítáme náklady a práci, doma si odchováváme i všechna hříbata, takže náklady nemáme tak vysoké.“ Nelituje, že na chovatelské akce nejedí sportovci? „V ČR je sport a chov velmi oddělen. Zde se předváděly klisny některé opravdu na úrovni, takový jezdec by si mohl vybrat.“ Další otázkou, nad kterou by se dalo ještě dlouho polemizovat, je kvalita domácích jezdců...

Radost z vlastního chovu

Na přehlídce slavil chovatelský úspěch i chovatel Pavel Drbohlav – jím odchované tříletá Stefanie skončila druhá a klisnička Annie Gold vyhrála. „Nejlepší svěřenec, co se u nás narodil? Těžko říci, asi skoková Paráda. Nyní kromě skokových chovů máme také drezurní a kočárové, rád používám KWPN

Na třetím místě skončila Jessie-K (Go-On TS) pana Vladimíra Kukly.

po Destano, předtím jsme používali české koně, Stefanie je Sandro Classic...“ A narozená hříbata pak prodáváte? „Chtěli bychom hříbátka prodávat, ale spíše si je necháváme, většinou je nám to pak líto.“ Jak přilákat diváky na akce? „Takových akcí je třeba, aby se koně ukázali divákům, aby si chovatelé porovnali svoji práci, ale dnes ani na tyto akce ani na závody prostě nejedou. Tohle je chovatelská ukázka, ale třeba v Náchodě máme 500 diváků, chce to asi spojit s něčím, jako je finále KMK nebo něco podobného. Nebo se závody – ale musí chtít chovatelé přijet ukázat svoje koně, my jsme od Českého Brodu, takže to nemáme daleko, ale jezdíme i dál. Ne, není se třeba přepravovat, koně si zvyknou, to není problém. Přípravu hříbátek na přehlídky jsme neřešili, ale trénujeme nakládání,“ popisuje chovatel, který na Ptýrov dorazil sám, z domova odjížděl a nakládal sám, tady mu pomohli majitelé klisny Stefanie – a Jana Kosařová hned dodává: „Naopak, když hříbata vozíte od raného věku, naučí se cestovat a pak ani v dospělosti nemají s nakládáním problém.“ Je chov koní finančně náročný? „Chov koní pro mě není finanční zátěž, ale časová, protože si dělám všechno sám, od sekání trávy a sušení sena až po odvezení hnoje. Já si představuji, že já už závodit nebudu, ale někoho tzv. ukecám, aby mi Annie Gold předvedl někde ve sportu. Chci zůstat majitelem, nechci ji prodat. Je to taková srdeční záležitost.“

Čtvrtá Barbie po Burberry JS Valdštejská Obora. Tato stáj se svými koňmi poctivě objíždí všechny chovatelské akce a je na nich úspěšná.

Očima pořadatele – jak to vidí Pavlína Bůžková?

„Chovatelskou přehlídku z pohledu pořadatele hodnotíme velice kladně. Především je velice příznivé, že účast vystavujících i diváků se každým rokem zvyšuje, v letošním roce se již

Druhá Vintense po Guidam Sohn chovatelky Pospíšilové.

Čtvrtá skončila Tropicana po Twilight Martiny Tomčalové.

Zatím bezejmenná pátá klisnička po Cornet de Lux Daniela Voksy.

Vítězná Annie Gold po Aristo Z chovatele Pavla Drbohlava, její matka Alegria pochází z chovu Jany Kosařové.

Pátou Wikipedii po Warness a šestou Lilien po Lord Weingard předváděla Miriam Závěská.

jednalo o velice zajímavé počty koní a skladbou kvalitní a zajímavé kolekce svých ročníků. Mezi vystavovanými byli zástupci tuzemských i zahraničních plemenných knih, zajímavým zpestřením se stala účast zástupců i jiných plemen. Pořadí bylo vyhlášeno dle jednotlivých vypsání kategorií a následně pak doplněno informací o kvalifikovaných do celostátní přehlídky SCHČT. Vážíme si toho, že chovatelé mají zájem své koně vystavovat i přes náročnost transportu, a vysoká kvalita vystavovaných koní znamená, že stále jsou v tuzemsku chovatelé, kteří se chovu koní věnují na velice dobré úrovni. Počet a kvalita předváděných 3letých klisen navíc napovídají, že se můžeme i při zářijových výkonnostních zkouškách těšit na zajímavou účast. Diváci velice vítali i průběh svodu, kdy hodnotitel Jan Chýle veřejně podrobně prezentoval popis a hodnocení jednotlivých klisen. Jsme přesvědčeni, že má význam takové akce pořádat, navíc se postupně zlepšuje také spolupráce se zainteresovanými chovatelskými sdruženími. V letošním roce se velice změnil jejich přístup, především v oblasti propagace akce, navíc jménem SCHČT velice aktivně vypomohla nová garantka oblasti Ing. Pospíšilová s celou organizací a zajištěním komise, a ASCHK akcí podpořila zaslání věcných cen.“

Jednou ze zapsaných klisen do PK ČT byla hned na úvodu akce v prostoru za stájí Lady (Lord Weingard) Šárky Trávníčkové.

V komisi působili zprava předseda SCHČT JUDr. Ing. Jaroslav Staněk, Jan Chýle a Ing. Šárka Pospíšilová, zaučovaly se zde však při stínovém rozhodování také tři nové posuzovatelky.

ČT:

VŠECH ŠEST HŘEBCŮ DO TESTU ZAŘAZENO

Den po ptýrovské chovatelské přehlídce se konala další chovatelská akce, tentokrát se v hale Zemského hřebčince Písku vybírali hřebci českého teplokrevníka do 70denního testu.

text: Zdena Motyginová
foto: Martina Küstková

Šest hřebců, malý zájem diváků

Opět za malého zájmu diváků se předvedlo šest tříletých hřebců nejdříve ve volnosti a poté pod sedlem. Komise pracovala ve složení Stanislav Hošák, Jan Chýle, Luboš Kozák a Richard Novák, vedl ji MVDr. František Horník. Nakonec byli všichni účastníci kórungu 90/393 Ares (Aristo Z) chovatele Josefa Holáška, 91/331 Artuš z Branského Doubí (Warness) chovatele Ing. Štěrbý, 91/374 Chaming Gangster (Go-On TS) chovatelky Ing. Velachové, 91/284 Volis (Volonter T) chovatele Zdeňka Hrnčíře, 2572 Leonidas (Lord Weingard) chovatele JS Valdštejská Obora i vítěz kórungu ČT 2631 Lamaze TN (Grandorado) hřebčina Nijhof do testu zařazení, protože dle zápisu komise splnili všechny požadavky pro přijetí.

Chaming Gangster.

Volis.

Leonidas.

Předvádění profíky či majiteli?

Koně pod sedlem ve všech chodech na obě ruce a na křížku předváděli jak jejich majitelé, tak zaměstnanci hřebčince.

„Každému majiteli záleží na tom, aby se jeho kůň předvedl co nejlépe, ale samozřejmě nelze jim nic přikazovat. Zařazené hřebce už ale budou předvádět jen pískeři jezdcí. Řada lidí na předvádění pohlíží tak, že když jemu jako amatérovi to s koněm půjde, tak to přihlízející mohou ocenit jako kvalitu a charakter koně, přestože to nevypadá úplně ideálně. Profíci většinou předvedou koně lépe, ale to není záruka, že se hřebec bude lépe i prodávat, protože dnes jezdí hlavně dívky a amatéři a ty potřebují charakterní koně. Jde však o rozhodnutí majitele,“ odpověděl na otázku, kdo by měl předvádět tyto koně, člen komise Stanislav Hošák. A co komise hodnotí? „Znovu exteriér a volnost, ale také nasednutí, jízdařenskou práci, skočení křížku z klusu,“ popisuje komisař.

V Písku nesmíte chybět!

Stejná komise by za 30 dní od zařazení měla posoudit průběh testu na kontrolním dni a také zhodnotit pokroky při závěrečných zkouškách výkonnosti. „Pokud budou koně zdatní, měli by se při kontrolním dni předvádět venku,“ dodává S. Hošák, což potvrzuje i pískečka Ing. Hana Stránská. Na závěr akce promluvil předseda komise Dr. Horník: „Hřebci předvedli to, co měli, ať

se to týkalo pohybu pod sedlem nebo předvedení na skoku, viděli jsme velmi dobré skoky, u těchto velmi mladých koní byla vykonána dobrá příprava, když to bude pokračovat v tomto směru, tak se určitě uvidíme na kontrolním testu a přeju, aby se povedl další výcvik a aby to dopadlo všechno dobře.“

Diváci jsou zváni na kontrolní den 70denního testu 14. srpna. „Komise jen zhodnotí, jak na tom hřebci s výcvikem jsou, může se stát, že některého vyřadí, když mu něco nejde,“ připomíná S. Hošák. Sami majitelé mohou také hřebce z testu stáhnout. Ve středu 18. září proběhnou závěrečné zkoušky, ještě předtím se na novém kolbišti v Písku odehraje finále Kritérií mladých koní (13.–15. 9.). To je přelomový okamžik a jistě sem na novou krytou tribunu zavítá mnoho diváků tak, jak bylo zvykem v devadesátých letech.

ANGLICKÝ PLNOKREVNÍK?

Pro jezdecký sport nepostradatelné plemeno...

Kdo by nechtěl vlastnit koně tvrdého, ušlechtilého, vytrvalého, vitálního, s dobrou mechanikou pohybu a exteriérem? Právě tyto vlastnosti do chovu přináší plemeno s třísetletou historií – anglický plnokrevník.

text: Ing. Lucie Starostová, ČZU
foto: archiv

Anglický plnokrevník je plemenem chovaným po víc než 300 let. Přes 300 let probíhá selekce na ranost a rychlost na určitou distanci. Historie to není dlouhá, a přesto chov anglického plnokrevníka zaznamenal neuvěřitelný rozkvět a stal se jedním z nejvýznamnějších plemen koní na světě. Počínaje 19. stoletím spolupůsobili značnou měrou při vytváření celé řady plemen koní (a dosud působí), např. v chovu koní holštýnských, oldenburských, hannoverských, trakénských, clevelandských, východopruských, atd.

Heraldik, plnokrevník úspěšný ve sportu i v chovu a pocházející z Československa.

Základní kámen sportovních plemen

Anglických plnokrevníků bylo a je použito především tam, kde je zapotřebí dosáhnout tvrdosti, ušlechtilosti, vytrvalosti, dobré mechaniky pohybu, vitality, k oživení příliš flegmatického temperamentu či na korekci tělesných tvarů. Dokonce byli použiti v chovu starokladrubských běloušů v 1. polovině minulého století, tam ovšem vzhledem k exteriéru bez úspěchu. Koně i velmi špatné chovné kvality použitím plnokrevníka vykazali v potomstvu zlepšení v exteriéru i v použití.

Anglický plnokrevník také vyniká schopností aklimatizace, takže jeho použití k žádané tvrdosti, odolnosti a temperamentu je na celém světě bez problémů. Anglický plnokrevník je zakladatelem většiny linií sportovních teplotkrevných plemen: 4800 Ladykiller, 4300 Goldschaum,

Vysoko v krvi je i Jaguar Mail, dnes žádaný a úspěšný otec koní všestrannosti. Po něm je i Ferreolus LAT Miloslava Příhody. Otcem pleménika je plnokrevný Hand In Glove, matka pochází po Laudanum xx.

1000 Der Loewe, 4200 Lions, 4900 Rantzau-Cor de la Bryere, Orange Peel-Alme Z, 3330 Hyperion-Abglanz a mnoho dalších.

Nejen původ, ale i vlastní výkonnost

Angličtí plnokrevníci, kteří mají být opravdu přínosem v chovu, musí mít nejen dobrý původ, ale i zevnějšek musí odpovídat dostatečnou mohutností, silnou kostrou, korektními tělesnými tvary a dobrou povahou. Nezanebatelné jsou i dobré výsledky v dostizích, které jsou známkou pracovitosti a zdraví. Za ideální lze považovat, jsou-li sami prověřeni ve sportu. Tuto podmínku splnil na 100 % (česko)slovenský odchovanec Heraldik (Caramel x Calé), který po průměrné dostihové kariéře dosahoval vynikajících výsledků na parkurech stupně T i na mezinárodních závodech. Kromě toho disponoval výborným charakterem, přiměřeným temperamentem a dobrou jezditelností. Bohužel pro náš chov byl prodán do Německa, kde v chovu zanechal neuvěřitelné potomstvo.

Ze zdejších plnokrevných hřebců se dokázali prosadit Catalin (Frileux), Div (Lionel), Diadém (Gradivo), Cent (Deux pour Cent), Corvet (Liberál), Astyanax (Djebel), Belendek (Bontur), Luk (Liberál), Berggeist (Aventin),... V pozdější době se pokoušeli prosadit Regulus (Lincoln), Scyris (In Camera), Meander (Waidwerk), Falun (Fallada), Majáles (Beneagles), Fors (Sajan) a další, ovšem bez většího zájmu chovatelů.

Česká současnost

V současné době se pokoušejí oslovit majitele klisen Tiznit (Nashamaa x Rex Magna) s potomstvem výkonným v drezuře (L), skocích (S), všestrannosti (ZL), Egerton (Groom Dancer x Nininski), velký, líbivý kůň s výbornými výsledky na dráze, s potomstvem s výkonností ve skocích (L), Damon (Dara Monarch x Sharp End), výborný ve všestrannosti (T) a skocích (L), Pop Rock (Helissio x Sunday Silence), Durante Alighieri (Galileo x Darshaan) a nebo vítěz Trojkoruny a velmi úspěšný rovinový i překážkový Age of Jape (Jape).

Zvláštní kategorie: vyřazený dostihový kůň

Kromě využití anglických plnokrevníků v chovu se nabízí spousta „obyčejných“ vyřazených dostihových koní. Jejich dostihová kariéra je poměrně krátká a nastává problém s velkým množstvím mladých koní, pro které není v dostihovém sportu další žádné využití. Tito koně jsou přímo z tréninku nabízeni téměř pro cokoliv – hobby sport, hipoterapii, western, rekreační ježdění i nižší stupně klasických jezdeckých disciplín.

Důvodem pro vyřazení koně z dostihového provozu bývá obvykle zranění, nedostatečná soutěživost nebo i špatné chování, nejčastější využití takových koní bývá právě ve sportovním a rekreačním ježdění, klisny bývají zařazovány stejně jako nejlepší hřebci do chovu a koně s chronickými zdravotními problémy jsou utraceni.

Jakým změnám se musí vyřazený kůň přizpůsobit?

Téměř všichni dostihoví koně mohou být převychováni a stát se výbornými všestrannými koňmi, ale není to otázkou několika tréninkových lekcí, je třeba zkušený jezdec a trenér, aby se tito koně naučili chodit v klidu a uvolněně. Nejvýraznější změny pro dostihového koně jsou v sedlání (dostihové sedlo je mnohem menší a lehčí), v sedu (dlouhé třmeny, působení holení a hmotnosti jezdce) a uzdění (bývá zvyklý jen na stihlové udidlo). Přesto angličtí plnokrevníci vynikají snadnou jezditelností.

Plnokrevník úspěšný ve sportu

Jezdecký sport v parkurovém skákání, drezuře a všestrannosti slavil největší úspěchy, včetně mezinárodních soutěží a olympijských her, v první polovině minulého století, a to zejména díky armádním jezdcům – ti však anglické plnokrevníky nepoužívali. Po druhé světové válce už na výborné výkony navázáno nebylo a po rozpuštění jezdeckých armádních jednotek a zrušení jezdeckých armádních výcvikových středisek došlo k velkému výkonnost-

Plnokrevný Age of Jape. Foto Jiří Bělohav

Alois STAROSTA: Anglický plnokrevník – předmět zájmu chovatelů i sportovců

V rozhovoru s Aloisem Starostou na předních stránkách nešlo anglické plnokrevníky opomenout. Jaké má s nimi zkušenosti?

„Jako zakladatel sportovního koně vyniká v chovu velkou dominancí. Proto je nesmírně důležité vybírat do chovu opravdu skokově nadané plnokrevníky. Je zakladatelem většiny linií sportovních koní. Za totality tu bylo velice málo sportovních koní. Hřebčiny (Kladruhy, Netolice, Motešice) prodávaly hlavně koně na aukcích do zahraničí, aby se získaly nějaké devízy, a na sportovní jezdce zbylo málo koní, proto byl velký zájem o anglické plnokrevníky, kteří nevydrželi dostihovou práci, o vyřazené koně z dostihů, ať kvůli špatné výkonnosti, nebo zchromnutí. V té době se obecně vědělo, po kterých hřebcích koně skáčou nebo ne. Obrovskou kvalitou vykazovali potomci po Astyanax, Luk, Belendek, Berggeist, Div, Diadém, Cent a byl o ně největší zájem. Významní plnokrevníci se však ve sportu vyskytovali po celém světě, roku 1949 dosáhl na světový rekord ve skoku do výšky 247 cm plnokrevník kapitán Alberto Larraguibel Morales a plnokrevný Huaso, na olympijských hrách v Římě 1960 vyhrál anglický plnokrevník Possillipo (jezdec Raimondo D'Inzeo), OH v Moskvě 1980 plnokrevný Artemor (Jan Kowalczyk) a (nejen) československá kolbiště vítězně brázdil Amor, vůbec nejlepší poválečný kůň, s Jiřím Pecháčkem mj. účastník MS v Cáchách. Anglický plnokrevník je obecně nesmírně inteligentní, při zacházení vyžaduje trpělivost, citlivost a porozumění, nepatří na něj hrubost a násilí, musí to být pro člověka partner, proto se dnes při takovém rozmachu jezdeckého sportu hodí pro menší množství lidí. V dnešní době také všechny vyspělé chovatelské svazy mají zájem o kvalitní plnokrevné hřebce pro zúšlechťení chovu – při zvyšování náročnosti je třeba, aby kůň rychle reagoval a byl obratný a citlivý. Do sportu jsou žádáni teplokrevníci s podílem plnokrevníka. Samozřejmě je plnokrevník náchylný na vnější podněty a více senzitivní, než normální teplokrevník. Snadněji se zkáží, snadněji se z něj stane cholerik, ovšem při dobrém zacházení může mít velký úspěch...“

Amor s Jiřím Pecháčkem.

nímu útlumu. Historicky je až druhá polovina minulého století dobou, kdy zastoupení anglických plnokrevníků v jezdeckých disciplínách bylo nemalé. V parkurovém skákání jsou pak z osmdesátých let mezinárodní úspěchy fenomenálního anglického plnokrevníka Amor (Cent), snad nejlepšího koně této disciplíny minulého století. Získal 2 mistrovské tituly, absolvoval 2x mistrovství Evropy a 1x mistrovství světa, dosáhl řady mezinárodních úspěchů a zvítězil v mnoha domácích Velkých cenách. Z dalších koní, kteří úspěšně startovali v těžších soutěžích spíše na domácích kolbištích, stojí za zmínku (ještě jednou) Heraldik (Caramel), Valento (Spalato), Myfling (Flying Star), Pablo (Behistoun), Mustang (Royal David), Sonet (Mohykán), Jaguár (Belendek), Lombard ((Negresco), Gelidus (Amyndas), Loven (Spring Haven), Marobud (Behistoun), Morfolog (Berggeist), Busola (Astyanax), Bourbon (Patcher), Lynch (Filippy), Leandros (Silver), Napoleon (Lakmus), Heligon (Hugben), Mylord (Berggeist), Antika (Astyanax), Letohrad (Antiquarian), Spalatka (Spalato), Ruth (Berggeist), Captain (Amyndas),...

Na obdélníku i v krosu

Také v drezuře se v minulosti velmi úspěšně prezentovali plnokrevní koně, a to Vadar (Masis), 13násobný mistr republiky, a Lodník (Blyskáč), několikanásobný mistr republiky. Další plnokrevníci výraznějších úspěchů nedosáhli. Všestrannost takovou kvalitou anglických plnokrevníků nedisponovala, zato jejich kvantitou ostatní disciplíny převyšovala – Erotik (Bohatier), Hans (Belendek), Lokaj (Aveiro), Kaolin (Kento), Majáles (Beneagles), Valibuk (Gala Boy), Mystery (Infernal), Navigace (Behistoun),...

Finanční dostupnost

V posledních letech se situace s využitím plnokrevných koní ve vrcholovém sportu mění. Otevření hranic, vstup do Evropské unie, rozmach jezdeckého sportu a s tím spojený dovoz koní plemen šlechtěných po desetiletí pouze pro sportovní využití znamená pro plnokrevníky ústup. V parkurech těžkých stupňů obtížnosti se neobjevují, ve středně těžkých výjimečně a v lehkých občas, z drezury zmizeli a ve všestrannosti jsou zastoupeni i v nejvyšší úrovni. Při pohledu do minulosti je třeba připomenout, že obliba těchto koní spočívala (a dosud spočívá, v současnosti spíše však k jejich smůle) především v jejich finanční dostupnosti. V jezdeckém sportu je plnokrevných koní okolo 3 %, přestože jsou tito koně učenliví a při vlídném zacházení spolehliví. Pravdou však zůstává, že jsou velmi vnímaví, citliví a při neodborném zacházení (při výcviku, krmení, ustájení) je lze lehce pokazit, především psychicky.

Foto Magdaléna Straková

Barbora Málková se svými plnokrevníky a dětmi v jezdecké školičce.

Barbora MÁLKOVÁ:

Anglický plnokrevník – anděl s nálepkou ďábla

S plnokrevníky má bohaté zkušenosti také Barbora Miksánková, kterou znáte pod dívčím jménem Málková hlavně ve spojení s výborným Charme Lookem. Nálepku ďábla vidí na dostihových plnokrevnících nerada a chce se zasadit o jejich snadnější zařazení zpět do aktivního života po ukončení dostihové kariéry.

Myslíte, že i po dostihové kariéře mají tyto koně budoucnost?

Znám mnoho příběhů koní, kteří ze dne na den museli ukončit kariéru z důvodu zdravotní indispozice. Ovšem ta je často velmi dobře slučitelná se spokojeným životem a dalším sportovním fungováním. Také ukončení kariéry z důvodu nedostatečné výkonnosti dává takovým koním naději na další plnohodnotný život, a ne jejich tracení. Ani když rychlost není jejich silná stránka, nemusí se stát nepotřebným břemenem, jehož je třeba se co nejdříve zbavit.

Kde se vlastně pohybuje cena těchto koní?

Cena těchto koní je mnohdy směšná, ano, i já jsem bohužel pomáhala několik takovýchto koní prodávat a zcela mi nedošlo, že čím levněji koně půjdou, tím se jim mnohdy odeprou šance na spokojený život, protože koupit si takového koně je to nejjednodušší. A pokud si tyto koně budou nadále kupovat lidé, kteří si na ně těžko těch 15 000 ušetřili, bude se jejich pověst pořád a pořád horšit. A vím, že si tímto výrokem udělám spoustu nepřátel.

Co byste tedy radila vy?

Pojďme to pojmut z opačné strany a ukázat lidem, že tyto koně mají úplně stejné životní a mnohdy i sportovní kvality, jako koně teplokrevní. Samozřejmě jsem nohama na zemi a zůstanu u parkurové úrovně Z-ZL. Jsem přesvědčena, že při běžném tréninku nebude mít většina ex-dostiháků s touto náročností problém. Jelikož jsem se nyní propojila s parkurovými kamarády, dovolilo mi to podívat se pod pokličku jejich disciplíny a velmi mne šokovalo, kolik stojí parkuroví koně s výkonností 100-110 cm. Tito koně se prodávají od 150 000 výš, a naši koně po kariéře, věk většinou 4-9 let, kdy parkuroví koně teprve sportovat začínají, za 15 000! Těmto koním mnohdy stačí dát rok času, pokud je to zapotřebí, aby se dal zdravotně, a když je zapotřebí, tak psychicky do pořádku.

Jaký charakter mají podle vašich zkušeností bývalí dostiháci?

Plnokrevní koně jsou velmi inteligentní, chápaví, přizpůsobiví, ale hlavně vděční. Bohužel nálepka „vymaštěných bláznů, který umí jenom běžet do kolečka, nebo se bezhlavě přes něco řídit“ jim šance na spokojený poddostihový život v mnoha případech odepírá. Já sama mám 3 ex-dostihové koně, každý je jiný, jeden dobře skáče, druhý miluje děti a třetí je prostě klisna školitelka, kterou má každý rád. Tak je vidím já, protože jim naslouchám a mám k nim individuální přístup. Jsou to koně, o které se starají děti v mé jezdecké školičce, a ano, někde už by se jich kdovíjak zbavili – ale my je milujeme.

Vy jste vlastně také takový ex-dostihák, že?

Ano! A vím moc dobře, jak úžasná zvířata s chutí plnit většinu lidských přání to jsou. Nejsou ani hloupější, ani ošklivější, jen mají bohužel tu nálepku „dostihový“, což bohužel v překladu pro většinu lidí znamená „naprosto vyblázněný“. Pojďme se pokusit jim tuhle nálepku odebrat, protože je naprosto lživá a spousta těchto koní za ni zaplatí životem...

Tým stáje Pharlap pod Javorníkem s Cocou Girl i Pavlem Holešovským.
Koně tu najdete všude, i v okolních lesích...

STÁJ PHARLAP: Moravská pony velmoc s vlastním chovem teplokrevných skokanů

I když stáj pod Velkým Javorníkem nese jméno slavného anglického plnokrevníka, dostihy tu nehledejte. Spíše zde najdete ráj pro děti, které si zamilovaly koně a poníky – protože jak jinak nazvat místo, kde prostě nasednete na poníka nastrojeného jen ohlávkou s přivázaným vodítkem a jezdíte po dvoře? Protagonista klubu Pavel Holešovský se v trojanovické podmanivé přírodě věnuje skokovému sportu, chovu koní a trénování dětí, a to na solidní celorepublikové úrovni.

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Moravský Mestenhauser

V areálu zchátralé usedlosti najdete kolem třicítky koní, půl na půl velké a poníky. Chce se říci, že je to tu jako u průkopníka pony ježdění v Čechách, mělnického Ing. Vladimíra Mestenhausera. „Mám možná množství poníků, co má on, mám možná kvalitní poníky, jako má on, ale samozřejmě se mám ještě hodně co učit, abych měl trenérské kvality jak pan Mestenhauser. Nebojím se však říci, že se momentálně nacházíte ve stáji, která má nejvíce sportovních poníků na celé Moravě. Zítřka na oblastní mistrovství nakládáme 11 poníků a vloni nám na republikovém mistrovství startovalo osm poníků,“ popisuje Pavel a pokračuje, „tady to sice vypadá, jak to vypadá, ale kam se podíváte, tam je nějaký kůň – nebo poník.“

Práce čeká ještě mnoho

Po osmiletém působení se leccos podařilo, práce však čeká ještě mnoho. „Děláme to tu postupně, snažili jsme se, aby byly provozuschopné stáje, usedlost byla zchátralá, ale jsme za ni rádi, je tu klid a zázemí pro koně, včetně sedmihektarových pastvin, koně nikomu nevadí a mohou v terénech chodit, kde chtějí, nikomu tu nepřekážíme, jsme zcela mimo silniční provoz, takže co se týká ježdění na koni, je to tu též velmi bezpečné,“ chválí si polohu areálu. V plánu je jízďárna, menší halu už mají, výběhy zasahují také do okolních lesů, koně tak mají možnost být mezi stromy ve stínu, čehož

Pavlova pýcha vlastního chovu Cocoa Girl.

i v zimě, i v létě využívají. Co otázka v současnosti tolik diskutovaného sena? „Seno nakupujeme, vůbec nemáme problém, drží se tu normální cena tak, aby byl spokojen zemědělec i kupující, jsou tu trvalé travní porosty, takže sena dostatek, přisun slámy trošku horší, část sezony steleme pilinami, ale máme výhodu, že můžeme měnit seno za slámu s Jižní Moravou, hnůj si berou místní zemědělci a oves máme od místního dodavatele,“ odpovídá na naše otázky Pavel, který měl nejdříve koně u pana Babora v havířovském Zámeckém dvoře, poté se stal jedním ze zakladatelů stáje v Chotěbuzi...

Z haly až na Dakar

Venkovní jízdárna sice ještě není hotová, ale místní halička 18 x 34 metrů i s tribunou je stále v provozu, odehrávají se tu ovšem také turnaje v plážovém volejbalu pro rodiče. Ale není to hala ledasjaká – z ní totiž pan Loprais vyjžděl za svými vítězstvími do Dakaru! „Dnes sice mají svoje centrum ve Frenštátě, ale když ho neměli, tak měl pan Loprais pronajatou tuto halu,“ chlubí se Pavel. Většinu času však v hale probíhá výcvik, děti mají místní poníky pronajaté a dojíždějí za nimi až z Ostravy či Frýdku-Místku. Vybudování ubytování v areálu není úplně důležité, děvčata mohou spát u kamarádek v Trojanovicích. S rekonstrukcí to jde pomalu, protože na vše si musí vydělat peníze vlastní činností. „Jsme ale zase v klidu, na co mám,

Tak takhle se ve stáji
Pharlap skáče – nadání mají děti i poníci...
A asi poznáte, že Pavel vyrábí také překážky.

Prostě nasednout a jet...

to si udělám, teď nás čeká venkovní jízdárna 65 metrů na 30, bude to tu příjemné, jezdíme v zeleni, je tady pořád ticho, neslyšíte auto, přitom pět minut do města,“ vyjmenovává. V místních stájích kromě plemenika najdete i hřebce připravujícího se na körung a chovné klisny.

Nadšenému chovateli pomohlo několik náhod

„Svoje teplokrevné koně jsem začal chovat na klisně, kterou jsem měl od pana Ing. Milana Pěchoučka,“ rozpovídá se o své další vášni, chovu. „Byl jsem za ni v té době hrozně rád, dala mi čtyři velmi kvalitní potomky, mezi nimi i moji nejvýkonnější klisnu Cocoa Girl, se kterou běhám parkury 140 cm. Je jí devět, má pravou sestru osmiletou Kiaru, tu nyní jezdí Gabriela Kopřivová a je s ní kvalifikovaná na MČR dětí, a momentálně na čtvrtém místě v Czech Junior Cupu. Jejich matka evidentně předává potomkům pracovitost, pozornost a strašně rychlý a bystrý skok, jsou šikovné, rychlé a hbité. Stále mi však u nich chyběla kohoutková výška, co se týká rámce, pořád pro mou postavu její potomci nebyli ideální,“ popisuje strasti chovatele. Posunul klisnu tedy dále jinému chovateli a snažil se sehnat klisny, které mají předpoklady dávat větší hříbata: „To se mi podařilo u klisny po Argentinus, takže mám další KWPN klisnu, která má konstituci a na hříbátech je už při narození i později při vývinu vidět, že budou větší, budou mít podobné kvality a navíc budou

pro mě, pro chlapa, takže jsem přesvědčen, že mi dá zase slušná hříbata. Zatím mám tři potomky, nejstarší dvouapůlletá, sice zatím nic neukazuje, ale uvidíme.“

Pozitivní vliv KMK

Mezitím však dostal tip, že se nabízí jedna oldenburská klisna, kterou prezentoval německý chovatel pan Sosath. „Od něj jsem tedy koupil klisnu, která i jemu dala několik kvalitních hříbat, mezi nimi také koně, kteří mají max skokovou výkonnost. Mám ji čtvrtým rokem a až letos jsem se dozvěděl, že tato klisna dala i hřebce s kvalifikací na OH. Skáče v Americe a v osmi letech měl splněnou kvalifikaci na OH, bohužel první pod čarou, kterého nevzali. To je pro mě cenná klisna, od ní mám čtyři hříbata, s první, čtyřletou dcerou začínám závodit, a vidím, že její matka má slušný potenciál a hlavně má za sebou už tak kvalitní rodokmen a chovatelskou minulost, že se o ní mezi chovateli ví a zajímají se o ni. Když se narodí hříbě, už mi lidé volají, jestli jim ho neprodám, nebo aspoň zarezervuji, že by si ho chtěli v budoucnu koupit,“ popisuje praxi, jež bývá zvykem spíše v chovatelsky vyspělých zemích. V tuto chvíli jednoho jejího syna chystá na körung a se čtyřletou dcerou vyhrál kvalifikační kolo Kritérií mladých koní. „Tyto soutěže velice rád jezdím a jsem rád, že se zase vrátily. Určitě to bude mít pozitivní vliv na přípravu mladých koní v ČR,“ pochvaluje si.

Poklad v podobě Corneta Obolenskyho a Contendera

„A aby toho nebylo málo, tak jelikož neustále tvrdím, že matka je základ, tak jsem se dostal velmi velkou náhodou ke klisně, o níž si myslím, že svým původem dokonce předčila všechny předešlé, neboť je po Cornet Obolensky z maminky po Contender, což když jsem vyslovil před staršími renomovanými odborníky v ČR,“ pochvaluje si.

Natálie BEČKOVÁ

Pochází z nedalekého Frenštátu. Už do mala ji přitahovali koně, již ve třech letech se nechávala vozit. Aktivně jezdí od šesti, takže celkem osm let, začínala v Mořkově a posledních pět let jezdí u Pavla. Zkoušela i voltiž, pony-games, ale parkurové skákání vyhrálo. V současné době má k dispozici poníky Bleska, Carry a Aramise. „Na koních mě nejvíce baví pohyb na čerstvém vzduchu a že jsem v kontaktu se zvířaty, mám je ráda, jsou to moji miláčci. Na těch mých se mi líbí, jak skáčou... Baví mě proto soutěžit s ostatními. Chtěla bych na letošním MČR uspět ještě lépe než na minulých ročnících, nejlépe vyhrát...“ říká sportovkyně roku 2016 města Frenštát p. R. Na kontě má třeba vyhrané STP a vítězství ve stylovém LP v Opavě, šesté a sedmé místo na MČR.

Gabriela KOPŘIVOVÁ

Od narození měli doma poníka, začala jezdit v pěti letech a v osmi letech složila ZZVJ pony. Letos závodí na třech koních – v Trojanovicích u Strnadlů má ustájeného vlastního poníka Goliáše, v Olomouci jezdí pony valacha Pepsiho a s „velkým koněm“ Kiarou, pravou sestrou Cocoy Girl, trénuje u Pavla. „Kiara je složitější jako klisna, náladová, mně ale celkem sedla...“

V plánu nemá nic menšího než vyhrát mistrovství, těžko říci, které, neboť kvalifikaci má na tři – pony, děti a všestrannost. „Všestrannost jezdím s Goliášem druhým rokem, letos jsem se účastnila závodů v Těšánkách a Lošticích, snažila jsem se splnit kvalifikaci na mistrovství.“ Na mistrovství pony si s sebou poveze dva pony: Goliáše do družstev a Pepsiho do jednotlivců. Na MČR děti a juniorů se bude snažit o co nejlepší výsledek v sedle Kiary.

Čtrnáctileté Naty s Gábi (vidíte napsáno na tričku) a Lipem.

to velice pochválili a hodnotili pozitivně. Plánoval jsem nejdříve sportovat, ale oni mi poradili, ať na takové klisně chovám a sportuji na valachovi. Mám ji tedy první rok připuštěnou a jsem v očekávání, co mi dá za hříbata,“ těší se. V Německu sice sportovala, ale Pavel ji koupil naslepo jen podle rodokmenu a fotografie. „Mám naději, že to může fungovat, v chovatelství to spojení bude velice zajímavé, budu moci jen dopasovat nějakým hřebcem, kterých je velká škála, ale kobyl, těch je strašně málo.“

Český chov pro český sport – proč ne?

Jak Pavel vidí kvalitu domácích koní, nezdá se mu, že i v Čechách již dokážeme odchovat koně, kteří na úroveň našich kolbišť zcela postačují? „Důležité je, aby chov byl založen na kvalitních klisnách. Jsou tu velice slušné a prověřené rodiny, vůbec neříkám, že to musí být klisna německá, nebo se západním původem, ale hlavně prověřená. Apeloval bych na to, ať chovatelé připouští kvalitu a ne kvantitu, a když těchto perspektivních a mladých chovatelů bude vícero, tak jsme i v Čechách schopni do této střední úrovně koně vychovávat sami, nemusíme pro ně nikam jezdit a máme je vychované tady v našich podmínkách, takže už se nebudou muset ničemu přizpůsobovat. Dovézt koně z ciziny není tak jednoduché, ale můžeme na těchto klisnách dělat kvalitní chov a určitě už se i v Čechách najdou chovatelé, kteří chovají velice kvalitní hříbata a velice kvalitní koně, ti koně však většinou končí v zahraničí. Zahraniční trh je sice veliký a mají dost svých vlastních produktů, jenže pro dobrý produkt si přijdou rádi kamkoliv po světě, protože oni kvalitu poznají a umí ji posoudit, což je také velice důležité – nejenom si myslet, že máme kvalitu, ale umět ji i rozpoznat. A oni to rozpoznají velice rychle.“

Velká výhoda – sám si obsedám, sám si jezdím...

Takže odchovat bychom možná již pro naši úroveň uměli. Ovšem musíme umět tyto koně také vycvičit a předvést. A to je další kámen úrazu. „I u nás už jsme schopni odchovat kvalitu, musíme však mít schopnost ji odprezentovat – já si koně sám obsednu a pracuji s ním, a pak ho prodám již s trochou zkušeností. Personál pro mladé koně je slabý, není ho tolik, v zahraničí mají lépe propracovaný výcvik mladých koní. Příprava na körung, možnost prezentace na körungu a možnost prodeje na körungu je pro chovatele velmi výhodná, protože získají prostředky na to, aby mohli dále chovat, investovat do chovu a do výcviku. Cena ustájení a tréninku se dnes šplhá dosti vysoko, takže chovat koně určitě není levná záležitost a takové zhodnocení přijde vhod – chovateli zbyde něco na živobytí i na další chov,“ uzavírá. Zkrátka inspirovat se vyspělými zeměmi a vybrat si pro naše podmínky to, co by mohlo fungovat, se musí vyplatit.

Vítejte ve Fryčovicích – osmiletý oldenburský valach Corbin (Centadel) a Natálie Kovářová, Tereza Vysoudilová a Valentýna Poláchová.

KUS PROVENCE VE FRYČOVICÍCH

Láska ke koním je všechny provázela od malička – a tohle je výsledek. Nedaleko Frýdku-Místku, v obci zvané Fryčovice s 2500 obyvateli teď kromě víceúčelové sportovní haly, stadionu a hřiště stojí také malebný jezdecký areál.

text: Zdena Motyginová
foto: Michael Motygin

Na první pohled upoutá krásnou jezdeckou halou, cihlovým obložením a levandulemi, takže máte pocit, že jste se na chvíli ocitli v Provence... „Ale ty cihly jsou ze starého rozbořeného domu,“ směje se zdejší paní domácí Martina Kovářová. Vkusně zbudovaný areál má vše, co je pro koně potřeba, včetně kolotoče, výběhů, jízdárny s kvalitním povrchem a systémem kropení („Pozor, pouštím jedničku...“ „Pozor, teď šestka!“), profesionální pračky na jezdecké věci, nebo právě té zmíněné jezdecké haly. „A beton v hale jsme si pokládali sami,“ vzpomíná Martina na dobu, kdy areál vznikl.

K sousedům už nemusí

Rodinu Kovářovu postihl syndrom „nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu“ díky dceři Natálce. Ta už jako dítě mateřskou školou povinně objevila u sousedů koně a poníky a trávila s nimi každou volnou chvíli. A protože nedala pokoj, čekala rodinu koupě poníka vlastního a hledání jezdeckého klubu, kde mají s pony sportem zkušenosti... Naštěstí rodina bydlí v Frýdlantě, což znamená 20 kilometrů od Trojanovic, kde se nachází jezdecký areál rodiny Strnadlových, taková poníkárská Mekka i Medina. Základy tedy Natálka dostala pořádné, úspěšnou společníci se jí stala Markýza, postupem času začala trénovat s Jiřím a Janem Zwingerovými a rodiče našli areál ve Fryčovicích, který si začali uzpůsobovat obrazu svému. Do sportu „velkých koní“ se Natálka dostala hlavně zásluhou spolehlivé, dnes třináctileté Quinary (Quinar) z chovu Vladimíra Tretery, startovala s ní do 130 cm.

Jezdecká hala o rozměrech 50 na 25 metrů. Dění v ní můžete sledovat z útulné klubovny.

Nedávno dokončené stylové ubytování.

A místní si nechali postavit také kolotoč pro pohybování koní.

Dvounohý i čtyřnohý fryčovický dorost.

Jako v seriálu

Spolu s Natálkou však ve Fryčovicích najdete mnoho dalších jezdkyň věkových kategorií děti, junioři a mladí jezdci. Když se tu rozhlédnete nebo třeba jen podíváte na fotografie, trošku si tu připadáte jako v seriálu pro náctileté – pohledná upravená děvčata, jejichž maminky jsou neméně pohledné a upravené, nádherní koně, luxusní prostředí... Ale i tady pečou chleba o dvou kůrkách. I tady se musí o koně starat s láskou a pečlivostí, i tady se musí trénovat s pravidelností a nasazením. A i tady nechodí neštěstí po horách, ale hlavně po koních. Třeba když patnáctiletá Natálka sice má několik koní do sportu, ale v době naší návštěvy se klisna zranila při zavalení v boxu, valach má prasklé kopyto, třetí kůň je nezkušený... Takže se Kováři opatrně rozhlíží po dalším. To je dnes ovšem exkluzivní a nedostatkové zboží – kůň pro juniorku, co musí skákat soutěže 130-140 centimetrů, když už nějaký je, pak má cenu řádově ve stovkách tisíc eur. Až tam jsme se v České republice dostali....

Celkový pohled na stáje, halu, klubovnu a domek určený k bydlení.

Valentýna Poláková se Stuntmanem a Natálie Kovářová s Corbinem na jízdárně se zavlažováním pomocí šesti trysek. Rozměry jízdárny jsou 70 na 40 metrů.

Budování areálu se protáhlo na čtyři roky. Ve stáji je 32 boxů, mycí box a solárium.

Rodinná pohoda – Natálie s maminkou Martinou. Ani není poznat, že maminka má z koní respekt...

Obětaví rodiče

V těchto věkových kategoriích leží největší zátěž na bedrech rodičů, ať se týká časové, či finanční. Jelikož Natálka byla vybrána do Sportovního centra mládeže kategorie A, celou zimu dojížděla do čtyři sta kilometrů vzdálených Zduchovic. A za volantem většinou, jak už to chodí, maminka. „Jsem ale ráda, že si dcera vybrala koně. Díky této zálibě musí dodržovat disciplínu a učit se zodpovědnosti,“ nelituje Martina Kovářová, a přizvukuje jí další přítomná maminka. Koně vyžadují neustálou péči a jsou tak nedílnou součástí života celé rodiny u všech jezdkyň. Když však kromě koní vlastníte též celý areál, najednou se ocitnete v jiném světě – sháníte seno, oves, podestýlku a hlavně spolehlivé zaměstnance. Těch se nedostává obecně i ve světových stájích, takže sehnat dobrý personál v Čechách je nadlidský úkol, což jistě potvrdí všichni naši čtenáři. Zvláště, musí-li se jednat o oboustrannou spokojenost... A ještě to není všechno. Takový areál je živ nejen z ustájených koní, ale také z akcí. Proto se tu konala soustředění, dokonce s Tjarkem Nagelem, trénovat dojížděl Zdeněk Žila, proběhly nějaké ty hobby soutěže – zkrátka majitelé se snaží, aby areál žil. V tom jim může trochu pomoci nedávno postavené ubytování.

Valentýna, Terka, Valerie, Sofie...

Jak píšeme, Natálka tu má spoustu kamarádek různých věkových kategorií. Nejstarší je mladá jezdkyň Valentýna Poláková, se kterou se seznámila u Strnadlů a obě trénovaly s Zwingerovými. Také devatenáctiletá Val začínala na ponících, závodí od 11 let a patří ve své kategorii s výkonností T k domácí špičce. Se 14letým hannoverským Stuntmanem (Silvio I) v majetku společnosti Valpolhorses vloni obsadila páté místo na MČR starších juniorů. Ze skokových kolbišť znáte i tři sestry Vysoudilovy, Veronika (Una Saphira, Naome de l'Heribus) už v sedle není tolik aktivní, o to častěji vídáte osmnáctiletou Terezu, která vloni skončila na MČR s Radogem (Radegast) osmá. Více vídat začnete i nejmladší, dnes 11letou Valerii, jezdí na ponících a určitě se neztratí... A zapomenout nemůžeme ani na Sophii Urbanovou, ta tu sice není tak dlouho, přešla vloni od Pavla Holešovského, ale s Annabelle se povítě účastní pony soutěží. Oni totiž na Moravě začínají pony závodníci dohánět a občas až převyšovat počet „normálních“ jezdců. Do místního týmu patří také 16letá Kristýna Kozubková s osmiletým polským valachem Mr. President nebo 15letá Karolína Mencnerová s klisnou Wali II (Aristo Z).

Fryčovická stájová parta.

Není nad čas strávený u koní

Vidíte, že spousta děvčat tu má svého koně, ale samozřejmě koupě koně je dnes asi to nejmenší. Jeho držení, trénink a účast na závodech, to jsou další nezanedbatelné položky jak na finance, tak na čas. Alois Starosta se v rozhovoru bojí, že vztah ke koním se dostává na vedlejší kolej. Rozhodně se jezdecký sport a hlavně disciplína skoky velmi kvantitativně rozrůstá. Kde by se nám před lety zdálo o 350 startech denně, o závodění na ponících nebo o tom mít v 15 letech pět koní do sportu? Nyní přišel čas pracovat na kvalitě – vidíte, že početní základnu bychom měli, a nadšené lidi, jako jsou zde ve Fryčovicích, také. Jen to chce stále připomínat, že jezdeckví nezná zkratky, nedá se v něm nic uspěchat a postupná a pečlivá práce se vždycky vrátí. Nároky na děti obecně strašně rostou – mají mnoho kroužků, mnoho zájmů, musí se učit cizí jazyky, jezdit studovat do zahraničí. ... To není jako dříve, když členové trávili v jezdeckých klubech půl dne a celé víkendy, takže stihli kromě ježdění jak práci ve stáji, tak péči o koně a ještě nějakou tu klubovou srandičku. Aby se dnes vztah s koněm vybudoval, neměli by rodiče-řidiči honem honem zase spěchat domů, ale zřejmě by bylo přínosnější, aby i dnes malí jezdci ve stáji trávili více času, aby si mohli koně jen tak vzít popást nebo povodit a ne jenom rychle rychle odtrénovat. Třeba Natálie si vybrala v Ostravě umístěnou školu sportovního managementu, aby mohla mít individuální studijní plán a dala se škola skloubit se sportem. Tak postupuje více rodin. Na druhou stranu se podobný systém vyplatí hlavně u toho, kdo to myslí se sportem vážně a chce se mu věnovat profesionálně, protože bez kvalitního vzdělání se dnes děti nemají šanci uchytit. K jezdecky vyspělé zemi vede dlouhá cesta, že? Snad ji spolu s podobnými nadšenci a s odpovědným přístupem zvládneme...

Pacific Hill na cestě k úspěchu.

Hrdina Českého derby Pacific Hill: KLIĐAS, KTERÝ TO ROZTOČIL

99. České derby vyhrál do té doby nevíťezivší kůň. V usilování o tuzemskou modrou stuhu se tak stalo poprvé v historii. Jaká to změna, mohli si zálibně říkat dostihoví statistici. Jinak jim ovšem vítěz jménem Pacific Hill mnoho důvodů k zavádění nových kolonek do statistických listin nedal. Nosí totiž barvy stáje Monte Negro majitele Jiří Posád, který za posledních osm let ovládl tuzemské derby už počtvrté.

text a foto: Petr Guth,
dostihovy-svet.cz

Ryzák Pacific Hill je produktem chovu německého hřebčína Fährhof a jeho otcem není nikdo jiný než Nathaniel, z jehož produkce také pochází nejvýraznější evropský kůň posledních let, klisna Enable. Do České republiky se stěhoval Pacific Hill po dražbě v Baden Badenu, kde ho pro stáj Monte Negro vyhlédl trenér Radek Holčák a Jiří Posád musel sáhnout do peněženky pro 46 000 eur.

„Věděl jsem, jakého koně si jedeme do Německa koupit, na dražbu jsme tehdy mířili speciálně pro něj,“ líčí zpětně předloňský nákupní výlet Holčák. „Víte, koupit koně, který uspěje v Českém derby, není ta nejsložitější věc, když máte za sebou majitele, který vám věří a na ten nákup dá odpovídající prostředky. Když se vám něco takového povede, není ten samotný nákup nic těžkého.“

Radek Holčák zřejmě ví, o čem je řeč, není to totiž poprvé, co dovezl Jiřímu Posádovi vítěze České „modré stuhy“. S podobnými – a i většími – penězi však jezdí do zahraničí i jiné české týmy, a vítěze derby dokáží pořídit s podstatně nižší frekvencí než velkokarlovický trenérský „junior“. „Jasně, většina těch, kdo mají velké stáje, jezdí do ciziny s podobnou představou: koupit takového koně, který jim derby vyhraje. Ale ne každému se to ve skutečnosti povede.“

Nejen nakoupit, ale také menežovat

K cestě za vítězným snem totiž nestačí jen koně koupit, ale také ho správně a účelně menežovat. Tak, aby se v den „D“ na start vůbec dostal, a zároveň tak, aby právě pro derby byla zachována jeho nejlepší forma, vždyť jde na start

Radost v podání žokeje Palíka, trenéra Holčáka,... i Pacific Hilla.

Zuzana Vokálková s vítězným týmem.

dostihu, jenž ve své zemi může absolvovat jen jednou v životě. „K tomu všemu potřebujete nejenom skvělého koně, ale taky výborné lidi. Jak ty, kdo vám pomáhají se starostí o koně, tak majitele, který má trpělivost a věří ve vaši práci,“ míní Radek Holčák.

To všechno se mu v případě Pacific Hilla sešlo jako na zavolanou. Že ve Velkých Karlovicích do derby nachystat své svěřence umí, to už v minulosti několikrát předvedl. Ovšem tentokrát kromě trenérských schopností musel rozvinout také ty diplomatické. „Nechtěl jsem na Pacific Hilla moc tlačit. Od začátku byl svůj, choval se k nám moc dobře, a my jsme na oplátku nechtěli tlačit, dokud to nebylo nutné. Ale je fakt, že ze strany pana majitele byla znát i určitá nervozita, když se s ním pořád nedařilo vyhrát. Jenže jsme všichni věděli, kam míříme a kde je ten úspěch nejdůležitější, a my jsme ten úspěch nakonec taky získali.“

Další plány

Jak říká známé české úsloví, ukázaná platí. V Českém derby ji předvedl Pacific Hill nejlip z celé konkurence. A všichni kolem něj se radovali, zatímco ryzák se na dráze při vyhlášení vítězů nesl, jako by před pár minutami neabsolvoval náročný test, ale spíš jenom velmi lehký výklus.

„Přes letní vedra mu dáme volnější režim,“ plánoval Radek Holčák. „Zkusí si pražský St Leger, a pokud to bude dobré a bude pro pana majitel, chtěli bychom se vrátit i do toho italského. Pokud se tam vypravíme, určitě by mohl mít šanci.“

Pacific Hill očima svého okolí

Majitel Jiří Posád s oblibou prohlašuje, že dá v dostizích na Holčákovu radu. Tato filozofie se mu prozatím bohatě vyplácela. A i když osobně není příznivcem ryzáků, tohoto speciálního si na doporučení trenéra koupil a dnes určitě vynaložených peněz nelituje. „Už jsem si na něj zvykl i přes tu jeho barvu, a věřím, že i on na mě.“ Posádova stáj Monte Negro už je dnes neúspěšnější porevoluční stájí v Česku, pokud budeme řešit pouze výsledky v derby. „Každý z těch vítězů byl jiný, těžko je srovnávat. Také Pacific Hill je svůj, zase další kapitola do přehledu dostihových charakterů.“ Pracovní jezdkyně Zuzana Vokálková u Radka Holčáka dlouhodobě plní nezaměnitelnou pozici a též na letošní modré stuze lze nalézt její nezpochybnitelný podpis. Pacific Hilla zná jako málokdo. Ani ona si však ryzáka hvězdného původu, ale pramálo hvězdných manýrů, nemůže ze své zkušenosti vynachválit.

„Ideální kůň, takový, s jakým se výborně pracuje. I když je to hřebec, je s ním výborná domluva, nekouše a ani jinak s ním nejsou problémy, nijak zvlášť nekope... Když k nám přišel, pár týdnů to trvalo, než si zvyknul, ale od té doby je báječný,“ ujišťuje Zuzana Vokálková. „Kdyby byli takoví všichni koně, co s nimi děláme, byla by to docela jednoduchá práce,“ dodává s vědomím, že takové přání pochází z oblasti fantazie. Letošní hrdina Českého derby je výjimkou, potvrzující pravidlo. A pro velkokarlovický realizační tým je jistě skvělou zprávou, že výjimkou, která kromě beránčí povahy dokáže také vyhrát největší tuzemský rovinový dostih tříletých. „A jak! Předvedl krásný výkon, výborně si to pohlídali a v závěru jsme ho asi poprvé viděli jít na doraz, zatím na něj nikdo nepřitlačil.“ Pacific Hill pod tlakem potvrdil svou vysokou třídu a to, že mu chuchelská dráha sedí. „Pokud se ale nebude motat v ostrých zatáčkách, věřím, že se prosadí všude,“ dodal Holčák. Protože bratislavská dráha disponuje zmíněnými ostrými zatáčkami a v Česku se jinde než v Praze pro koně třídy Pacific Hilla nekonají, signalizují jeho slova nepochybně ambici podívat se s novou hvězdou stáje Monte Negro do zahraničí...

PACIFIC HILL (GER)

Původ: Nathaniel(IRE) x Paulaya (GER) (Peintre Celebre(USA))

Stáj Monte Negro,

trenér Radek Holčák

(Velké Karlovice)

6 startů, 1 vítězství

Zakoupen na smíšené

dražbě BBAG za 46 000 eur

Cornessini.

NA HRADIŠTKU STYLOVĚ

Stylové chovatelské soutěže Kritéria mladých koní mají za sebou čtyři z celkem sedmi kvalifikačních skokových kol. Zájem o start začíná po několika rozpačitých letech zase stoupat, jistě je to také zásluhou změny systému odměňování, kdy každý účastník má nárok na úhradu části nákladů spojených se startem.

text: Zdena Motyginová
foto: Martina Kůstková

Čtvrté kolo se na Hradištku u Sadské konalo 18. července, styl hodnotil Roman Drahota. Z šesti vítězných koní se čtyři narodili v České republice! Pěkně početně obsazená kategorie čtyřletých hřebců a valachů se 14 účastníky znamenala vítězství a také nejvyšší udělenou známku dne pro holštýnského syna Corneta Obolenskyho Cornessiniho s Ondřejem Nágrem se známou 26,8 bodu, pětileté hřebce však vyhrál český teplokrevník Laidal chovatelky Alice Hovjacké se známou 26. Šestiletá vítězka Blair DK (Eurocommerce Berlin) chovatelky Dany Kováčové získala 25,8 bodu, šestiletý hřebec Carlido Karsit (Calido) 26,1 bodu.

Z 16 čtyřletých klisen obdržela nejlepší známku 25,6 dcera vítěze Memoriálu Jana Papouška Cool Paradise Klisna plemene český teplokrevník Quiet Rain s Viktorem Aschenbrierem chovatelky Libuše Dittrichové. Klisna je dcerou Quality (Libertus), již úspěšně ve sportu předváděl sám jezdec.

Nejpočetněji obsazenou (19) kategorii pětiletých klisen vyhrála dcera Guidam Sohna plemene CS Gipsy Love s Václavem Horkým. Klisna chovatele Jaroslava Müllera byla hodnocena známou 26,2 bodu.

VÁŽENÍ ČTENÁŘI, DOČETLI JSTE AŽ SEM?
PAK MOŽNÁ NAŠE PRÁCE NEBYLA ZBYTEČNÁ...
BUDEME RÁDI, KDYŽ NÁM NAPÍŠETE
VAŠE PŘIPOMÍNKY, DOTAZY
A NÁMĚTY NA [INFO@IKUN.CZ](mailto:info@ikun.cz)

Máte zájem o PŘEDPLATNÉ MAGAZÍNU KŮŇ?
Zašlete nám objednávku!

Formulář pro objednání www.ikun.cz/predplatne

WWW.IKUN.CZ

PRVNÍ ČESKO-SLOVENSKÁ DATABÁZE

PROFILY JEZDCŮ VŠECH VĚKOVÝCH KATEGORIÍ,

AKCE, STÁJE, KONĚ...

ŽEBŘÍČKY NEJLEPŠÍCH – OHODNOŤTE AKCI, JEZDCE, STÁJ!

VIDEA ZE ZÁVODŮ, ÚSPĚCHY JEZDCŮ,

ŽIVOTOPISY LEGENDÁRNÍCH OSOBNOSTÍ